

ЗАКОН УКРАЇНИ Про медіа

Цей Закон спрямований на **забезпечення реалізації права на свободу** вираження поглядів, права на отримання різнобічної, достовірної та оперативної інформації, на забезпечення плюралізму думок і вільного поширення інформації, на захист національних інтересів України та прав користувачів медіа-сервісів, регулювання діяльності в сфері медіа відповідно до принципів прозорості, справедливості та неупередженості, стимулювання конкурентного середовища, рівноправності і незалежності медіа.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в таких значеннях:

аудіовізуальне медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій, аудіо, візуальній чи іншій формі за допомогою радіомовлення (лінійних аудіомедіа-сервісів), телевізійного мовлення (лінійних аудіовізуальних медіа-сервісів), нелінійних аудіомедіа-сервісів (аудіальних медіа-сервісів на замовлення), нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісів (аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення);

багатоканальна електронна комунікаційна мережа – електронна комунікаційна мережа, здатна забезпечити одночасне передавання більше ніж одного телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу або без його використання;

бенефіціар – фізична особа, яка отримує або має право на отримання доходу чи будь-якої іншої вигоди від майна суб'єкта у сфері медіа. При цьому бенефіціар може не збігатися з контролером суб'єкта у сфері медіа;

ведучий (диктор) програми – особа, яка в кадрі чи поза кадром забезпечує змістовну реалізацію програми, що може включати реалізацію творчого задуму, поєднання елементів програми, керування процесом реалізації творчого задуму іншими учасниками програми або супровід ходу

програми поясненнями або оголошеннями правил;

вихідні дані (логотип, позначення, позивні) – будь-яка комбінація позначень (слів, літер, цифр, графічних елементів, звуків тощо), яка дозволяє вирізнити одного суб'єкта у сфері медіа від іншого, та інші дані визначені цим Законом;

власник суб'єкта у сфері медіа – фізична особа або юридична особа, стосовно якої не існує контролерів-фізичних осіб, яка володіє прямою або опосередкованою істотною участю в суб'єкті у сфері медіа (крім фізичних осіб, які, за відсутності інших ознак опосередкованого володіння, здійснюють опосередковане володіння істотною участю виключно за дорученням або якщо така фізична особа є виключно агентом, номінальним утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або є тільки посередником щодо такого права). Контролер є власником суб'єкта у сфері медіа;

держава-агресор (держава-окупант) – держава, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;

дозвіл на тимчасове мовлення – прийняте Національною радою рішення, що надає право на позаконкурсних засадах здійснювати тимчасове мовлення на строк до одного року в порядку та умовах, визначених статтями 63 та 122 цього Закону;

друковане медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій чи візуальній формі на друкованих носіях, є однотипно оформленим, виходить в світ через певні проміжки часу упродовж року – по мірі настання відповідного періоду або накопичення матеріалу;

електронний кабінет суб'єкта у сфері медіа (електронний кабінет) – програмне забезпечення, яке опосередковує проведення ліцензійних та реєстраційних дій, а також забезпечує комунікацію між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа, інтегроване з веб-сайтом Національної ради та реєстрами, передбаченими цим Законом;

істотна участь – пряме або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами 10 і більше відсотками статутного капіталу або прав голосу часток (паїв, акцій) у суб'єкті у сфері медіа або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на управління таким суб'єктом. Особа визнається власником опосередкованої істотної участі незалежно від того, чи здійснює вона контроль прямого власника істотної участі в суб'єкті у сфері медіа або контроль будь-якої іншої особи в ланцюгу володіння корпоративними правами такого суб'єкта. Не є власником істотної участі фізична особа, якщо вона є виключно агентом, номінальним утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або є тільки посередником щодо такого права;

канал багатоканальної електронної комунікаційної мережі – виділений

сегмент багатоканальної електронної комунікаційної мережі, в межах якого поширюється один телеканал або один радіоканал;

канал мовлення – канал електронної комунікаційної мережі, призначений для розповсюдження телеканалів або радіоканалів на територію, що визначається параметрами такого каналу мовлення;

каталог програм – сукупність програм, вибраних та організованих відповідним суб'єктом у сфері аудіовізуального (аудіального) медіа-сервісу на замовлення за певною структурою;

контролер суб'єкта у сфері медіа (контролер) – фізична особа або юридична особа, яка має контроль над суб'єктом у сфері медіа. Юридична особа вважається контролером, якщо щодо неї не існує контролерів-фізичних осіб або вона заснована органами державної влади або органами місцевого самоврядування;

контроль – можливість здійснювати вирішальний вплив на управління або діяльність суб'єкта у сфері медіа безпосередньо або через інших осіб шляхом реалізації права володіння або користування всіма активами чи їх значною часткою, прямого або опосередкованого володіння однією особою самостійно або спільно з іншими особами часткою в суб'єкті у сфері медіа, що відповідає еквіваленту 25 чи більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в суб'єкті у сфері медіа, або незалежно від формального володіння можливість здійснювати такий вплив на основі договору чи будь-яким іншим чином. При цьому контролем не вважається володіння особою формальним правом на 25 чи більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в суб'єкті у сфері медіа, якщо така особа є агентом, номінальним утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або є тільки посередником щодо такого права;

користувач – будь-яка фізична або юридична особа яка використовує чи отримує, споживає медіа-сервіси для задоволення власних інформаційних потреб (без мети отримання прибутку чи ведення відповідної господарської діяльності);

ланцюг володіння корпоративними правами – інформація про склад учасників, акціонерів суб'єкта у сфері медіа, що включає дані про учасників, акціонерів першого і кожного наступного рівня володіння корпоративними правами відповідного суб'єкта до контролера та/або бенефіціара;

ліцензіат – суб'єкт, який отримав у встановленому цим Законом порядку ліцензію у сфері медіа;

масова інформація – будь-яка інформація, що поширюється з метою її доведення до широкої публіки у будь-якій формі;

медіа (засіб масової інформації) – засіб поширення масової інформації у будь-якій формі, яке періодично чи регулярно виходить в світ під постійною назвою в якості індивідуалізуючої ознаки;

мовлення – телевізійне мовлення або радіомовлення;

онлайн-медіа – медіа, що поширює інформацію у текстовій, аудіо, візуальній чи іншій формі у електронному (цифровому) вигляді за допомогою мережі Інтернет, у тому числі з використанням програмного забезпечення та пристроїв для інтерактивних масових комунікацій, крім аудіовізуальних медіа;

опосередковане володіння участю – це володіння в суб'єкті у сфері медіа, яке настає, якщо особа самотійно або спільно з іншими особами: має пряме володіння участю в статутному (складеному) капіталі власника істотної участі (юридичної особи) у такому розмірі, який забезпечує володіння через цю особу 10 і більше відсотками статутного капіталу суб'єкта у сфері медіа, та/або набуває незалежну від формального володіння можливість значного (вирішального) впливу на керівництво чи діяльність такого суб'єкта;

пов'язана особа – власник істотної участі у суб'єкті у сфері медіа, керівник такої особи (для юридичних осіб); члени сім'ї (чоловік, дружина, повнолітні діти (у тому числі усиновлені) та батьки (у тому числі усиновлювачі), мачуха та вітчим, брати, сестри та їхні повнолітні діти, чоловіки і дружини, опікун, піклувальник, повнолітня дитина, над якою встановлено опіку чи піклування власників суб'єкта у сфері медіа; юридичні особи, в яких фізичні особи, зазначені в цьому абзаці, є членами їхніх наглядових, виконавчих органів або власниками істотної участі в них чи їх контролерами або бенефіціарами;

програма – аудіальна чи аудіовізуальна інформація, що має визначений хронометраж та є самотійним елементом розкладу програм, зокрема програма новин, фільм, інший аудіовізуальний твір, рекламна інформація, тощо;

програма на замовлення – програма, що надається для перегляду (прослуховування) в обраний користувачем час і за його бажанням (замовленням) з каталогу програм;

програма новин – інформаційна програма, що регулярно виходить в ефір відповідно до розкладу програм;

редакційний контроль – вирішальний вплив суб'єкта у сфері медіа на створення або добір, організацію та поширення цим суб'єктом масової інформації;

реєстрант – суб'єкт, який у встановленому цим Законом порядку зареєстрований Національною радою, як суб'єкт у сфері медіа;

реklamна інформація – реклама (комерційна, політична, соціальна), спонсорство, телепродаж, інша інформація, що поширюється відповідно до вимог закону про рекламу;

ретрансляція – прийом і одночасне повне або часткове розповсюдження

програм телеканалу або радіоканалу, що здійснюється з використанням будь-якої технології та без будь-якого втручання або внесення змін в зміст такого телеканалу або радіоканалу. Ретрансляція може передбачати незначну затримку в розповсюдженні телеканалу або радіоканалу або в наданні доступу до нього, якщо це пов'язано з технічними або технологічними причинами;

розклад програм – інформація про послідовність та час виходу в ефір програм в лінійних медіа-сервісах;

система умовного доступу – сукупність спеціальних програмних, апаратних або технічних засобів, що дозволяють контролювати доступ осіб до певної аудіовізуальної інформації;

студія-виробник – особа, одним з основних видів діяльності якої є виробництво (створення) програм;

трансляція – первинне розповсюдження програми, телеканалу або радіоканалу незалежно від способу розповсюдження, доступне для масового приймання в режимі реального часу;

третя країна – країна, що не є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу;

універсальний медіа-сервіс – перелік телеканалів, до яких визначені цим Законом суб'єкти зобов'язані забезпечити гарантований доступ для усіх користувачів.

2. Терміни та поняття “реальний конфлікт інтересів”, “потенційний конфлікт інтересів” у цьому Законі застосовуються у значенні, визначеному Законом України “Про запобігання корупції”.

3. Інші терміни, що застосовуються в цьому Законі, вживаються у значеннях, встановлених законами України “Про радіочастотний ресурс України”, “Про телекомунікації”, “Про авторське право і суміжні права”, «Про інформацію» та в інших законах України.

4. Терміни та поняття, визначення яких не надано законодавством України, застосовуються у значенні визначеному галузевими стандартами, діловою практикою або міжнародними стандартами.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані з поширенням масової інформації. Цей Закон також визначає правові засади діяльності в Україні суб'єктів у сфері медіа, а також засади державного управління, регулювання та нагляду (контролю) у цій сфері.

2. До сфери дії цього Закону не відноситься поширення масової інформації:

1) фізичними особами, які не діють як медіа (не є суб'єктами у сфері медіа);

2) фізичними особами – підприємцями або юридичними особами на власних веб-сайтах, якщо поширення масової інформації не є основним видом діяльності суб'єкта та поширювана ним масова інформація пов'язана з господарською діяльністю суб'єкта у сферах, відмінних від сфери дії цього Закону;

3) у вигляді кореспонденції, яка надсилається визначеному колу користувачів, зокрема, з використанням електронних комунікацій, за виключенням розповсюдження масової інформації;

4) у вигляді онлайн ігор в мережі Інтернет, крім випадків надання доступу до програм через онлайн ігри у тому числі шляхом інтеграції аудіовізуальних медіа-сервісів в інтерфейс (середовище) онлайн ігор;

5) на веб-сайтах державних органів, органів місцевого самоврядування, за умови, що поширення такої інформації не є діяльністю, визначеною у розділі II цього Закону;

6) в електронних комунікаційних мережах в межах одного житлового будинку без права наступного поширення та отримання оплати;

7) в технологічних електронних комунікаційних мережах та інших електронних комунікаційних мережах закритого типу та спеціального призначення, не розрахованих на масове приймання програм, зокрема, в системі, в якій обладнання для поширення та прийому інформації належить одному суб'єкту, а зміст інформації безпосередньо стосується господарської діяльності такого суб'єкта і спрямований на працівників або інших осіб, пов'язаних з таким суб'єктом. Це виключення не поширюється на заклади ресторанного господарства, готелі або господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, а також на підприємства транспорту загального користування, за умови, що зазначені суб'єкти надають повний або частковий доступ до медіа-сервісів не здійснюючи при цьому редакційного контролю щодо добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів.

3. Відносини, пов'язані з виробництвом, розповсюдженням (поширенням) та споживанням рекламної інформації, регулюються Законом України “Про рекламу”, крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю щодо порядку поширення (розповсюдження) спонсорства та реклами суб'єктами у сфері медіа, як це визначено цим Законом.

4. Особливості діяльності суб'єктів, на яких поширюється цей Закон, щодо передвиборної агітації та інформування у період проведення виборів та референдумів регулюються законодавством про вибори та референдуми.

5. Правові основи регулювання сфери надання аудіовізуальних суспільних медіа-сервісів визначаються Законом України “Про Суспільні медіа України” з урахуванням положень цього Закону.

6. Регулювання діяльності іномовлення визначається Законом України “Про систему іномовлення України”.

7. Правові основи діяльності мовлення громад визначаються цим Законом з урахуванням положень Законів України “Про громадські об'єднання”, “Про благодійну діяльність та благодійні організації”, “Про волонтерську діяльність” та інших Законів України.

8. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері медіа за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) суб'єкт має місцезнаходження на території України і рішення з питань редакційного контролю регулярно приймаються ним на території України;

2) сервіси, які надає суб'єкт, повністю або переважно спрямовані на територію або аудиторію України чи є доступними на території України;

3) сервіси, які надає суб'єкт, можуть оплачуватися громадянами чи юридичними особами України з території України;

4) доступ до сервісів, які надає суб'єкт, надається з використанням доменного імені в доменах .UA або .УКР.

9. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які не відповідають критеріям, передбаченим частиною восьмою цієї статті Закону, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) суб'єкти, у яких не менше 30 відсотків працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України, і якщо при цьому такі суб'єкти мають головний офіс на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, або редакційний контроль здійснюється ними на постійній основі на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу;

2) суб'єкти, які були зареєстровані на території України та підтримують

стабільні і тісні економічні зв'язки в Україні, якщо вони мають головний офіс на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, або редакційний контроль здійснюється ними на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, але при цьому на території жодної з країн, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, не працює більше 30 відсотків працівників, що забезпечують надання такими суб'єктами аудіовізуального медіа-сервісу;

3) суб'єкти, з місцезнаходженням на території України, але поточне управління діяльністю здійснюється ними на території третьої країни або протилежно суб'єкти, з місцезнаходженням на території третьої країни, але поточне управління діяльністю здійснюється ними на території України, за умови якщо 30 відсотків працівників, що забезпечують надання такими суб'єктами аудіовізуального медіа-сервісу працюють на території України;

10. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, які не відповідають критеріям, передбаченим частинами восьмою та дев'ятою цієї статті Закону, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

- 1) користування радіочастотним ресурсом України;
- 2) використання розташованої на території України станції програмування та доставки сигналу до супутникового ретранслятора;
- 3) використання супутникових потужностей України.

11. Національна рада затверджує порядок визначення кола суб'єктів, на яких поширюється дія цього Закону, виходячи з таких критеріїв:

- 1) місцезнаходження користувачів відповідної інформації;
- 2) аудиторія, місце оплати чи місце розміщення рекламної інформації;
- 3) мова поширення інформації;
- 4) спрямування (призначення) змісту інформації на аудиторію України;
- 5) обмеження надання доступу до інформації в межах території України.

12. У випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, Національна рада може вживати заходів, передбачених Європейською конвенцією про транскордонне телебачення або Директивою 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС.

13. У випадку, якщо суб'єкт не підпадає під юрисдикцію України, проте його діяльність зачіпає права та інтереси громадян України, Національна рада, Центральна виборча комісія, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, інші державні органи зобов'язані вжити усіх можливих заходів задля встановлення механізму співрегулювання з таким суб'єктом шляхом укладення відповідного меморандуму або договору.

Стаття 3. Правова основа діяльності у сфері медіа

1. Правову основу діяльності у сфері медіа становлять Конституція України, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, Європейська конвенція про транскордонне телебачення, інші міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цей Закон, Закони України “Про телекомунікації”, “Про радіочастотний ресурс України”, “Про кінематографію”, “Про інформацію” та інші акти законодавства України.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Свобода діяльності у сфері медіа

1. Діяльність у сфері медіа ґрунтується на принципах свободи поширення та отримання інформації, свободи діяльності суб'єктів у сфері медіа, у тому числі вільного визначення змісту інформації, та свободи господарської діяльності.

2. Будь-які обмеження зазначених свобод можуть бути встановлені та застосовані лише на підставі закону, якщо це є необхідним у демократичному суспільстві, а відповідне обмеження є пропорційним (ненадмірним) відносно мети, що переслідується. Обмеження зазначених свобод може здійснюватися лише в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

3. Цензура у сфері медіа забороняється.

4. Не допускається незаконне втручання у діяльність суб'єктів у сфері медіа з боку державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, політичних партій, власників відповідних суб'єктів, будь-яких інших фізичних та юридичних осіб.

Не допускається вимога попереднього погодження повідомлень і матеріалів, які поширюються медіа, а також заборона поширення повідомлень і матеріалів з боку посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, політичних партій, крім випадків, коли посадова особа є автором поширюваної інформації чи дала інтерв'ю.

5. На території України не обмежується приймання чи ретрансляція радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, а також інших радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення або Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС, за умови, що трансляція чи ретрансляція таких радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, здійснюється однією чи кількома офіційними мовами держав, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, крім випадків та в порядку, що передбачені цим Законом.

6. У випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також на платформах спільного доступу до інформації, що походять з-поза меж України, Національна рада здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України та цим Законом.

7. Поширення медіа на території України може бути заборонене тільки у випадках та в порядку передбаченому Законом.

Стаття 5. Основні завдання державної політики у сфері медіа

1. Основними завданнями державної політики у сфері медіа є:

1) забезпечення достовірності та збалансованості подачі інформації,

гарантування вільного і відкритого обговорення суспільно важливих проблем, політичний плюралізм, а також забезпечення свободи діяльності у сфері медіа;

2) створення умов для задоволення та забезпечення інформаційних та культурних прав та потреб громадян України, а також потреб етнічних українців, які проживають за межами України;

3) захист державної мови;

4) захист користувачів інформації, особливо неповнолітніх, від шкідливого впливу інформації;

5) сприяння розвитку суспільних медіа та мовлення громад;

6) стимулювання виробництва національного продукту;

7) сприяння об'єднанню суб'єктів у сфері медіа у співрегуляторні органи, а також сприяння роботі таких органів, залучення їх до прийняття рішень державними органами;

8) захист економічної конкуренції у сфері медіа;

9) забезпечення прозорості і доступності інформації про структуру власності та контролю суб'єктів у сфері медіа;

10) забезпечення прозорості, незалежності та справедливості діяльності державних органів у сфері медіа, зокрема, під час регулювання і нагляду (контролю);

11) запобігання виникненню тотожних або дублюючих повноважень державних органів щодо регулювання і нагляду (контролю) у сфері медіа;

12) забезпечення регулювання у сфері медіа незалежно від способу та технології поширення інформації, за виключенням випадків, прямо передбачених цим Законом;

13) створення рівних можливостей для діяльності у сфері медіа за умови відповідності вимогам законодавства України;

14) забезпечення дієвих гарантій інституційної та операційної незалежності Національної ради;

15) забезпечення ефективного нагляду (контролю) за дотриманням на території України вимог і обмежень у сфері медіа, передбачених цим Законом, з метою захисту національного медіа-простору України та побудови інформаційного середовища здатного протистояти актуальним реаліям гібридної війни, загрозам інформаційної безпеки;

16) забезпечення представлення інтересів держави України, фізичних та юридичних осіб, що діють в межах її юрисдикції, у відносинах з іноземними юридичними особами – власниками транснаціональних платформ спільного доступу до інформації, встановлення співрегуляторних та інших механізмів взаємодії.

Стаття 6. Державна політика та регулювання у сфері медіа

1. Верховна Рада України визначає засади державної політики у сфері медіа та законодавчі основи її реалізації.

2. Кабінет Міністрів України, центральні та інші органи виконавчої влади, органи державної влади, колегіальні конституційні органи в межах своєї компетенції забезпечують реалізацію засад державної політики у сфері медіа.

3. Органом державного регулювання діяльності у сфері медіа, а також органом нагляду (контролю) у цій сфері є Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (далі - Національна рада).

4. Повноваження інших державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері медіа визначаються виключно законами України.

Стаття 7. Захист економічної конкуренції у сфері медіа

1. Держава сприяє вільній конкуренції у сфері медіа з метою захисту прав та інтересів користувачів й гарантування свободи господарської діяльності відповідно до цього Закону та Закону України “Про захист економічної конкуренції”.

2. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов’язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа або шляхом здійснення контролю власника такого суб’єкта, більше 35 відсотків загального обсягу відповідного територіального аудіовізуального медіа-ринку – загальнонаціонального, регіонального або місцевого, або 35 відсотків за сукупністю контролю в межах різних ринків.

Відсоток контролю за обсягом одного чи більше ринків у сфері аудіовізуальних медіа визначається як окремо для кожного відповідного ринку – загальнонаціонального, регіонального або місцевого, так і за сукупністю контролю в межах різних ринків.

Межі ринків у сфері аудіовізуальних медіа визначає Антимонопольний комітет України, в тому числі за поданням Національної ради. Методика визначення таких ринків затверджується Національною радою спільно з Антимонопольним комітетом.

3. Обмеження встановлене частиною другою цієї статті Закону не

поширюється на постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України.

4. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері друкованих медіа або шляхом здійснення контролю власника такого суб'єкта, більше 5 відсотків загальної кількості зареєстрованих друкованих медіа.

5. Контроль за дотриманням вимог, передбачених цією статтею Закону, та інших вимог законодавства про захист економічної конкуренції та недопущення недобросовісної конкуренції у сфері медіа здійснює Антимонопольний комітет України.

6. У випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених цією статтею, Національна рада зобов'язана звернутися до Антимонопольного комітету України з повідомленням про порушення законодавства про захист економічної конкуренції.

Стаття 8. Стратегія діяльності Національної ради

1. **Стратегія діяльності Національної ради** (далі – Стратегія) є основоположним документом, що визначає цілі та напрями діяльності Національної ради.

2. Стратегія розробляється на забезпечення основних повноважень Національної ради, визначених цим Законом, а також виходячи з положень міжнародних угод та державних програм у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа.

3. Стратегія розробляється на засадах забезпечення плюралізму думок, задоволення та забезпечення інформаційних прав громадян, створення сприятливого підприємницького середовища, розвитку громадянського суспільства, захисту прав окремих етнічних та соціальних груп.

4. Стратегія переглядається Національною радою не рідше одного разу на три роки.

5. Проект Стратегії або зміни до неї розробляються Національною

радою та надсилаються всім зацікавленим державним інституціям, органам державної влади та управління для надання пропозицій з метою ефективної координації діяльності органів державної влади у сфері медіа.

Проект Стратегії та ухвалений текст Стратегії оприлюднюються в порядку, передбаченому Законом України “Про доступ до публічної інформації”.

Стаття 9. План реалізації Стратегії

1. Державне регулювання національного медіа-простору здійснюється Національною радою відповідно до **Плану реалізації Стратегії**, який щорічно розробляє та затверджує Національна рада.

2. Відповідно до Плану реалізації Стратегії Національна рада ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України, визначає пріоритетні умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках. У своєму щорічному звіті Національна рада дає аналіз стану виконання Плану реалізації Стратегії, вносить пропозиції щодо внесення змін до Стратегії.

3. План реалізації Стратегії має містити щонайменше таку інформацію:

1) поточний стан регулювання у сфері медіа, основні проблеми та виклики;

2) наявні зобов’язання України за міжнародними угодами та завдання Національної ради, визначені державними програмами у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа;

3) основні напрями діяльності Національної ради у сфері ліцензування та реєстрації медіа, у тому числі плановані заходи щодо створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України;

4) плановані заходи Національної ради щодо забезпечення мовлення на підставі дозволів на тимчасове мовлення;

5) основні напрями взаємодії Національної ради з органом спільного регулювання у сфері медіа;

6) основні завдання Національної ради у сфері медіаграмотності.

4. План реалізації Стратегії затверджується Національною радою не

пізніше 31 січня поточного року.

5. Проект Плану реалізації Стратегії та затверджений План оприлюднюються в порядку передбаченому Законом України “Про доступ до публічної інформації”.

6. Внесення змін до Плану реалізації Стратегії допускається у зв’язку з необхідністю імплементації зобов’язань та завдань визначених у пунктах 2, 3, 4 частини третьої цієї статті Закону, шляхом ухвалення відповідного рішення Національної ради.

Стаття 10. Створення і розвиток каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Канали мовлення та багатоканальні електронні комунікаційні мережі, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України (ефірні багатоканальні електронні комунікаційні мережі), створюються або територіально змінюються за рішенням Національної ради, відповідно до Стратегії та Плану реалізації Стратегії.

2. Прийняттю рішення про створення нових каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж передуює проведення аналізу стану ринку аудіовізуальних медіа, потреб ринку, а також ефективності та повноти використання ресурсів вже створених ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж.

3. Територією, яку охоплює канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, вважається територія покриття, на якій кінцеве обладнання має забезпечувати доступ користувачів до телеканалу або радіоканалу без значних завад.

4. Територія покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (зона покриття певної території) визначається на підставі розрахункових даних (прогнозована зона покриття) Українського державного центру радіочастот або іншої спеціалізованої установи, а в разі виникнення необхідності отримання фактичних даних щодо входження до зони покриття певних населених пунктів, шляхом проведення вимірювання параметрів випромінювання та технічних характеристик радіоелектронних засобів (натурних вимірювань) згідно з методиками (метрологіями) визначення зони покриття каналу мовлення чи мережі цифрового (аналогового) наземного телевізійного мовлення, що

затверджуються спільним рішенням Національної ради та органу державного регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

5. Територіальними категоріями каналів мовлення або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж є:

1) загальнонаціональна категорія – покриття каналом мовлення або ефірною багатоканальною електронною комунікаційною мережею території, на якій проживають не менше ніж дві третини населення кожної з областей України;

2) регіональна категорія – покриття каналом мовлення або ефірною багатоканальною електронною комунікаційною мережею території регіону (область або декілька суміжних областей але не більше ніж половина областей України), на якій проживають не менш ніж дві третини населення відповідного регіону;

3) місцева категорія – покриття каналом мовлення або ефірною багатоканальною електронною комунікаційною мережею території одного чи кількох суміжних населених пунктів.

6. Національна рада визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії.

7. Національна рада сприяє збільшенню території покриття та покращення якості сигналу каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж в межах кожної з територіальних категорій.

8. Розроблення висновків про можливість та умови користування радіочастотним ресурсом для створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж здійснюється у порядку, визначеному Законом України “Про радіочастотний ресурс України”, “Про телекомунікації”, за замовленням Національної ради.

Стаття 11. Запровадження та зміна стандартів мовлення каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Запровадження та зміна стандартів (технологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, здійснюються відповідно до міжнародних угод, законів України та Стратегії.

2. Зміни стандартів (технологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, запроваджуються на підставі рішень Національної ради у відповідності до Стратегії.

Рішення Національної ради про зміну стандартів (технологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням ресурсу багатоканальних електронних комунікаційних мереж має передбачати джерела покриття видатків, що пов'язані із реалізацією таких змін.

3. Зміни стандартів (технологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі зменшуються та які потребують припинення дії чинних ліцензій ліцензіатів, окрім припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення, запроваджуються в порядку та на підставі окремого закону, що має бути прийнятий Верховною Радою України. Серед іншого такий закон має врегульовувати питання порядку анулювання ліцензій та виплати ліцензіатам справедливої компенсації.

Стаття 12. Припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення

1. Припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення здійснюється на підставі рішень Національної ради, які приймаються у відповідності з Планом використання радіочастотного ресурсу України.

2. Після прийняття Національною радою рішення про припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення) ліцензія на мовлення підлягає анулюванню повністю або частково (в частині права на здійснення діяльності із використанням певних частотних присвоєнь).

Розділ II

СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 13. Суб'єкти у сфері медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктами у сфері медіа є:

- 1) суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа;
- 2) суб'єкти у сфері друкованих медіа;
- 3) суб'єкти у сфері онлайн-медіа;
- 4) провайдери аудіовізуальних сервісів;
- 5) провайдери платформ спільного доступу до інформації;
- 6) постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу.

Стаття 14. Сервіси та суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальними медіа-сервісами вважаються такі сервіси зі здійсненням редакційного контролю:

1) радіомовлення (лінійний аудіальний медіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного радіомовником;

2) телевізійне мовлення (телемовлення, лінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного телемовником;

3) аудіальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіомедіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для прослуховування в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом;

4) аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для перегляду в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом.

2. Особливими видами аудіовізуальних медіа-сервісів є:

1) суспільні аудіовізуальні медіа-сервіси – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України”;

2) мовлення громад – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються в порядку та у спосіб, що визначені Розділом III цього Закону;

3) іномовлення – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються поза межами України відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України”.

3. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа

вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації при наданні аудіовізуального медіа-сервісу.

4. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) радіомовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію в хронологічному порядку (створює радіоканал) та надає їх для одночасного масового приймання користувачами;

2) телемовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіовізуального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію в хронологічному порядку (створює телеканал) для одночасного масового приймання користувачами;

3) суб'єкт у сфері аудіального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням;

4) суб'єкт у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням.

5. Особливими видами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) суб'єкт у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів – публічне акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України», що утворена і діє відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України”;

2) мовники громад – суб'єкти, особливості діяльності яких визначено Розділом III цього Закону;

3) суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення – юридична особа, що утворена і діє відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України”.

6. З метою сприяння техніко-технологічному та економічному розвитку сфери аудіовізуальних медіа, розроблення та застосування єдиних стандартів, суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа самостійно, у тому числі через свої об'єднання, визначають порядок, методику та інші параметри вимірювання та аналізу аудиторії телеканалів або радіоканалів, організації, що здійснюють таке вимірювання та аналіз, та можуть використовувати їх результати у своїй діяльності.

7. Об'єднання суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа має право визначити єдину організацію, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів. Створення та вступ (приєднання) до такого об'єднання, визначення єдиної організації, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів суб'єктів, які входять до об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

Стаття 15. Суб'єкти у сфері друкованих медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері друкованих медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі друкованого медіа.

2. Суб'єктом у сфері друкованих медіа не може бути особа, до структури власності та контролю якої входять органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, крім випадків, передбачених законом, а також юридичні особи, засновані такими органами, окрім наукових установ, навчальних закладів та закладів культури.

Не належать до друкованих медіа офіційні друковані видання, що видаються з метою забезпечення доступу до публічної інформації.

Стаття 16. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері онлайн-медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі онлайн-медіа, крім суб'єктів, які визначені цим Законом як аудіовізуальні медіа.

Стаття 17. Провайдери аудіовізуальних сервісів

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальним сервісом є діяльність із надання користувачам доступу до телеканалів та радіоканалів незалежно від обраної технології в межах визначених пакетів.

2. Провайдером аудіовізуальних сервісів є особа, що здійснює редакційний контроль щодо добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів. Провайдер аудіовізуальних сервісів надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів на договірній основі самостійно, або за участі постачальника електронних комунікаційних

послуг, який укладає відповідний договір з користувачем.

3. Заклади ресторанного господарства, готелі, інші суб'єкти, що здійснюють господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, підприємства транспорту загального користування, які надають повний або частковий доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, для цілей цього Закону вважаються провайдером аудіовізуальних сервісів за умови, якщо такі суб'єкти здійснюють редакційний контроль щодо добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів.

Стаття 18. Провайдери платформ спільного доступу до інформації

1. Для цілей цього Закону сервісом платформи спільного доступу до інформації є діяльність із надання користувачам можливості завантаження та зберігання інформації, у тому числі аудіовізуальних програм та іншої користувацької інформації для перегляду та використання необмеженою кількістю користувачів, щодо якої провайдер платформи спільного доступу до інформації не здійснює попереднього редакційного контролю, при цьому організація розміщених програм та користувацької інформації здійснюється таким провайдером з використанням автоматичних засобів та алгоритмів, зокрема щодо послідовності відображення та систематизації.

2. Провайдером платформи спільного доступу до інформації є особа, що надає сервіс платформи спільного доступу до інформації.

3. Платформа спільного доступу до інформації може функціонувати у вигляді веб-сайту або інших формах, що передбачають наявність загальнодоступного сховища інформації, що перебуває під контролем провайдера та клієнтського програмного забезпечення, що надає доступ до такого сховища.

Стаття 19. Постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу є особа, що здійснює розповсюдження пакетів телеканалів та радіоканалів в ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, відповідно до ліцензії, виданої Національною радою.

Стаття 20. Загальні вимоги до суб'єктів у сфері медіа

1. Суб'єктом у сфері медіа може бути будь-яка особа, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Здійснення валютних операцій по оплаті користувачами платежів на користь суб'єктів у сфері медіа – нерезидентів України за доступ чи користування відповідним медіа-сервісом, можливий виключно за умови наявності отримувача коштів у Реєстрі суб'єктів у сфері медіа.

Стаття 21. Вимоги до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний ресурс України для надання відповідного сервісу, може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа не може бути особа, до структури власності та контролю якої входять органи державної влади чи юридичні особи, які ними засновані.

Зазначені обмеження не поширюються на суб'єкта у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів, суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення, також на державне підприємство “Парламентський телеканал “Рада” або його правонаступника.

3. До структури власності та контролю суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний ресурс України для надання відповідного сервісу (включаючи мовлення громад), не можуть входити політична партія чи релігійна організація, або заснована ними прямо або опосередковано юридична особа.

4. Річна фінансова звітність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа з загальнонаціональною категорією мовлення підлягає обов'язковій перевірці незалежним аудитором (аудиторською фірмою).

Вимоги до забезпечення незалежності аудитора встановлюються законодавством України, що регулює аудиторську діяльність.

Аудиторський звіт, крім даних, передбачених законодавством про аудиторську діяльність, повинен містити інформацію про:

1) підтвердження достовірності та повноти даних фінансової звітності за відповідний період;

2) факти порушення законодавства під час провадження фінансово-

господарської діяльності, а також встановленого порядку ведення бухгалтерського обліку та подання звітності.

Стаття 22. Вимоги до провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Провайдером аудіовізуальних сервісів може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно визначає:

- 1) кількість, типи та склад пакетів телеканалів та радіоканалів (окрім універсального медіа-сервісу), які пропонуються користувачам;
- 2) розмір користувацької плати за різні пакети телеканалів та радіоканалів, порядок її оплати і форми розрахунків.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний:

- 1) забезпечити гарантований доступ до універсального медіа-сервісу для усіх користувачів його медіа-сервісів;
- 2) включати до пакетів телеканалів та радіоканалів виключно телеканали та радіоканали, які зареєстровані Національною радою відповідно до вимог статей 51, 61, 63, 64 та 122 цього Закону;
- 3) застосовувати системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ неповнолітніх до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;
- 4) вести облік кількості користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам, щорічно надавати цю інформацію Національній раді через електронний кабінет.

4. У випадку, якщо провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, такий провайдер зобов'язаний повідомляти користувачів його сервісів, в тому числі шляхом оприлюднення відповідного повідомлення на своєму веб-сайті (в разі його наявності), про зміну типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів, доступ до якого надається ним користувачам, розміру користувацької плати, порядку її оплати чи форми розрахунків, не менш ніж за 30 днів до запровадження таких змін.

Цей строк може бути скорочено виключно у випадку, якщо зміни типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів не залежать від волі провайдера аудіовізуальних сервісів і не могли бути ним передбачені.

5. Якщо інше не передбачено цим Законом, провайдер аудіовізуальних

сервісів зобов'язаний укласти договори про надання прав з правовласниками телеканалів або радіоканалів до надання їх користувачеві.

Стаття 23. Вимоги до провайдерів платформ спільного доступу до інформації

1. Провайдер платформи спільного доступу до інформації зобов'язаний:

1) розмістити умови користування сервісом платформи спільного доступу до інформації на такій платформі та ознайомити користувачів платформи спільного доступу до інформації з такими умовами;

2) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до інформації заборону на поширення користувацької інформації, яка порушує вимоги законодавства України, в тому числі вимоги розділу IV цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права та обов'язки що виникають у разі спростування недостовірної інформації;

3) забезпечити перевірку віку користувача перед отриманням ним доступу до інформації, що може зашкодити фізичному, моральному або ментальному розвитку неповнолітніх, забезпечити можливість встановлення систем батьківського контролю з метою захисту неповнолітніх від такої інформації;

4) надати користувачам дієвий механізм направлення звернень щодо інформації або матеріалів, що поширені на платформі спільного доступу до інформації, забезпечити працездатність такого механізму, а також безперебійну роботу ефективного механізму реагування на звернення, повідомлення користувача про розгляд його звернень та механізм оскарження дій провайдера платформи спільного доступу до інформації.

Стаття 24. Вимоги до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Бенефіціаром та/або контролером постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T, DVB-T2, іншому стандарті передавання телевізійного зображення з використанням радіочастотного ресурсу для цілей цифрового наземного мовлення може бути виключно громадянин України. Юридичним особам та фізичним особам - підприємцям, зареєстрованим в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України, а також особам без громадянства забороняється брати участь у такому постачальнику на усіх рівнях ланцюга

володіння корпоративними правами.

2. Послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу надаються суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа на підставі договору.

3. Максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, затверджуються Національною радою після отримання висновку Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, щодо відповідності запропонованих такими постачальниками тарифів принципам економічної обґрунтованості, об'єктивності, недискримінації.

4. Національна рада, за погодженням з Антимонопольним комітетом України та Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, визначає порядок розробки та затвердження зазначених тарифів, у тому числі визначення граничного нормативу рентабельності та перелік допустимих прямих витрат, що враховуються при розрахунку такого нормативу.

Стаття 25. Вимоги до прозорості структури власності та контролю

1. Структура власності та контролю суб'єктів у сфері медіа має бути прозорою, тобто відповідати таким вимогам:

1) містити інформацію про всіх власників, учасників, акціонерів суб'єкта у сфері медіа, а також бенефіціарів та контролерів, а за їх відсутності – всіх власників, учасників, акціонерів суб'єкта у сфері медіа і всіх фізичних осіб та власників, учасників, акціонерів юридичних осіб на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

2) дозволяти встановити всіх власників істотної участі у суб'єкті у сфері і медіа;

3) дозволяти встановити всіх пов'язаних осіб з суб'єктом в сфері медіа, які здійснюють діяльність в сфері медіа та електронних комунікацій, або є публічними особами;

4) дозволяти встановити наявність відносин контролю щодо суб'єкта у сфері медіа між усіма особами, зазначеними в пунктах першому, другому та третьому цієї частини;

5) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа, відсутні трастові конструкції, крім випадку, якщо трастовий керуючий діє виключно

в інтересах установника трасту, який заявляє себе у якості власника істотної участі чи бенефіціара або контролера суб'єкта у сфері медіа;

б) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа, відсутні юридичні та/або фізичні особи, зареєстровані в країнах (територіях), законодавство яких не дозволяє розкривати інформацію про структуру власності зареєстрованих в них юридичних осіб.

2. Не може бути суб'єктом у сфері медіа юридична особа в якій структура власності та контролю є непрозорою відповідно до цього Закону.

3. Структура власності та контролю суб'єкта у сфері медіа, що не відповідає вимогам частини першої цієї статті Закону, вважається непрозорою.

Визнання структури власності та контролю суб'єкта у сфері медіа непрозорою є підставою для відмови у продовженні ліцензії, і може стати підставою для звернення до суду щодо анулювання ліцензії, скасування реєстрації або заборони поширення медіа в Україні.

Визнання структури власності та контролю заявника, який звернувся з заявою про отримання ліцензії чи реєстрацію, непрозорою, є підставою для не допуску до конкурсу чи відмови у реєстрації.

4. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані інформувати Національну раду про свою структуру власності та контролю та її зміни в порядку, передбаченому статтею 26 цього Закону.

5. Вимоги цієї статті не поширюються на суб'єкта у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів та суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення.

6. Вимоги щодо структури власності та контролю мовника громад визначаються Розділом III цього Закону з урахуванням положень цієї статті Закону.

Стаття 26. Відомості про структуру власності та контролю

1. Суб'єкти у сфері медіа, зазначені у частині дев'ятій цієї статті Закону, щорічно до 31 березня включно, а інші суб'єкти на вимогу Національної ради у випадках, передбачених цим Законом, зобов'язані подати до Національної ради відомості про структуру власності та контролю в порядку та за формою, що, що встановлюються Національною радою.

Зазначена вимога не поширюється на суб'єкта у сфері суспільних

аудіовізуальних медіа-сервісів, суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення та “Парламентський телеканал “Рада” або його правонаступника.

До складу відомостей про структуру власності та контролю суб'єктів, які здійснюють діяльність як фізичні особи – підприємці, входять виключно відомості про пов'язаних осіб.

У випадку, якщо упродовж звітнього календарного року змін у структурі власності та контролю суб'єкта не відбулось, суб'єкти у сфері медіа, зазначені у частині дев'ятій цієї статті Закону, подають щорічні відомості у формі заяви про відсутність змін у структурі власності та контролю.

2. Щодо кожної з осіб, які присутні в структурі власності та контролю на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами, відомості про структуру власності та контролю мають містити таку інформацію:

1) щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, серія та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дата народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності). Для іноземців та осіб без громадянства зазначається також повне ім'я англійською мовою;

2) щодо юридичних осіб – повне найменування, країна, в якій юридична особа створена і зареєстрована, код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи, місце реєстрації та адреса юридичного та (або) фактичного місцезнаходження.

3. У випадку виявлення помилки у відомостях про структуру власності та контролю, які подані до Національної ради, суб'єкт зобов'язаний її виправити не пізніше десяти робочих днів з дня подання відомостей до Національної ради.

4. У випадку, якщо в структурі власності та контролю суб'єкта у сфері медіа, зазначеного у частині дев'ятій цієї статті Закону, відбулись зміни складу власників істотної участі, бенефіціарів чи контролерів, такий суб'єкт зобов'язаний впродовж 45 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі суб'єкту, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності та контролю, як це передбачено статтею 59 цього Закону.

5. Подання відомостей про структуру власності та контролю, заяви про

відсутність змін у структурі власності та контролю, оновлених відомостей про зміни у структурі власності та контролю здійснюється через електронний кабінет.

6. У випадку, якщо доступ до електронного кабінету неможливий через технічні причини або відсутність зв'язку, Національна рада зобов'язана продовжити строки, визначені в цій статті на таку саму кількість робочих днів, упродовж яких доступ до електронного кабінету був унеможливлений, але не менше ніж на 3 робочі дні.

7. Суб'єкти у сфері медіа, зазначені у частині дев'ятій цієї статті Закону, зобов'язані розмістити актуальні відомості про свою структуру власності та контролю за формою, що встановлюються Національною радою (за винятком серії та номера паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дати народження, місця проживання, реєстраційного номеру облікової картки платника податків фізичних осіб) на своєму веб-сайті (в разі його наявності), забезпечивши доступ до таких відомостей через головне меню (візуально видиме посилання з головної сторінки) відповідного сайту.

8. Національна рада розміщує на своєму веб-сайті актуальні відомості про структуру власності та контролю суб'єктів у сфері медіа, зазначених у частині дев'ятій цієї статті Закону, (за винятком серії та номера паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дати народження, місця проживання, реєстраційного номеру облікової картки платника податків фізичних осіб).

9. Щорічне подання відомостей про структуру власності та контролю та оновлених відомостей про структуру власності та контролю (у разі змін, зазначених у частині четвертій цієї статті), а також розміщення відомостей про структуру власності та контролю на своєму веб-сайті (в разі його наявності) є обов'язковим для суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу (окрім суб'єктів, які визначені абзацом другим частини першої цієї статті Закону).

10. Суб'єкт у сфері медіа несе відповідальність за достовірність поданих Національній раді відомостей про структуру власності та контролю. У випадку виявлення інформації, що обґрунтовано свідчить про непрозорість структури власності та контролю суб'єкта у сфері медіа або про

недостовірність відомостей про структуру власності та контролю, поданих суб'єктом у сфері медіа, Національна рада може провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності та контролю, як це передбачено статтею 27 цього Закону.

Стаття 27. Забезпечення дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю

1. Національна рада може здійснювати дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності та контролю, в таких випадках:

- 1) при розгляді заяв про видачу та (або) продовження ліцензії;
- 2) у випадку, передбаченому частиною десятою статті 26 цього Закону;
- 3) у будь-який час щодо суб'єкта у сфері медіа, щодо якого цим Законом не передбачено обов'язку щорічного подання відомостей про структуру власності та контролю.

2. Про початок процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю Національна рада ухвалює рішення. При розгляді заяв про видачу та (або) продовження ліцензій перевірка дотримання зазначених вимог може проводитись без прийняття такого рішення.

3. Дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю полягає в отриманні Національною радою на її запит від суб'єктів у сфері медіа, пов'язаних осіб, державних органів тощо документальних відомостей, на підставі яких можна встановити наявність або відсутність підстав для визнання структури власності та контролю прозорою.

4. Досліджуючи питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю Національна рада має право запитувати у суб'єктів у сфері медіа, державних органів:

- 1) документи, що підтверджують відомості про структуру власності та контролю, у тому числі статутні документи юридичних осіб, що входять до структури власності та контролю суб'єкта у сфері медіа, а також копії документів, на підставі яких будь-який із власників суб'єкта у сфері медіа набув прямої або опосередкованої істотної участі в суб'єкті у сфері медіа;
- 2) фінансовий звіт за попередній рік та копії договорів, що

передбачають надання фінансування суб'єкту у сфері медіа (у тому числі у вигляді кредиту, позики) в розмірі, що перевищує 5 відсотків активів суб'єкта у сфері медіа (окрім фінансування з боку пов'язаних осіб);

3) аудиторський звіт, передбачений частиною четвертою статті 21 цього Закону у відповідних випадках, за останній звітний період.

Державні органи, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Генеральну прокуратуру України, зобов'язані в межах своїх повноважень сприяти Національній раді у дослідженні питань дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю суб'єктів у сфері медіа.

5. Документи, що підтверджують передбачені цією статтею Закону відомості, подаються в оригіналах або в належним чином засвідчених копіях.

Документи, складені іноземними мовами, подаються до Національної ради з перекладом українською мовою, засвідченим нотаріально. Документи, видані органом іноземної держави, мають бути засвідчені нотаріально за місцем видачі та легалізовані в установленому порядку, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі якщо суб'єкт у сфері медіа раніше надавав Національній раді такі належним чином оформлені документи, відповідний суб'єкт письмово повідомляє Національну раду про факт їх наявності у розпорядженні Національної ради з посиланням на дату, коли такі документи подавались та процедуру в рамках якої здійснювалось таке подання.

6. Запит про витребування документів, передбачених частиною четвертою цієї статті Закону, має містити виклад мотивів, з яких Національна рада вирішила їх витребувати, а також вичерпний перелік відомостей (інформації, документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб'єктом у сфері медіа інформації та документів встановлюється у відповідному запиті. Цей строк не може бути меншим, ніж двадцять робочих днів, а у випадку, якщо витребовуються документи стосовно осіб, які є резидентами інших країн – не менше 30 днів, і може бути продовженим розпорядженням голови Національної ради, першого заступника або заступника за мотивованим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

7. Про витребування інформації та документів, передбачених цією статтею Закону, Національна рада повідомляє суб'єкта у сфері медіа через

електронний кабінет.

8. На час проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю, Національна рада вправі зупинити розгляд заяви суб'єкта у сфері медіа про продовження ліцензії, про що приймається відповідне рішення.

9. За підсумками дослідження структура власності та контролю суб'єкта у сфері медіа визнається непрозорою, якщо:

1) суб'єкт у сфері медіа у встановлені строки не надав інформації та (або) документів, витребуваних Національною радою відповідно до цієї статті Закону, або

2) за наслідками дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю встановлено, що інформація та (або) документи, надані Національній раді, не дозволяють встановити, що структура власності та контролю суб'єкта у сфері медіа є прозорою.

Про визнання структури власності та контролю непрозорою Національна рада ухвалює рішення. Цим рішенням визначається порядок усунення порушень вимог щодо прозорості структури власності та контролю, а також надається відповідний строк, який не може бути меншим за 60 днів, і який може бути продовжений Національною радою за мотивованим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

Рішення Національної ради про визнання структури власності та контролю непрозорою може бути оскаржене до суду.

10. Суб'єкт у сфері медіа впродовж строку, наданого на усунення порушень вимог щодо прозорості структури власності та контролю, подає до Національної ради заяву про визнання таким, що втратило чинність рішення про визнання структури власності та контролю непрозорою. До такої заяви додаються документальні відомості, на підставі яких можна встановити наявність або відсутність підстав для визнання його структури власності та контролю прозорою. Надання такої заяви є підставою для ініціювання повторної процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю, яка здійснюється в загальному порядку.

У випадку, якщо документи та інформація, надані суб'єктом у сфері медіа на виконання рішення Національної ради, не дадуть підстав для визнання структури власності та контролю прозорою, Національна рада ухвалює рішення про відмову у задоволенні заяви про визнання таким, що втратило чинність, рішення про визнання структури власності та контролю непрозорою та про застосування до суб'єкта у сфері медіа передбачених цим

Законом санкцій.

У випадку, якщо документи та інформація, надані суб'єктом у сфері медіа на виконання рішення Національної ради, дозволять встановити відповідність структури власності та контролю вимогам статті 25 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про визнання таким, що втратило чинність прийнятого раніше рішення про визнання структури власності та контролю непрозорою.

11. Порядок проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю затверджується Національною радою.

Стаття 28. Універсальний медіа-сервіс

1. З метою забезпечення плюралізму інформації та доступу користувачів до суспільно важливої аудіовізуальної інформації провайдер аудіовізуальних сервісів, сервіси якого надаються без використання радіочастотного ресурсу, зобов'язаний забезпечувати своїм користувачам можливість гарантованого безперервного доступу (універсальний медіа-сервіс) до телеканалів у такому складі:

1) телеканали публічного акціонерного товариства “Національна суспільна телерадіокомпанія України” (далі - НСТУ);

2) телеканали місцевої та регіональної категорій мовлення, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного ресурсу на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови, що відповідний телемовник забезпечує не менше 15 відсотків від загального обсягу сповіщення програм новин та інших програм, що стосуються подій відповідної місцевості або регіону;

3) телеканали мовлення громад, що здійснюють мовлення на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

4) телеканали державного підприємства “Парламентський телеканал “Рада” або його правонаступника за умови наявності у нього ліцензії на мовлення;

5) телеканали, що поширюються на підставі дозволу на тимчасове мовлення.

2. До переліку телеканалів універсального медіа-сервісу не може бути включено телеканали, що належать суб'єкту, до структури власності та контролю якого входить політична партія чи релігійна організація, або заснована ними прямо або опосередковано юридична особа.

3. У випадку, якщо телеканали, включені до універсального медіа-сервісу, входять до пакетів, доступ до яких надається постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, до таких телеканалів не може бути застосована система умовного доступу.

4. Провайдер аудіовізуальних сервісів не зобов'язаний укладати договори з суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, сервіси яких включаються до універсального медіа-сервісу, за умови поширення таких телеканалів в незмінному вигляді.

5. Національна рада затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області) або для всієї України, з урахуванням виду технології, що застосовується для провадження такої діяльності та переглядає його один раз на 3 роки.

6. Національна рада оприлюднює на своєму веб-сайті рішення про затвердження складу універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області, всієї України) впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

Розділ III

МОВЛЕННЯ ГРОМАД

Стаття 29. Система мовлення громад

1. Система мовлення громад створюється з метою задоволення демократичних, інформаційних, соціальних та культурних потреб українського суспільства:

- 1) посилення ідентичності громад та їх ролі в забезпеченні демократичного управління української держави;
- 2) збереження культурного та мовного розмаїття українського народу;
- 3) підвищення медіа плюралізму;
- 4) об'єктивного висвітлення життєдіяльності громади.

2. Мовлення громад створюється:

- 1) у територіальних громадах сіл, селищ та міст, у тому числі в об'єднаних територіальних громадах сіл, селищ та міст;
- 2) у громадах, що об'єднані спільним інтересом, не пов'язаним із

місцем проживання членів громади (національністю, мовою, професією, творчою діяльністю, захопленнями тощо).

2. Мовлення громади це інформаційна діяльність, яка є сервісом загального економічного інтересу, що здійснюється з метою задоволення потреб громади у доступі до важливої для громади інформації, обговоренні проблем громади та просвіти її членів, зокрема, шляхом їх участі у створенні та поширенні програм. Мовлення громад не може мати на меті отримання прибутку.

3. Мовлення громад може здійснюватися:

1) громадськими об'єднаннями, а також заснованими ними установами, непідприємницькими товариствами або підприємствами, що створені для некомерційної діяльності, за умови відсутності у їх структурі власності та контролю політичних партій;

2) релігійними організаціями за умови, якщо таке мовлення здійснюється без використання радіочастотного ресурсу.

Мовлення територіальних громад також може здійснюватися комунальними некомерційними підприємствами, заснованими органами місцевого самоврядування, які мають право представляти інтереси територіальної громади, у тому числі об'єднаної, або на основі договору про співробітництво у порядку, встановленому Законом України «Про співробітництво територіальних громад», але за умови, що територіальні громади, які уклали договір про співробітництво, сукупно складають не більше однієї області.

Стаття 30. Вимоги до статутних документів та структури управління комунального некомерційного підприємства, що здійснює мовлення громади

1. Статутні документи комунального некомерційного підприємства, що здійснює мовлення громади, мають містити положення щодо складу, порядку формування та повноважень його наглядової ради.

2. До наглядової ради комунального некомерційного підприємства, що здійснює мовлення громади, входять по одному представнику від чотирьох найбільших депутатських груп і фракцій органу місцевого самоврядування, який заснував це підприємство, а також п'ять членів від громадських об'єднань.

У випадку, якщо комунальне некомерційне підприємство створюється на основі договору про співробітництво, до його наглядової ради входять по

одному представнику від найбільшої та від найменшої депутатської групи або фракції кожного органу місцевого самоврядування, що уклали договір про співробітництво. Кількість членів від громадських об'єднань має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органів місцевого самоврядування.

Делегувати представників до складу наглядової ради мають право громадські об'єднання, основним видом діяльності яких є діяльність:

- 1) у сфері захисту прав людини;
- 2) у сфері захисту екології;
- 3) у сфері соціального захисту;
- 4) у сфері захисту інтересів дітей і молоді та виховання;
- 5) у сфері збереження історично-культурної спадщини,

і які впродовж останніх трьох років не рідше ніж один раз на рік організували публічні заходи у відповідній громаді або в її інтересах.

Члени наглядової ради від громадських об'єднань обираються шляхом рейтингового голосування на конференції громадських об'єднань спільно за всіма видами діяльності, які проводяться органом місцевого самоврядування, що є засновником відповідного комунального некомерційного підприємства. Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та обрання членів наглядових рад комунальних некомерційних підприємств, що здійснюють мовлення громад, визначається Національною радою. Кожне громадське об'єднання, що бере участь у відповідній конференції, має один голос.

3. До повноважень наглядової ради належить призначення та дострокове припинення повноважень керівника, затвердження програмної концепції мовлення громади, розгляд скарг на діяльність некомерційного підприємства, затвердження річних звітів про діяльність тощо.

Стаття 31. Вимоги до програмної концепції мовлення громад

1. Мінімальний обсяг мовлення громад з використанням радіочастотного ресурсу становить 8 годин на добу. Часові проміжки мовлення визначаються Національною радою України.

2. Програмна концепція мовлення громад має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення програм, що містять важливу для громади інформацію, присвячені обговоренню проблем громади або просуванню її інтересів. Обсяг таких програм у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

3. Програмна концепція мовлення територіальних громад, має також містити вимоги щодо поширення таких видів програм:

1) програм місцевих новин - інформації про поточні події відповідної територіальної громади (громад);

2) трансляції засідань органів місцевого самоврядування відповідної територіальної громади (громад) та інших заходів, що проводяться такими органами;

3) дискусій щодо соціально-економічного та культурного розвитку громад.

Комунальні некомерційні підприємства, що здійснюють телевізійне мовлення територіальних громад, зобов'язані організовувати та поширювати передвиборні дебати між кандидатами у депутати органів місцевого самоврядування відповідної територіальної громади (громад) на умовах, визначених законодавством України про вибори.

Стаття 32. Особливості ліцензування та реєстрації мовлення громад

1. Ліцензування та реєстрація мовлення громад здійснюється відповідно до вимог Розділу V цього Закону з урахуванням вимог цієї статті Закону.

2. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення громад проводяться окремо від інших категорій мовлення. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення територіальних громад проводяться окремо від інших категорій мовлення громад.

3. Рішення Національної ради про оголошення конкурсу на отримання ліцензії на мовлення громад окрім положень, передбачених статтею 52 цього Закону, має містити вимоги до мінімального обсягу середньодобового мовлення та мінімальних обсягів поширення програм, що містять важливу для громади інформацію, присвячені обговоренню проблем громади або просуванню її інтересів.

4. За видачу та продовження ліцензій на мовлення громад сплачується ліцензійний збір у розмірі, що дорівнює розміру реєстраційного збору.

Стаття 33. Джерела фінансування мовлення громад

1. Мовлення громад може фінансуватись за рахунок будь-яких надходжень, не заборонених законодавством, з урахуваннями вимог цього

Закону.

2. Орган місцевого самоврядування, який є засновником комунального некомерційного підприємства, що здійснює мовлення територіальної громади, зобов'язаний забезпечити належне фінансування його витрат на:

- 1) оплату праці і виплату нарахувань на заробітну плату;
- 2) виготовлення програм;
- 3) виплату винагороди за використання авторських та суміжних прав;
- 4) оплату телекомунікаційних послуг, послуг зв'язку, та послуг із радіочастотного моніторингу;
- 5) оренду приміщень та оплату комунальних послуг;
- 6) оновлення обладнання.

Керівник комунального некомерційного підприємства щорічно у строки, визначені органом місцевого самоврядування, подає на розгляд цього органу обґрунтований бюджет на наступний рік. Скорочення такого бюджету можливо за умови збереження здатності відповідного комунального некомерційного підприємства виконувати вимоги, визначені цим Законом та ліцензією на мовлення.

3. Обсяг реклами у програмах мовлення громад не має перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів мовлення. Вартість рекламного часу у програмах мовлення громад не може бути нижчою за ринкову.

Стаття 34. Особливості подання звітності суб'єктами мовлення громад

1. Суб'єкти мовлення громад упродовж 60 днів від дня закінчення звітного року публікують на своєму веб-сайті (в разі його наявності) або веб-сайті органу місцевого самоврядування, що є їх засновником (за відсутності власного веб-сайту), та подають до Національної ради річний звіт, що містить такі відомості станом на останній день звітного року:

- 1) звіт про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації та фінансову звітність малого підприємства за відповідний рік;
- 2) інформацію про фізичних та (або) юридичних осіб, внески (надходження) від яких становили 5 та більше відсотків сукупного розміру доходів.

2. Щодо кожної з осіб, зазначених у цій статті, подається така інформація:

- 1) щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності),

громадянство, серія та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дата народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності); розмір внеску (надходження);

2) щодо юридичних осіб – повне найменування, країна, в якій юридична особа створена і зареєстрована, код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи, місце реєстрації та адреса юридичного та (або) фактичного місцезнаходження; розмір внеску (надходження).

Стаття 35. Особливості застосування санкцій до мовників громад

1. За порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії мовниками громад Національна рада застосовує до них заходи реагування або санкції, передбачені цим Законом. При цьому розмір штрафів, що можуть бути застосовані до мовників громад за порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії (окрім грубих порушень, визначених цим Законом), становить 10 відсотків розміру штрафів, що можуть бути застосовані відповідно до цього Закону до інших суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа. Штрафи за грубі порушення мовниками громад вимог законодавства та/або умов ліцензії застосовуються у розмірі, що дорівнює розміру штрафів до інших суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа.

РОЗДІЛ IV ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ІНФОРМАЦІЇ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ МЕДІА-СЕРВІСІВ

Стаття 36. Обов'язки суб'єктів у сфері медіа щодо організації надання медіа-сервісів

1. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані:

1) отримувати ліцензію, проходити реєстрацію або отримувати дозвіл на тимчасове мовлення, якщо запланована діяльність потребує отримання ліцензії, обов'язкової реєстрації або отримання дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону;

2) щорічно подавати Національній раді відомості про структуру власності та контролю, заяви про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяви про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності та контролю у випадках, встановлених статтею 26 цього

Закону;

3) розмістити актуальні відомості про свою структуру власності та контролю на своєму веб-сайті (в разі його наявності) у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

4) додержуватися умов ліцензії або умов дозволів на тимчасове мовлення;

5) попереджати користувачів перед початком надання сервісу або через визначені в договорі канали комунікації про те, що сервіс є платним, інформувати про вартість такого сервісу та спосіб оплати;

6) вести облік кількості користувачів своїх сервісів у випадках, передбачених цим Законом, та надавати таку інформацію Національній раді в порядку, передбаченому цим Законом;

7) додержуватися інших вимог та заборон, передбачених законодавством.

4. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані затвердити та оприлюднити на своєму веб-сайті (в разі його наявності) редакційний статут, що містить вимоги до створення та поширення інформації, розроблені відповідно до вимог законодавства та стандартів журналістики.

Стаття 37. Обмеження щодо змісту інформації

1. На території України (в тому числі суб'єктам у сфері медіа) забороняється поширювати:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України, матеріали або інформацію, які виправдовують чи пропагують дії, спрямовані на насильницьку зміну, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України;

2) висловлювання, що розпалюють національну, расову чи релігійну ворожнечу чи ненависть до окремих осіб чи їх груп;

3) висловлювання, що є дискримінаційними щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, фізичних вад, стану здоров'я, сексуальної орієнтації або за іншою ознакою;

4) пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів,

матеріали або інформацію, що виправдовують такі дії;

5) фільми, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України “Про кінематографію”;

6) порнографічні матеріали, а також матеріали, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

7) пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

8) пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

9) інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин

10) програми, у яких користувачам надаються послуги з ворожіння та гадання, а також платні послуги у сфері народної чи нетрадиційної медицини;

11) матеріали або інформацію, у яких заперечується або виправдовується злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створюється позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов’язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовується діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті;

12) матеріали або інформацію, в яких демонструється символіка комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру.

2. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги частини першої цієї статті. До затвердження відповідних критеріїв, Національна рада обґрунтовує застосування обмежень, передбачених частиною першою цієї статті, самостійно у своїх рішеннях.

Стаття 38. Вихідні дані

1. Суб’єкти у сфері лінійних медіа зобов’язані повідомляти вихідні дані у такий спосіб:

1) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати логотип;

2) під час радіомовлення не рідше ніж щогодини передавати позивні;

3) розміщувати на своєму веб-сайті (в разі його наявності) інформацію про суб'єкта, у тому числі його повне найменування, поштову адресу, телефон, адресу електронної пошти, ідентифікатор медіа в Реєстрі.

2. Лінійні медіа, що поширюються на одній території в одній й тій самій формі (телемовлення або радіомовлення), не можуть мати однакові вихідні дані, крім випадків, якщо такі медіа належать одному суб'єкту.

3. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані у кожному випуску друкованого медіа повідомляти такі вихідні дані:

- 1) офіційна (зареєстрована) назва друкованого медіа;
- 2) порядковий номер випуску друкованого медіа і дата його виходу в світ;
- 3) індекс видання, розповсюджуваного за передплатою;
- 4) тираж друкованого медіа;
- 5) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 6) ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі.

4. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму веб-сайті (у своєму онлайн-профілі) такі вихідні дані:

- 1) офіційна (зареєстрована у разі якщо онлайн-медіа є зареєстрованим) назва онлайн-медіа;
- 2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 3) ідентифікатор онлайн-медіа в Реєстрі (у разі якщо онлайн-медіа є зареєстрованим).

5. Поширення медіа без вихідних даних забороняється.

Стаття 39. Національний продукт

1. Для цілей цього Закону національним продуктом є програми, вироблені фізичними або юридичними особами України.

2. Для лінійних медіа національний продукт має становити не менш ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення.

3. Вимоги частини третьої цієї статті Закону не поширюються на лінійні медіа, які відповідно до рішення Національної ради віднесені до тематичних, тобто таких, що мають на меті задоволення інтересів певної аудиторії. Критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного

продукту для таких медіа розробляються та затверджуються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

Стаття 40. Європейський продукт

1. Для цілей цього Закону європейським продуктом є програми, що відповідають принаймні одній з таких умов:

1) вони вироблені (створені) одним чи кількома виробниками, що є громадянами (для фізичних осіб) або зареєстровані чи іншим чином легалізовані (для юридичних осіб) в одній чи більше держав-членів Європейського Союзу або держав, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення;

2) їх виробництво контролюється одним чи більше продюсерами, які є громадянами в одній чи більше держав-членів Європейського Союзу або держав, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення;

3) більше половини фінансування їх спільного виробництва здійснено за рахунок особи чи осіб, що проживають (для фізичних осіб) або зареєстровані чи іншим чином легалізовані (для юридичних осіб) в одній чи більше держав-членів Європейського Союзу або держав, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, і жодна з частин виробництва не здійснювалася особами, що є громадянами (для фізичних осіб) або зареєстровані чи іншим чином легалізовані (для юридичних осіб) в державі, яка не є членом Європейського Союзу або не є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення.

2. Національний продукт, визначений статтею 39 цього Закону, належить до європейського продукту.

3. Для лінійних медіа європейський продукт, а також програми, що оригінально походять зі США та Канади, мають становити не менш ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, у тому числі не менш ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення має становити національний продукт. Для тематичних лінійних медіа вимоги щодо обсягу європейських програм встановлюються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

4. Для нелінійних медіа європейський продукт має становити не менш ніж 30 відсотків каталогу програм.

5. Держава гарантує захист незалежних студій-виробників. Програми,

вироблені незалежними студіями-виробниками, мають становити:

1) не менше 20% від загального тижневого обсягу мовлення для лінійних медіа;

2) не менше 30% загального обсягу каталогу програм для нелінійних медіа.

При цьому не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п'яти років.

Для цілей цього Закону незалежною студією-виробником є студія-виробник, яка не належить до пов'язаних осіб суб'єкта у сфері медіа.

Стаття 41. Мова у сфері аудіовізуальних медіа

1. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телемовників – ліцензіатів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 23.00 мають становити:

1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телеканалів – реєстрантів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 23.00 мають становити:

1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті Закону, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

3. Радіомовники зобов'язані при здійсненні радіомовлення:

1) забезпечувати частку пісень (музичних творів з текстом) державною мовою в обсязі не менше 35 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 35 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

2) забезпечувати частку пісень державною мовою не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00, якщо умовами ліцензії відповідного радіомовника передбачено, що серед поширюваних ним музичних творів

частка пісень офіційними мовами Європейського Союзу становить не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

3) забезпечувати не менше 90 відсотків добового обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника.

4. Обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом, здійснює супутникове мовлення чи мовлення в мережі Інтернет, має становити не менше 90 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 23.00.

5. Телемовники та радіомовники, умови ліцензії яких передбачають здійснення мовлення мовами корінних народів України, незалежно від категорії мовлення, повинні забезпечити сумарний тижневий обсяг мовлення державною мовою та мовами корінних народів України в обсязі не менше 75 відсотків, при цьому не менше 30 відсотків – державною мовою, у тому числі програм новин, інформаційно-аналітичних та розважальних програм (ведучими (дикторами) радіопрограм).

6. При обчисленні частки програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, враховується загальна тривалість програм, у тому числі фільмів (крім пісень та музичних кліпів) або їхніх частин, створених, дубльованих або озвучених українською мовою, які телемовник чи радіомовник поширював впродовж тижня у проміжки часу, визначені цією статтею Закону. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті Закону.

Телемовники у кожному із визначених у цій статті проміжків часу здійснюють поширення програм, у тому числі фільмів, які не є виробленими телемовником або на його замовлення, виключно державною мовою, за винятком програм, в тому числі фільмів (крім дитячих та анімаційних), створених до 1 серпня 1991 року.

Програми, у тому числі фільми (крім анімаційних програм і програм для неповнолітніх), створені до 1 серпня 1991 року та виконані не державною мовою, мають бути субтитровані державною мовою.

Фільми, створені на території республік колишнього СРСР мовами,

відмінними від російської або української мов, та які в подальшому дубльовані російською мовою, мають бути озвучені або дубльовані українською мовою.

7. Програма вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми, осіб, які беруть участь у програмі, виконані, дубльовані, озвучені (з урахуванням вимог цього Закону) українською мовою.

Програма, що транслюється в прямому ефірі, вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми виконані українською мовою, при цьому не менш, ніж 50 відсотків реплік інших учасників програми виконано українською мовою.

Фільм вважається виконаним державною мовою, якщо звуковий ряд при його демонструванні (розповсюдженні) виконаний, дубльований, озвучений українською мовою. Для цілей реалізації художнього, творчого задуму допускається у фільмі (крім дитячих та анімаційних фільмів) використання інших мов в обсязі не більше 10 відсотків загальної тривалості всіх реплік учасників фільму, при цьому всі іншомовні репліка субтитруються українською мовою.

8. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення у таких випадках:

1) у репортажі з місця події (крім мови та реплік журналістів відповідного медіа);

2) у виступах, інтерв'ю, коментарях, поясненнях, запитаннях тощо осіб, які беруть участь у програмі (крім, ведучих (дикторів) програми), або в окремих репліках ведучих (дикторів) програми в обсязі, обумовленому творчим задумом програми;

3) у музичних творах з текстом (піснях), які є частиною програми немuzичного жанру чи фільму та використані в ній лише як звуковий супровід;

4) у музичних кліпах, що містять текстовий супровід;

5) у будь-яких творах, виступах, виконанні тощо мовами корінних народів України.

9. Передбачені цієї статтею Закону вимоги до мови аудіовізуальних медіа не застосовуються до:

1) суб'єктів здійснення державного іномовлення;

2) суб'єктів, що надають аудіовізуальні медіа-сервіси виключно за межами України (закордонне мовлення);

3) мовників, основу програмної концепції яких становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу;

4) мовників, які здійснюють супутникове мовлення або мовлення в мережі Інтернет, якщо відповідний телеканал або радіоканал спрямований виключно на вивчення іноземних мов.

10. Програми закордонного мовлення можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, що відповідає вимогам частин першої-другої цієї статті Закону щодо мінімального обсягу мовлення державною мовою. Умови договору на ретрансляцію на території України програм закордонного мовлення мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

11. Програми мовників, основу програмної концепції яких відповідно до ліцензії на мовлення становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу, можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, в якому використовуються офіційні мови Європейського Союзу, українська мова або мови корінних народів України. Умови договору на ретрансляцію на території України програм таких мовників мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

12. Суб'єкти у сфері медіа-сервісів на замовлення зобов'язані забезпечувати в каталозі програм частку програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, в обсязі не менше 25 відсотків від загальної кількості програм, у тому числі фільмів. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті Закону.

13. У випадку, якщо програма що поширюється аудіовізуальним медіа має дві і більше звукових доріжок, доріжка з українською мовою має бути встановленою за замовченням.

14. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані забезпечувати в

кожному з пакетів телеканалів та радіоканалів, доступ до яких надається ними користувачам, частку телеканалів та радіоканалів, що розповсюджуються державною мовою, в обсязі не менше 50 відсотків, а з 10 січня 2021 року – не менше 60 відсотків від загальної кількості телеканалів та радіоканалів в такому пакеті. При цьому телеканалами та радіоканалами, що розповсюджуються державною мовою, вважаються телеканали та радіоканали, що отримали ліцензію чи зареєстровані відповідно до статей 51, 61 цього Закону.

Стаття 42. Мова друкованих та онлайн-медіа

1. Друковані та онлайн-медіа в Україні видаються (виходять) державною мовою, а також іншими мовами, в порядку визначеному Законом України «Про функціонування української мови як державної».

Стаття 43. Захист неповнолітніх

1. У матеріалах медіа (окрім фільмів) обмежується поширення інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх та у яких міститься така інформація:

1) надмірне зосередження уваги на насильстві, а саме поширення висловлювань або зображень насильства, які не є обґрунтованими або є надмірними в контексті відповідної програми чи публікації;

2) позитивна оцінка нанесення, завдання самому собі каліцтва або до вчинення самогубства, деталізація засобів і обставин самогубства;

3) демонстрування жорстокого поводження з тваринами, методів умертвіння тварин;

4) позитивна оцінка вандалізму, псування або знищення майна;

5) позитивна оцінка злочинного діяння або ідеалізація злочинця, моделювання злочинних дій, демонстрація дій, які можуть бути небезпечними для здоров'я і життя дітей;

6) позитивна оцінка залежності від наркотичних, токсичних, психотропних речовин, тютюну чи алкоголю, а також від інших речовин, які використовуються або можуть використовуватися з метою одурманення, заохочення їх вживання, виробництва, розповсюдження чи придбання, крім творів мистецтва;

7) непристойні висловлювання, слова або жести, крім випадку інформування та використання у творах мистецтва;

8) заклики грати в азартні ігри, спонукання до участі чи запрошення до азартних ігор;

9) демонстрація великим планом тіла померлої, такої, що вмирає, або

жорстоко понівеченої людини, за винятком випадків, коли така демонстрація необхідна для ідентифікації особи;

10) інша інформація, поширення якої може бути обмежене за рішенням органу спільного регулювання.

Демонстрування фільмів здійснюється відповідно до умов державних посвідчень на право розповсюдження і демонстрування фільмів відповідно до Закону України «Про кінематографію».

2. Лінійними медіа інформація, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, передбачена частиною першою цієї статті Закону, може поширюватися з урахуванням:

а) обмежень щодо часу поширення фільмів в залежності від індексу глядацької аудиторії (“16” - показ можливий у будь-який ефірний час; “18” - показ можливий з 22 до 6 години) порядок визначення яких встановлюється законодавством про кінематографію;

б) обмежень щодо часу поширення інших програм (окрім фільмів) в залежності від вікової категорії аудиторії, на яку вони розраховані.

Критерії для визначення вікової категорії аудиторії щодо програм (окрім фільмів) визначаються Національною радою спільно із органом спільного регулювання.

Програми (окрім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 16 років, можуть поширюватися без обмежень по часу трансляції, проте з інформуванням глядачів про рекомендований вік глядацької аудиторії.

Програми (окрім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 18 років, можуть поширюватися лише у проміжках часу між 23.00 та 06.00 та з обов’язковим інформуванням про обмеження глядацької аудиторії або в будь-який час за умови використання системи умовного доступу.

3. У каталозі програм нелінійних медіа інформація, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, передбачена частиною першою цієї статті Закону, може поширюватися лише в разі застосування системи умовного доступу (батьківського контролю).

4. Програми, які поширюються аудіовізуальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, мають бути позначені спеціальними графічними попередженнями (символами). Такі графічні попередження (символи) в лінійних медіа мають демонструватись упродовж всієї програми.

Відповідні графічні попередження (символи) зазначаються у розкладі програм або в каталозі програм.

5. У програмах, що поширюються аудіальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, на початку програми оголошується звукове попередження про шкоду, яка може бути завдана неповнолітнім та рекомендовану мінімальну вікову категорію.

6. Відповідальність за забезпечення програм відповідними графічними попередженнями (символами) або звуковими попередженнями, передбаченими цією статтею Закону, покладається на суб'єкта у сфері медіа.

7. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує вимоги, які є обов'язковими для виконання суб'єктами у сфері медіа, де визначено:

1) критерії визначення інформації, зазначеної у частині першій цієї статті Закону, критерії її класифікації;

2) розподіл неповнолітніх у вікові групи та критерії класифікації інформації залежно від рівня її впливу на неповнолітніх певної вікової групи;

3) ескізи та вимоги до демонстрування графічних попереджень (символів) та вимоги до оголошення звукових попереджень, передбачених цією статтею Закону;

4) порядок віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних категорій та обрання відповідних попереджень (символів).

До створення органу спільного регулювання, Національна рада може самостійно розробити та затвердити відповідні вимоги. Затверджені Національною радою вимоги мають бути погоджені з органом спільного регулювання після його створення.

8. Суб'єкт у сфері медіа на підставі характеристик і критеріїв класифікації інформації (програм), визначених відповідно до частини сьомої цієї статті Закону, самостійно відносить програми до певної категорії та застосовує відповідні попередження (символи), передбачені цією статтею Закону.

9. Суб'єкти у сфері медіа не мають права без письмової згоди батьків або осіб, що їх замінюють, а також відповідних правоохоронних органів розголошувати будь-яку інформацію, яка:

1) може сприяти ідентифікації неповнолітньої особи, яка задіяна в кримінальному провадженні у будь-якому статусі або щодо якої є інформація про здійснення нею правопорушення;

2) стосується факту самогубства неповнолітнього, при цьому ідентифікує його особу.

Стаття 44. Право на відповідь та спростування

1. У випадку, якщо відомості, поширені суб'єктом у сфері медіа, відповідають дійсності але були подані з порушенням принципу об'єктивності, неповно або неточно, якщо це призвело до приниження честі, гідності чи ділової репутації, особа має право на відповідь (коментар чи власне тлумачення обставин справи).

2. Особа, щодо якої суб'єктом у сфері медіа було поширено відомості, які не відповідають дійсності та принижують її честь, гідність чи ділову репутацію, має право вимагати або спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь.

3. Заяву про спростування або реалізацію права на відповідь має бути подано упродовж 30 днів з дня поширення відповідної інформації.

4. Заява про спростування або реалізацію права на відповідь має містити інформацію про заявника та його контактні дані, посилання на відповідну програму чи публікацію, що є предметом заяви, зокрема, назву, дату та час оприлюднення (для онлайн-медіа – також електронну адресу), перелік тверджень та відомостей, які заявник вважає такими, що не відповідають дійсності та/або подані неповно, неточно, обґрунтування щодо недостовірності, необ'єктивності чи неповноти поширених відомостей та заподіяної шкоди честі, гідності чи діловій репутації особи. До заяви про реалізацію права на відповідь заявник повинен також додати текст відповіді.

5. Обсяг тексту спростування або відповіді має бути достатнім для донесення позиції заявника і не може перевищувати обсяг поширеної інформації. У випадку, якщо текст спростування або відповіді перевищує обсяг поширеної інформації, суб'єкт у сфері медіа має запропонувати заявнику скоротити або змінити текст спростування або відповіді. Скорочення чи інші зміни в тексті спростування або відповіді, поданому заявником, без його згоди не допускаються.

6. Суб'єкт у сфері медіа (окрім суб'єктів у сфері онлайн-медіа) зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення упродовж 14 днів з дня її отримання. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання заяви.

7. Суб'єкт у сфері медіа може відмовити в поширенні спростування або відповіді у таких випадках:

1) обсяг тексту спростування або відповіді, який вимагає поширити заявник, перевищує обсяг поширеної інформації, а заявник відмовився скорочувати текст спростування або відповіді до обсягу визначеного частиною п'ятою цієї статті Закону;

2) текст, що вимагає поширити заявник, виходить за межі предмету, щодо якого надається спростування або відповідь, не обмежується спростуванням та/або коментуванням інформації, яку заявник вважає недостовірною, неповною чи неточною;

3) текст спростування або відповіді містить мову ворожнечі або іншу інформацію, поширення якої заборонено відповідно до чинного законодавства України;

4) поширення тексту спростування або відповіді може призвести до порушення прав третіх осіб та/або пред'явлення правових вимог до суб'єкта у сфері медіа з боку третіх осіб в порядку цивільного судочинства;

5) якщо мова тексту спростування або відповіді є іншою, ніж державна мова або мова інформації, щодо якої подається спростування чи відповідь.

6) текст спростування або відповіді містить неправдиву інформацію або таку, що ображає честь, гідність ділову репутацію медіа або його працівників.

8. Крім випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті Закону, суб'єкт у сфері медіа може відмовити в поширенні спростування з наданням обґрунтованої письмової відповіді, якщо:

1) він має достатні докази того, що поширена ним інформація відповідає дійсності, точно відображає факти, про які йдеться;

2) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням публічних виступів або повідомлень, публічної інформації органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб;

3) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням матеріалів, поширених іншим зареєстрованим медіа або медіа, щодо якого не існує вимог обов'язкової реєстрації, за наявності інформації про осіб, що здійснюють редакційний контроль, їх місцезнаходження та діючі контакти та з посиланням на таке медіа;

4) якщо поширена інформація стосується незначної фактичної помилки, яка не може завдати шкоди правам і законним інтересам заявника.

Крім випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті Закону, суб'єкт у сфері медіа може відмовити в поширенні відповіді, якщо на його переконання відомості, щодо яких вимагається право на відповідь, поширені

ним з дотриманням принципу об'єктивності, повно та точно.

9. У разі відсутності підстав для відмови, спростування або відповідь поширюється:

1) суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа або провайдером платформи спільного доступу до аудіовізуальної інформації – у найкоротший можливий строк, але не пізніше ніж на п'ятнадцятий день з дня отримання відповідної заяви;

2) суб'єктом у сфері онлайн-медіа – невідкладно, але не пізніше ніж на п'ятий день з дня отримання відповідної заяви;

3) суб'єктом у сфері друкованих медіа – у найближчому (після отримання відповідної заяви) запланованому випуску друкованого медіа.

10. Поширення спростування або відповіді в аудіовізуальному медіа має відбуватись у встановлені цією статтею Закону строки у випуску відповідної програми і у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

У разі неможливості поширення спростування або відповіді у тій же програмі, спростування або відповідь поширюється у тому ж проміжку часу (годині) та в той же день тижня, коли поширювалася відповідна програма, крім випадків, коли заявник надав згоду на поширення в інший час.

11. Поширення тексту спростування або відповіді в друкованому медіа має бути набрано тим же шрифтом і поміщено під заголовком «Спростування» або «Відповідь» на тому ж місці шпальти, де містилася інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

12. Поширення тексту спростування або відповіді в онлайн-медіа має відбуватись у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь (у тому ж обсязі, на тій же веб-сторінці або у тому ж розділі веб-сайту тощо). Якщо текст спростування або відповіді неможливо розмістити на одній веб-сторінці з оригінальною публікацією, суб'єкт у сфері онлайн-медіа має забезпечити перехресні посилання між відповідними публікаціями та розмістити поряд з оригінальним текстом повідомлення про те, що інформація з цієї публікації була спростована або стала предметом права на відповідь.

13. Провайдер платформи спільного доступу до інформації забезпечує

інформування користувачів про факт і зміст спростування або відповіді в описовій інформації до відповідного користувацького відео, а також шляхом повідомлення користувачів перед отриманням доступу до відповідної програми.

14. Спростування або відповідь поширюється безкоштовно для заявника. Якщо інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь, поширювалась на платній основі, суб'єкт у сфері медіа

має право вимагати відшкодування нанесеної йому шкоди від замовника поширення такої інформації в порядку, встановленому законом.

15. Відповідь на відповідь не надається.

16. У тексті спростування або відповіді має бути зазначено, яка інформація не відповідає дійсності або неточно чи неповно відображає факти, коли і в якій програмі чи публікації вона була поширена.

17. Відмова поширити спростування або відповідь, дії суб'єкта у сфері медіа з поширення спростування або відповіді, які не відповідають вимогам цієї статті Закону, можуть бути оскаржені в суді.

18. Подання особою заяви про спростування або реалізацію права на відповідь не є обов'язковою умовою для звернення до суду з відповідним позовом.

19. Особливості спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь можуть встановлюватися законами України.

Стаття 45. Мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті

1. У разі оголошення актом Верховної Ради України, Президента України або іншим нормативно-правовим актом дня трауру (скорботи, жалоби) чи дня пам'яті, суб'єкти у сфері лінійних медіа упродовж дванадцяти годин з моменту опублікування на веб-сайті відповідного державного органу такого акта зобов'язані внести передбачені цієї статтею Закону зміни до розкладу програм у відповідний день.

2. У разі оголошення дня трауру (скорботи, жалоби) суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані:

1) припинити поширення комедійних та еротичних фільмів,

гумористичних, розважальних та музичних програм, що містять твори мажорного звучання (крім дитячих програм), телевізійних і радіовікторин, музичних програм на замовлення у прямому ефірі;

2) припинити поширення рекламної інформації, що містить елементи гумору та еротики;

3) поширювати в ефірі мінімум один раз на годину інформацію про причину оголошення та інформацію про день трауру (скорботи, жалоби);

4) оголосити о 12.00 хвилину мовчання із супроводженням звуку метронома;

5) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати зображення палаючої свічки.

3. Суб'єкт у сфері лінійних медіа має право припинити в день трауру (скорботи, жалоби) чи день пам'яті поширення усіх програм.

4. Відхилення від умов ліцензії або інших вимог цього Закону щодо обсягу певних програм у зв'язку з виконанням вимог цієї статті Закону не вважається порушенням та не тягне за собою відповідальності суб'єкта у сфері лінійних медіа.

Стаття 46. Поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані невідкладно поширювати офіційні повідомлення про надзвичайні ситуації на вимогу органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, що уповноважені законом приймати рішення в умовах надзвичайних ситуацій.

2. Зазначені у цій статті офіційні повідомлення суб'єкти у сфері лінійних медіа поширюють безкоштовно.

3. Забороняється вимагати поширення офіційних повідомлень, не передбачених цією статтею Закону.

Стаття 47. Доступ до інформації про події значного суспільного інтересу

1. Телемовник, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, повинен надати іншим телемовникам доступ до такої трансляції для підготовки коротких новинних повідомлень у програмах новин, способами використання, що відповідають правам на трансляцію

телемовника.

2. Право на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень мають телемовники, які належать до юрисдикції України або держави-сторони Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи держави-члена Європейського Союзу, якщо ці суб'єкти не мають права на трансляцію такої події значного суспільного інтересу.

3. Тривалість уривку аудіовізуальної інформації, отриманої від телемовника, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, не може перевищувати 90 секунд.

4. У випадку, якщо подія значного суспільного інтересу складається з кількох самостійних частин, вимоги, зазначені в частині третьої цієї статті Закону застосовуються до кожної самостійної частини події.

5. Телемовник, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу, має право поширювати короткі новинні повідомлення в програмах новин з використанням уривків такої трансляції упродовж 24 годин, за умови обов'язкового посилання на телемовника, що надав доступ.

6. Положення договорів, що не допускають реалізацію права на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень, є нікчемними.

7. Національна рада визначає перелік подій значного суспільного інтересу самостійно або за запитами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа.

Стаття 48. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами)

1. Суб'єктам у сфері лінійних медіа забороняється поширення програм, що містять інтерактивні конкурси (ігри, вікторини), умови яких прямо чи опосередковано передбачають оплатне набуття особою статусу учасника або в яких користувачам з метою отримання виграшу у грошовій або майновій формі за особисту перемогу, пропонується звернутися до суб'єкта чи іншої особи у будь-який спосіб (здійснити телефонний дзвінок, відправити смс-повідомлення тощо), що передбачає стягнення коштів за з'єднання або телефонну розмову за ціною, що не відповідає обраному користувачем тарифному плану, або отримання додаткової послуги оператора електронних

комунікацій, не включеної до переліку послуг, передбачених договором з користувачем (тарифним планом).

2. Ця заборона не поширюється на:

1) програми, телеканали, радіоканали, каталоги програм із застосуванням системи умовного доступу;

2) програми з проведення розіграшів державних лотерей;

3) програми з проведення творчих конкурсів, спортивних змагань тощо, незважаючи на те, передбачається чи не передбачається їх умовами грошовий або майновий виграш;

4) програми з проведення розіграшів на безоплатній основі з рекламуванням (популяризацією) окремого товару, послуги, знака для товарів і послуг, найменування або напрямів діяльності суб'єктів господарювання та видачею виграшів у грошовій або майновій формі;

5) програми з проведення конкурсів (ігор, вікторин), умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу її учасника та отримання учасником, який виявив кращі особисті знання та вміння, виграшів у грошовій або майновій формі за особисту перемогу;

6) програми з проведення розіграшів, умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу їх учасника, для розважальних, благодійних або пізнавальних цілей.

3. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами) із застосуванням системи умовного доступу має постійно супроводжуватися поточною інформацією про обсяг дзвінків та шанси підключення до студії. Такі програми мають супроводжуватися текстом попередження про те, що участь в конкурсі (грі, вікторині) є платною. Кожне таке попередження має займати не менше 20 відсотків площі (обсягу) екрана. Колір тексту попередження має бути контрастним щодо кольору фону попередження, а його розмір – не меншим за розмір номера телефону, за яким користувачам пропонується телефонувати.

4. Інформація щодо умов оплатного набуття статусу учасника конкурсу (гри, вікторини) та інших умов участі в конкурсі (грі, вікторині), що поширюються у програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має наводитися також у вигляді дикторського тексту або звукового супроводу кожні п'ять хвилин упродовж поширення відповідної програми та тривати не менше 10 секунд.

5. Правила платних інтерактивних конкурсів (ігор, вікторин), що поширюються в програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із

застосуванням системи умовного доступу, має передбачати заборону участі неповнолітніх у таких конкурсах.

Стаття 49. Облік і зберігання програм та примірників друкованих медіа

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані вести облік програм, які ними поширюються.

2. У журналі обліку програм фіксуються:

- 1) назва, дата поширення, час початку і закінчення програми;
- 2) мова програми;
- 3) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом незалежного виробництва) та країна походження програми.

3. Суб'єкт у сфері нелінійних сервісів зобов'язаний вести облік програм, включених до його каталогу програм упродовж попереднього року.

4. У журналі обліку програм на замовлення фіксуються:

- 1) назва і тривалість програми;
- 2) дата включення до каталогу програм та виключення з нього;
- 3) мова програми;
- 4) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом незалежного виробництва) та країна походження програми.

5. Суб'єкти, визначені у частині першій та третій цієї статті, зобов'язані зберігати журнал обліку програм не менше ніж упродовж року з дня останнього запису в журналі.

6. Суб'єкти у сфері медіа (окрім друкованих медіа) зобов'язані зберігати записи програм у незмінному вигляді протягом 30 днів з моменту їх поширення.

У разі надходження скарги, заяви про спростування або реалізацію права на відповідь, записи відповідної програми мають зберігатися до того часу, поки скаргу, заяву не буде розглянуто і рішення стосовно неї не буде прийнято у встановленому законом порядку.

7. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані надсилати до Національної ради контрольні примірники кожного випуску друкованого

медіа в електронній формі (за наявності), та на запит Національної ради безоплатно надсилати їй контрольні примірники кожного випуску відповідного друкованого медіа у друкованій формі.

Стаття 50. Захист прав користувачів

1. Кожен користувач, з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом, має право:

1) одержувати передбачену цим Законом інформацію про суб'єктів у сфері медіа та сервіси, що ними надаються;

2) звертатися до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради із зауваженнями та пропозиціями щодо умов користування медіа-сервісами, змісту, якості зображення та звуку радіоканалів, телеканалів, каталогів програм;

3) звертатися із скаргами до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради щодо порушень цього Закону.

РОЗДІЛ V ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТА РЕЄСТРАЦІЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 51. Ліцензування у сфері медіа

1. Ліцензуванню підлягає виключно мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України та постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу.

До ліцензування, яке здійснюється за цим Законом, не застосовуються положення Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

2. Ліцензія на мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України (ліцензія на мовлення) та ліцензія на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу (ліцензія на постачання послуг для потреб мовлення) видається Національною радою на конкурсних засадах.

3. Ліцензії на мовлення видаються в загальному порядку передбаченому цим Законом, окрім ліцензії на мінімальний обсяг каналів мовлення, гарантованих Законом України “Про Суспільні медіа України”, що видається на позаконкурсних засадах.

4. Ліцензії на мовлення громад видаються в загальному порядку з урахуванням особливостей, передбачених Розділом III цього Закону.

5. Ліцензія надає ліцензіату право здійснювати відповідну діяльність з використанням радіочастотного ресурсу України. У разі якщо ліцензіат для здійснення відповідної діяльності використовує власні чи орендовані технічні засоби, він зобов'язаний самостійно отримати необхідні дозвільні документи відповідно до Закону України “Про радіочастотний ресурс України”.

6. Суб'єкт набуває статусу ліцензіата та може розпочинати відповідну діяльність з дня отримання повідомлення Національної ради про видачу ліцензії, як це передбачено статтею 57 цього Закону.

7. Строк дії ліцензії, що видається згідно з цим Законом, становить 10 років.

Стаття 52. Умови та порядок організації конкурсу на отримання ліцензії

1. Видача ліцензій на мовлення та ліцензій на постачання послуг для потреб мовлення здійснюється на конкурсних засадах.

2. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на мовлення у таких випадках:

1) отримано висновки про можливість та умови користування радіочастотним ресурсом для здійснення мовлення у відповідних смугах радіочастот, на яких ще не відбувалося мовлення;

2) збільшено кількість каналів у ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі;

3) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

4) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, встановленому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили;

5) рішення про переможця попереднього конкурсу було скасовано у зв'язку з несплатою переможцем конкурсу у визначений строк ліцензійного збору відповідно до цього Закону, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало

законної сили;

6) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

3. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення у таких випадках:

1) запровадження нової технології або зміна стандарту (технології) мовлення, що передбачає створення нових ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж відповідно до статті 11 Закону;

2) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

3) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, передбаченому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили;

4) рішення про переможця попереднього конкурсу було скасовано у зв'язку з несплатою переможцем конкурсу у визначений строк ліцензійного збору відповідно до цього Закону, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили;

5) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

4. Національна рада зобов'язана оголосити конкурс на отримання ліцензії не пізніше 30 днів з моменту настання обставин або закінчення строків позовної давності щодо оскарження рішень Національної ради, що передбачені частинами другою та третьою цієї статті Закону.

5. Конкурс на отримання ліцензії оголошується рішенням Національної ради, яке повинно містити:

1) інформацію про предмет конкурсу, що включає:

- для ліцензії на мовлення – територіальна категорія мовлення; технічні характеристики радіочастотного ресурсу та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні

характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

- 2) максимальний розмір ліцензійного збору;
- 3) розмір конкурсної гарантії;
- 4) умови ліцензії.

6. Умови ліцензії визначаються Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії і передбачають вимоги щодо кожного окремого телеканалу або радіоканалу чи ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

7. Для ліцензії на мовлення умовами ліцензії можуть бути вимоги до програмної концепції, а саме – зобов'язання майбутнього ліцензіата щодо забезпечення мінімальних обсягів поширення програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

8. Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії можуть бути такі вимоги:

1) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

3) максимальний рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

9. Національна рада оприлюднює повідомлення про проведення конкурсу на своєму веб-сайті упродовж трьох робочих днів з моменту ухвалення рішення про оголошення конкурсу та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку подачі заяв на участь в конкурсі.

10. У повідомленні зазначається:

1) інформація про предмет конкурсу, що вказана в рішенні про проведення конкурсу;

2) умови ліцензії;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) максимальний розмір ліцензійного збору;

5) перелік документів, що повинні додаватися до заяви, та вимоги до їх

оформлення;

- 6) граничний термін подачі заяв на участь в конкурсі;
- 7) адреси та порядок подання заяви та документів на конкурс, у тому числі порядок подання заяви через електронний кабінет;
- 8) банківські реквізити рахунку для внесення гарантії та призначення платежу;
- 9) граничний термін розгляду заяв на участь в конкурсі.

Стаття 53. Подача документів на участь в конкурсі та визначення його учасників

1. Для участі в конкурсі претендент подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про претендента:

- 1) для юридичної особи:
 - а) повне найменування;
 - б) код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань;
 - в) місцезнаходження;
 - г) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням);
 - г) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
 - д) відомості про структуру власності та контролю відповідно до вимог статті 26 Закону за формою, встановленою Національною радою;
 - е) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;
- 2) для фізичної особи-підприємця:
 - а) прізвище, ім'я, по батькові, дата народження, громадянство;
 - б) реєстраційний номер облікової картки платника податків (ідентифікаційний номер) або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків);
 - в) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

2. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних реєстрів. При цьому претендент вносить мінімальні дані, необхідні для такого імпорту. Інформація щодо нерезидентів, а також інформація, що не міститься в державних реєстрах, вноситься претендентом у машинозчитувальних форматах в повному обсязі відповідно до вимог цієї статті Закону.

Національній раді забороняється вимагати від претендентів на

отримання ліцензії відомості, які містяться в інших державних реєстрах.

3. До заяви додаються:

1) нотаріально посвідчені копії установчих документів претендента, якщо установчі документи не можуть бути отримані через офіційні веб-сайти органів державної влади України за унікальним ідентифікатором;

2) копія документу, що підтверджує внесення конкурсної гарантії (крім конкурсу на отримання ліцензії на мовлення громад);

3) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на мовлення – інформація про вихідні дані та зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині сьомій статті 52 цього Закону;

4) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині восьмій статті 52 цього Закону.

4. Подання заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

5. Інформація та документи, що подаються претендентом відповідно до цієї статті Закону, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за 14 днів до дня проведення конкурсу, крім відомостей про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дату народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичних осіб.

6. Для підтвердження наміру взяти участь в конкурсі та оплатити в разі перемоги ліцензійний збір, претендент повинен внести гарантію у розмірі 10 відсотків максимального розміру ліцензійного збору відповідно до умов ліцензії (крім конкурсу на отримання ліцензії на мовлення громад).

7. У разі перемоги в конкурсі внесена учасником конкурсу гарантія зараховується як частина суми ліцензійного збору. У разі відмови учасника від участі в конкурсі, а також у разі несплати переможцем конкурсу ліцензійного збору у встановлений цим Законом строк, гарантія такого учасника конкурсу зараховується до Державного бюджету України.

8. Гарантії, внесені претендентами, яким було відмовлено в допуску до конкурсу, а також учасниками, які не перемогли в конкурсі, повертаються їм упродовж 30 днів після прийняття рішення про відмову в допуску до конкурсу або про визначення переможця конкурсу на підставі заяви, яка

подається ними до Державної казначейської служби України.

9. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), передбачених у частинах першій та третій цієї статті Закону, Національна рада зобов'язана повідомити про це претендента не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви на участь у конкурсі. Для виправлення недоліків претенденту надається десять робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

10. Національна рада своїм рішенням допускає до конкурсу претендентів, що подали заяву та документи (інформацію), визначені в частинах першій та третій цієї статті Закону.

11. Претендент не допускається до конкурсу, якщо:

- 1) заяву подано пізніше граничного терміну, визначеного в повідомленні про проведення конкурсу;
- 2) він не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 121 цього Закону;
- 3) відомості зазначені у заяві та документах, поданих для участі в конкурсі не відповідають дійсності,
- 4) порушено встановлені цим Законом або умовами конкурсу вимоги до оформлення заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це претендента в порядку, встановленому частиною дев'ятою цієї статті Закону, але такі порушення не були виправлені претендентом;
- 5) в разі несплати конкурсної гарантії.

12. Рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу приймається Національною радою упродовж двадцяти робочих днів з дня спливу граничного терміну для подання заяв на участь у конкурсі, визначеного в повідомленні про проведення конкурсу.

13. Рішення про відмову в допуску до конкурсу повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною одинадцятою цієї статті Закону підстав для прийняття відповідного рішення.

14. Рішення Національної ради про відмову в допуску до конкурсу може бути оскаржено до суду.

15. Національна рада повідомляє претенденту рішення про допуск чи

відмову в допуску до конкурсу та оприлюднює інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

16. За наявності мотивованих підстав вважати, що претендент не відповідає вимогам, визначеним статтями 20, 21, 24, 25, 121 цього Закону, зокрема існує ризик недотримання антимонопольних обмежень, а також якщо особа, яка заявлена як власник істотної участі, контролер чи бенефіціар, є лише номінальним (довірчим) власником чи агентом в інтересах іншої особи, Національна рада може провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності та контролю, як це передбачено статтею 27 цього Закону, але в межах строку, визначеного частиною дванадцятю цієї статті Закону.

Стаття 54. Призначення та проведення конкурсу

1. У разі допуску до конкурсу принаймні одного претендента Національна рада ухвалює рішення про проведення конкурсу.

2. Конкурс проводиться не пізніше ніж через 90 днів після закінчення кінцевого терміну подачі заяв на участь в конкурсі, але не раніше ніж через 30 днів після закінчення такого терміну.

3. Учасники конкурсу повідомляються Національною радою про день, час та місце проведення конкурсу впродовж п'яти робочих днів після прийняття рішення про проведення конкурсу, але не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня його проведення.

4. Інформація про день, час та місце проведення конкурсу оприлюднюється на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня проведення конкурсу.

5. Національна рада проводить конкурс на відкритому засіданні, на якому розглядаються подані заяви, заслуховуються представники претендентів та визначається переможець конкурсу.

6. Присутнім на засіданні Національної ради учасникам конкурсу чи їх представникам надаються рівні можливості для виступу та представлення своїх заяв на участь у конкурсі. У разі наявності відповідної заяви від претендента його представник може залучатися до розгляду заяви засобами відеоконференцзв'язку.

7. Відсутність учасників конкурсу чи їх представників під час розгляду та прийняття рішення щодо поданих на конкурс заяв, визначення переможця конкурсу, не є перешкодою для розгляду та прийняття відповідних рішень Національною радою.

8. Учасник конкурсу до його проведення може повідомити про відмову від участі в конкурсі. У разі відмови від участі всіх учасників конкурсу, Національна рада скасовує такий конкурс та може оголосити про проведення нового конкурсу.

9. Якщо у визначений строк для подачі заяв не надійшло жодної заяви на участь в конкурсі або якщо за результатами розгляду заяв на участь в конкурсі Національна рада не допустила до участі в конкурсі жодного претендента, Національна рада може продовжити граничний термін прийому заяв, відкласти проведення конкурсу на певний строк або скасувати конкурс.

У таких випадках Національна рада повідомляє про прийняте рішення в порядку, установленому для оголошення конкурсу.

Стаття 55. Встановлення результатів конкурсу

1. Рішення про переможця конкурсу приймається на засіданні Національної ради.

2. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на мовлення визначається за такими критеріями:

1) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення національного продукту;

2) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

3. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення визначається за такими критеріями:

1) відповідність зобов'язань учасника конкурсу умовам ліцензії;

2) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

3) запропонований учасником конкурсу план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі

запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

4) запропонований учасником конкурсу рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

4. У разі участі в конкурсі лише одного учасника він визнається переможцем конкурсу, за умови відповідності його зобов'язань як учасника конкурсу умовам ліцензії.

5. Національна рада у своєму рішенні щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу наводить обґрунтування щодо ступеня відповідності зазначеним у цій статті Закону критеріям стосовно кожного з учасників конкурсу, а також причин визначення учасника переможцем конкурсу, зокрема підстав визнання його таким, що найкраще порівняно з іншими учасниками відповідає зазначеним критеріям. Одночасно з рішенням про визначення переможця конкурсу приймається рішення про видачу переможцю конкурсу ліцензії.

6. Національна рада повідомляє учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу, а також оприлюднює таке рішення на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

7. Рішення Національної ради щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу може бути оскаржено до суду.

Стаття 56. Ліцензійний збір

1. За видачу або продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір, який розраховується за методикою, яка затверджується Національною радою.

2. Методика розрахунку ліцензійного збору має враховувати:

1) для ліцензії на мовлення:

- територіальну категорію мовлення, технічні характеристики радіочастотного ресурсу та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- обсяги поширення національного продукту;

- обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

2) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Стаття 57. Сплата ліцензійного збору та видача ліцензії

1. Ліцензійний збір сплачується переможцем конкурсу у порядку, визначеному Національною радою, упродовж 30 днів з дня оприлюднення на веб-сайті Національної ради рішення про визначення переможця конкурсу.

2. У випадку, якщо Національна рада отримала повідомлення адміністративного суду про порушення провадження у справі щодо оскарження рішення про визначення переможця конкурсу, перебіг строку сплати ліцензійного збору починається з моменту набрання законної сили рішенням суду у відповідній справі.

3. Не пізніше наступного дня після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана надіслати переможцю конкурсу повідомлення про видачу ліцензії.

4. У разі невиконання Національною радою зобов'язання, передбаченого частиною третьою цієї статті, переможець конкурсу набуває статусу ліцензіата та може розпочинати відповідну діяльність наступного дня після спливу строку, зазначеного у частині третій цієї статті Закону.

5. У разі несплати ліцензійного збору у встановлений цією статтею Закону строк, Національна рада скасовує рішення про визначення переможця конкурсу.

6. Ліцензія являє собою витяг з Реєстру, який має містити таку інформацію:

- 1) повне найменування Національної ради;
- 2) найменування ліцензіата – повне найменування юридичної особи або прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи-підприємця;
- 3) код ліцензіата за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, а для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків - серія та номер паспорту;
- 4) вид діяльності, право на здійснення якого надає ліцензія;
- 5) дата прийняття та номер рішення Національної ради про видачу

ліцензії;

6) строк дії ліцензії;

7) ідентифікатор в Реєстрі, за яким в Реєстрі доступна повна інформація про ліцензіата і умови ліцензії, у тому числі структура власності та контролю ліцензіата, а також:

- для ліцензії на мовлення – вихідні дані, територіальна категорія мовлення, технічні характеристики та територія покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), програмна концепція мовлення, в тому числі зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територія покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), зобов'язання ліцензіата щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

7. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною третьою цієї статті Закону.

8. До введення в експлуатацію електронного кабінету, а також після його введення в експлуатацію на вимогу ліцензіата витяг з Реєстру видається ліцензіату Національною радою у письмовій формі за підписами

уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради

9. Національна рада затверджує зразок витягу з Реєстру та його опис відповідно до вимог цього Закону.

10. Ліцензіат (крім мовників громад) зобов'язаний розпочати мовлення упродовж шести місяців з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії. Мовник громад зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії. Про початок мовлення ліцензіат зобов'язаний повідомити Національну раду упродовж десяти днів після початку мовлення.

11. Оператор електронної комунікаційної мережі не має права надавати послуги або технічні засоби мовлення в користування особам, які не мають відповідної ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, якщо відповідна діяльність потребує отримання ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону.

12. Ліцензіату забороняється здійснювати мовлення на територію, більшу від вказаної в ліцензії або дозволі на тимчасове мовлення.

13. Забороняється одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу України на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях мовлення, крім випадку, коли таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології що запроваджується і в діючій технології.

Стаття 58. Продовження строку дії ліцензії

1. Кожен ліцензіат має право на продовження строку дії ліцензії за виключенням випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті Закону.

2. Для продовження строку дії ліцензії ліцензіат не раніше ніж за 180 днів та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку дії ліцензії подає до Національної ради заяву про продовження строку дії ліцензії за формою, встановленою Національною радою.

Подання заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

3. Заява про продовження строку дії ліцензії має містити інформацію, передбачену частиною першою статті 53 цього Закону для заяви про участь в конкурсі. До заяви про продовження строку дії ліцензії додаються документи, передбачені частиною третьою статті 53 цього Закону.

Заява про продовження строку дії ліцензії постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T, DVB-T2, іншому стандарті передавання телевізійного зображення з використанням радіочастотного ресурсу для цілей цифрового наземного мовлення має містити також докази виконання умов ліцензії, строк дії якої закінчується.

Заява про продовження строку дії ліцензії подається в порядку, що передбачений частиною четвертою статті 53 цього Закону для заяви про участь в конкурсі.

4. Інформація та документи, що подаються ліцензіатом відповідно до цієї статті Закону, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради упродовж десяти робочих днів з дня їх отримання Національною радою, крім відомостей про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дату народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичних осіб.

5. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), що передбачені цим Законом, Національна рада зобов'язана повідомити про це ліцензіата не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви про продовження строку дії ліцензії. Для виправлення недоліків ліцензіату надається десять робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

6. Національна рада розглядає заяву про продовження строку дії ліцензії і ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в продовженні строку дії ліцензії не пізніше ніж за 30 днів до закінчення строку дії ліцензії.

7. Національна рада може ухвалити рішення про відмову ліцензіату в продовженні строку дії ліцензії, якщо:

1) заяву подано поза межами строку, передбаченого частиною другою цієї статті Закону;

2) відомості зазначені у заяві про продовження строку дії ліцензії та доданих до неї документах, не відповідають дійсності, порушено вимоги встановлені цим Законом до оформлення заяви та документів;

3) порушено встановлені цим Законом вимоги до оформлення заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це ліцензіата в порядку, встановленому частиною п'ятою цієї статті Закону, але такі порушення не були виправлені ліцензіатом;

4) упродовж строку дії ліцензії з моменту її видачі чи з моменту останнього продовження строку дії ліцензії до ліцензіата за рішенням Національної ради застосувались п'ять чи більше разів санкції у вигляді штрафу за вчиненні значні порушення або дві чи більше санкції за вчинення грубого порушення;

5) ліцензіат не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 121

цього Закону.

8. При прийнятті рішення про продовження дії ліцензії Національна рада не може змінювати умови ліцензії, крім випадків, коли:

1) по закінченні строку дії ліцензії відбувається зміна стандарту (технології) мовлення з використанням каналу мовлення та/або ресурсу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) виникла необхідність зміни технічних характеристик мовлення, зумовлена внесенням відповідних змін до Плану використання радіочастотного ресурсу України;

3) умови ліцензії не відповідають вимогам закону;

4) зміни умов ліцензії запропоновані ліцензіатом і не суперечать Плану реалізації Стратегії та умовам конкурсу на мовлення на підставі якого було отримано ліцензію, строк дії якої продовжується.

9. У випадку змін до законодавства, що ухвалені на момент продовження строку дії ліцензії, але не набрали чинності, Національна рада вказує в умовах ліцензії чинні вимоги, а також вимоги що набудуть сили з моменту ухвалення відповідних змін.

10. За продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір.

11. Строк дії продовженої ліцензії становить 10 років.

12. Не пізніше наступного дня після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана надіслати ліцензіату повідомлення про продовження строку дії ліцензії.

13. Ліцензіат самостійно отримує продовжену ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною одинадцятою цієї статті Закону.

14. До введення в експлуатацію електронного кабінету, а також після його введення в експлуатацію на вимогу ліцензіата витяг з Реєстру видається ліцензіату Національною радою у письмовій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

15. Рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що

підтверджують наявність передбачених частиною сьомою цієї статті Закону підстав для прийняття відповідного рішення.

16. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, зобов'язана припинити відповідну діяльність в останній день строку дії ліцензії.

17. Національна рада зобов'язана повідомити про закінчення дії ліцензії ліцензіата та внести зміни до Реєстру, а у випадку якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, - повідомити про закінчення дії ліцензії відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

18. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 59. Внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів та умов ліцензії

1. У разі виникнення підстав, передбачених цією статтею Закону, ліцензіат подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Подання заяви про внесення змін до Реєстру та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

2. Підставами для внесення змін до Реєстру є:

1) реорганізація ліцензіата;

2) зміна структури власності та контролю ліцензіата, внаслідок якої відбулись зміни складу власників істотної участі, бенефіціарів чи контролерів;

3) зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення);

4) для ліцензії на мовлення – зміна вихідних даних;

5) для ліцензії на мовлення – намір ліцензіата внести зміни до програмної концепції мовлення, в тому числі щодо зобов'язань ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне

тематичне спрямування;

6) для ліцензії на мовлення – об'єднання ліцензій одного ліцензіата з однаковою програмною концепцією в межах однієї територіальної категорії;

7) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – намір ліцензіата змінити зобов'язання щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

3. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті Закону, правонаступник ліцензіата, зобов'язаний упродовж десяти робочих днів з дати переходу до нього прав та обов'язків ліцензіата подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та документи, які підтверджують правонаступництво, або їх нотаріально засвідчені копії.

4. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 2 частини другої цієї статті Закону, ліцензіат зобов'язаний впродовж 45 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі ліцензіату, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності та контролю.

5. За наявності мотивованих підстав вважати, що правонаступник ліцензіата чи ліцензіат не відповідає вимогам, що визначені у статтях 21, 24, 25, 121 цього Закону, зокрема існує ризик недотримання антимонопольних обмежень, а також якщо особа, яка заявлена як власник істотної участі, контролер чи бенефіціар, є лише номінальним (довірчим) власником чи агентом в інтересах іншої особи, Національна рада може провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності та контролю, як це передбачено статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю, Національна рада вправі зупинити розгляд заяви про внесення змін до Реєстру, про що приймається відповідне рішення.

6. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1-2 частини другої цієї статті Закону, і ухвалює рішення про анулювання ліцензії, якщо правонаступник ліцензіата чи оновлені відомості про структуру власності та контролю ліцензіата не відповідають вимогам, що передбачені статтями 21, 24, 25, 121 цього Закону.

Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1-2 частини другої цієї статті Закону може бути оскаржене правонаступником ліцензіата до суду.

7. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті Закону, ліцензіат, зобов'язаний впродовж 30 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі ліцензіату, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру.

8. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті Закону, якщо зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення) не відповідає Плану реалізації Стратегії.

9. Ліцензіат має право звернутись до Національної ради з заявою про внесення змін до Реєстру, з підстав, передбачених пунктами 4-7 частини другої цієї статті Закону.

10. Внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої цієї статті Закону, допускається не раніше, ніж через три роки з дні видачі ліцензії, при цьому допускається лише зміна обсягів поширення національного продукту в межах 30 відсотків від передбачених умовами ліцензії. Повторне внесення змін до Реєстру, пов'язане зі зміною обсягів поширення національного продукту, дозволяється не раніше, ніж через кожні два роки.

11. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 5-7 частини другої цієї статті Закону, якщо запропоновані ліцензіатом зміни не відповідають умовам конкурсу на отримання ліцензії, за підсумками якого ліцензіат отримав ліцензію.

12. Національна рада розглядає заяву і ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру упродовж 30 днів з дня надходження заяви.

13. При внесенні змін до Реєстру строк дії ліцензії не змінюється, крім випадку, коли внесення змін до Реєстру відбувається з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті Закону.

14. У випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті Закону, строк дії ліцензії зменшується, й визначається як середній між більшим й меншим строком дії ліцензій, які об'єднуються.

15. За внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених цією статтею Закону, стягується плата у розмірі реєстраційного збору, крім випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої цієї статті Закону.

16. У разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої цієї статті Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який розраховується відповідно до методики, яка затверджується Національною радою. При цьому методика розрахунку плати за внесення змін до Реєстру має враховувати такі критерії:

1) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті Закону:

- у разі зменшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, зменшення потужності передавачів, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі збільшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшення потужності передавачів, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи збільшену територію покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшену потужність передавачів.

2) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої цієї статті Закону:

- у разі збільшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі зменшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи зменшені обсяги поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію

або мають певне тематичне спрямування

3) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює ліцензійному збору за продовження строку дії ліцензії з меншим строком дії.

17. Не пізніше п'яти робочих днів після отримання Національною радою підтвердження про сплату плати за внесення змін до Реєстру Національна рада зобов'язана внести зміни до Реєстру та надіслати ліцензіату повідомлення про внесення змін до Реєстру.

18. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру зі внесеними змінами через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною сімнадцятою цієї статті Закону.

19. До введення в експлуатацію електронного кабінету, а також після його введення в експлуатацію на вимогу ліцензіата витяг з Реєстру зі внесеними змінами видається ліцензіату Національною радою у письмовій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

20. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, не передбачених цією статтею Закону, зокрема, зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) ліцензіата, керівника ліцензіата тощо,

Ліцензіат упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

Стаття 60. Анулювання ліцензії

1. Національна рада ухвалює рішення про анулювання ліцензії виключно в таких випадках:

- 1) подання заяви ліцензіата про анулювання ліцензії;
- 2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань" запису про припинення юридичної особи ліцензіата чи запису про припинення діяльності ліцензіата як фізичної особи - підприємця;
- 3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для

мовників громад);

4) припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення);

5) ліцензіат не розпочав передбачене ліцензією мовлення упродовж року з дня прийняття Національною радою рішення про видачу ліцензії;

6) на підставі рішення суду;

7) в інших випадках, прямо передбачених цим Законом.

2. Національна рада має право звертатись до суду з позовом про анулювання ліцензії у випадках, передбачених статтями 110, 114 цього Закону.

3. Національна рада зобов'язана повідомити про анулювання ліцензії ліцензіата, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

4. У разі якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, Національна рада зобов'язана повідомити про анулювання ліцензії відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

5. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, зобов'язана припинити відповідну діяльність упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про анулювання ліцензії, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

Продовження мовлення після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника ліцензіата та керівника відповідного оператора електронних комунікаційних мереж, який надає послуги з технічного обслуговування та експлуатації технічних засобів мовлення, відповідно до закону.

6. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 61. Реєстрація суб'єктів у сфері медіа

1. Обов'язковій реєстрації підлягають суб'єкти, що здійснюють

мовлення без використання радіочастотного ресурсу, суб'єкти у сфері друкованих медіа, провайдери аудіовізуальних сервісів, а також суб'єкти у сфері медіа, в тому числі й нерезиденти України, які надають користувачам на території України доступ до своїх медіа-сервісів на умовах, що передбачають оплату користувачами доступу чи користування такими медіа-сервісами.

2. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа та платформи спільного доступу до інформації самостійно приймають рішення про реєстрацію відповідно до вимог цього Закону.

3. Суб'єкти, що підлягають обов'язковій реєстрації мають право розпочинати відповідну діяльність з дня реєстрації.

4. Для реєстрації заявник подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про заявника:

- 1) для юридичної особи:
 - а) повне найменування;
 - б) країна, в якій юридична особа створена і зареєстрована;
 - в) код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи;
 - г) місцезнаходження;
 - г) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням);
 - д) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
 - е) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;
 - є) контролер та/або бенефіціар.
- 2) для фізичної особи (в тому числі фізичної особи – підприємця):
 - а) прізвище, ім'я, по батькові, дата народження, громадянство;
 - б) реєстраційний номер облікової картки платника податків (ідентифікаційний номер) або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків);
 - в) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
- 3) вид та опис діяльності у сфері медіа, а саме:
 - а) для мовлення: вихідні дані; відомості про структуру власності та контролю відповідно до вимог статті 26 Закону за формою, встановленою

Національною радою; вид та технологія мовлення; територіальна категорія мовлення; час та обсяги мовлення; наявність чи відсутність системи умовного доступу; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

для супутникового мовлення додатково зазначаються відомості про супутниковий ретранслятор, технічні характеристики та частоту прийому сигналу; місце розташування станції програмування та доставки сигналу до супутникового ретранслятора; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

для інших видів мовлення додатково зазначаються дані щодо технології мовлення та характеристики еталонного сигналу, перелік яких визначається Національною радою; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

б) для нелінійних медіа – вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

в) для друкованих медіа – вихідні дані; вид друкованого медіа; періодичність виходу примірників; тираж; територія та спосіб розповсюдження примірників;

г) для онлайн-медіа – вихідні дані; вид онлайн-медіа; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, місце проживання, щодо юридичних осіб – повне найменування, країна, в якій юридична особа створена і зареєстрована, код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи, місце реєстрації та адреса юридичного та (або) фактичного місцезнаходження);

г) для провайдерів аудіовізуальних сервісів – відомості про структуру власності та контролю відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; технологія, що застосовується для надання доступу; територія надання сервісу (адміністративно-територіальні одиниці, у межах яких розповсюджуються телеканали або радіоканали, або територія України); загальна кількість телеканалів та радіоканалів; перелік телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження;

д) провайдери платформ спільного доступу до інформації - вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

4) для сервісів, що надаються з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг – повне найменування, код за Єдиним

державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи та місцезнаходження такого постачальника електронних комунікаційних послуг;

5) для сервісів, що надаються через мережу Інтернет - IP-адреса або діапазон IP-адрес, з яких здійснюється поширення сервісу; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, місце проживання, щодо юридичних осіб – повне найменування, країна, в якій юридична особа створена і зареєстрована, код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (для юридичних осіб України) або – для іноземних юридичних осіб – ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер юридичної особи, місце реєстрації та адреса юридичного та (або) фактичного місцезнаходження); територія надання сервісів.

5. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних реєстрів. При цьому заявник вносить мінімальні дані, необхідні для такого імпорту. Інформація щодо фізичних осіб, юридичних осіб – нерезидентів, а також інформація, що не міститься в державних реєстрах, вноситься заявником у машинозчитувальних форматах в повному обсязі відповідно до вимог цієї статті Закону.

Національній раді забороняється вимагати реєстрантів відомості, які містяться в інших державних реєстрах.

6. Подання заяви про реєстрацію здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку, не пізніше, ніж за 14 днів до початку здійснення відповідної діяльності.

7. Одночасно з поданням заяви про реєстрацію заявник надає Національній раді документ, що підтверджує оплату реєстраційного збору або здійснює таку оплату через електронний кабінет.

8. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до програм, радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також упродовж трьох днів з моменту подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до всіх програм, радіоканалів, телеканалів, каталогів програм для здійснення Національною

радою моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, значена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу упродовж 14 днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді екземпляр такого обладнання.

9. Заявник може включити до заяви про реєстрацію кілька видів діяльності і технологій надання сервісів, які він планує здійснювати.

10. За реєстрацію суб'єктів у сфері медіа стягується реєстраційний збір у розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб на день реєстрації, що встановлена станом на 1 січня року, у якому подається заява про реєстрацію.

11. У разі включення до заяви про реєстрацію кількох видів діяльності у сфері медіа, що здійснюються одним заявником, реєстраційний збір стягується в однократному розмірі.

12. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

13. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частинах четвертій та сьомій цієї статті Закону, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа, вносить відомості про це до Реєстру та повідомляє про це заявника.

14. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини тринадцятої цієї статті Закону.

15. Заявник набуває статусу суб'єкта у сфері медіа та може розпочинати відповідну діяльність з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію

суб'єкта у сфері медіа. Суб'єкти, визначені у частині другій цієї статті Закону для цілей цього Закону вважаються суб'єктами у сфері медіа з моменту початку відповідної діяльності.

16. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті Закону, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім відомостей про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дату народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичних осіб.

17. У разі реорганізації реєстранта, правонаступник реєстранта подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Така заява подається через електронний кабінет упродовж десяти робочих днів з дати переходу до правонаступника прав та обов'язків реєстранта.

18. За наявності мотивованих підстав вважати, що правонаступник реєстранта не відповідає вимогам, що визначені у статтях 21, 25, 121 цього Закону, зокрема існує ризик недотримання антимонопольних обмежень, а також якщо особа, яка заявлена як власник істотної участі, контролер чи бенефіціар, є лише номінальним (довірчим) власником чи агентом в інтересах іншої особи, Національна рада може провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності та контролю, як це передбачено статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю, Національна рада вправі зупинити розгляд заяви про внесення змін до Реєстру, про що приймається відповідне рішення.

19. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру і ухвалює рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа, якщо правонаступник реєстранта не відповідає вимогам, що передбачені статтями 21, 25, 121 цього Закону.

Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру може бути оскаржене правонаступником реєстранта до суду.

20. Реєстрант зобов'язаний звернутись до Національної ради з заявою про внесення будь-яких інших змін до Реєстру, окрім зазначених в частині двадцять третій цієї статті Закону).

21. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

22. Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви та за наявності підтвердження сплати плати за внесення змін до Реєстру ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру, вносить відомості про це до Реєстру та надсилає реєстранту повідомлення про внесення змін до Реєстру.

23. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру в частині місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) реєстранта, керівника реєстранта, реєстрант упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет. Плата за внесення таких змін до Реєстру не стягується.

Стаття 62. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації суб'єкта у сфері медіа у сфері медіа якщо:

1) інформація, що була подана заявником для реєстрації, не відповідає вимогам статті 61 цього Закону;

2) заявник не відповідає вимогам статей 21, 22, 121 цього Закону, а також вимогам статті 25 цього Закону у випадках, коли статтею 61 цього Закону передбачено подання заявником відомостей про структуру власності та контролю;

3) заявником не сплачено реєстраційний збір.

2. Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про відмову у реєстрації суб'єкта у сфері медіа та повідомляє про це заявника.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Реєстрація суб'єкта у сфері медіа скасовується рішенням Національної ради у випадку:

1) подання суб'єктом у сфері медіа заяви про скасування реєстрації;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України

“Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань” запису про припинення юридичної особи суб’єкта у сфері медіа чи запису про припинення діяльності суб’єкта у сфері медіа як фізичної особи - підприємця;

3) невиконання суб’єктом у сфері медіа у встановлений строк зобов’язань, що передбачені частиною восьмою статті 61 цього Закону;

4) якщо після реєстрації суб’єкта у сфері медіа Національною радою виявлено факти невідповідності такого суб’єкта вимогам статей 21, 22, 25, 121 цього Закону;

5) на підставі рішення суду.

5. Національна рада має право звертатись до суду з позовом про скасування реєстрації суб’єкта у сфері медіа у випадках, передбачених статтями 110, 111, 112, 113 цього Закону.

6. Національна рада зобов’язана повідомити суб’єкта у сфері медіа про скасування його реєстрації, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

7. У разі якщо діяльність здійснювалась суб’єктом у сфері медіа з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, Національна рада зобов’язана повідомити про скасування реєстрації суб’єкта у сфері медіа відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

8. Суб’єкт у сфері медіа, реєстрацію якого скасовано відповідно до цього Закону, зобов’язаний припинити відповідну діяльність упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про скасування реєстрації, але не пізніше п’яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради. Ця вимога щодо припинення діяльності у зв’язку зі скасуванням реєстрації не поширюється на суб’єктів у сфері онлайн-медіа.

Продовження надання медіа-сервісу після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника суб’єкта у сфері медіа відповідно до закону.

Стаття 63. Дозволи на тимчасове мовлення

1. З метою захисту інформаційних прав громадян через стимулювання розвитку нових технологій Національна рада надає дозволи на тимчасове

мовлення.

2. Національна рада визначає умови дозволу на тимчасове мовлення на підставі отриманої заяви мовника.

3. Умови дозволу на тимчасове мовлення затверджуються рішенням Національної ради та оприлюднюються на веб-сайті Національної ради впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

4. Заявник подає заяву на отримання дозволу на тимчасове мовлення через електронний кабінет. Під час подання заяви заявник вказує відомості, передбачені статтею 61 цього Закону, з урахуванням особливостей, визначених умовами дозволу.

5. Дозвіл на тимчасове мовлення надається на позаконкурсних засадах та на безоплатній основі.

6. Строк дії дозволу на тимчасове мовлення - один рік.

7. Дозвіл на тимчасове мовлення надає мовнику право здійснювати відповідну діяльність, в тому числі з використанням радіочастотного ресурсу України, за умови наявності у володільців радіоелектронних засобів передбачених законом дозволів на їх експлуатацію.

8. У випадку зміни технології, в порядку передбаченому статтею 11 цього Закону, допускається надання дозволів на тимчасове мовлення за попередньою технологією.

9. Національна рада затверджує порядок видачі та анулювання дозволу на тимчасове мовлення.

Стаття 64. Реєстрація іноземних лінійних медіа

1. Іноземні лінійні медіа можуть поширюватись на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів виключно після реєстрації таких медіа у порядку, встановленому цією статтею Закону.

2. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається провайдером аудіовізуальних сервісів чи іншою особою, яка уповноважена іноземним лінійним медіа.

3. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається через електронний кабінет, не пізніше ніж за 30 днів до запланованого початку поширення відповідного іноземного лінійного медіа на території України, провайдером аудіовізуальних сервісів.

4. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа не подається, якщо відповідне медіа вже зареєстроване Національною радою і така реєстрація не скасована.

5. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа повинна містити:

1) інформацію про заявника, передбачену пунктом 1 частини четвертої статті 61 цього Закону;

2) опис іноземного лінійного медіа, що реєструється:

а) назва телеканалу або радіоканалу;

б) вихідні дані;

в) повне найменування іноземної юридичної особи, яка здійснює редакційний контроль щодо медіа, країна, в якій така юридична особа створена і зареєстрована, її ідентифікаційний та (або) реєстраційний номер, місцезнаходження, адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням), контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) країна походження іноземного лінійного медіа;

г) країна, з території якої здійснюється трансляція іноземного лінійного медіа, у тому числі через супутниковий ретранслятор (якщо така країна відмінна від зазначеної у підпункті «г»);

д) країна (країни) для користувачів якої призначене іноземне лінійне медіа;

е) мова (мови) іноземного лінійного медіа;

є) інформація щодо наявності у розкладі програм рекламної інформації та місце оплати такої рекламної інформації;

ж) декларація щодо відповідності вимогам законодавства України.

3) інформація щодо наявності у розкладі програм, які містять елементи насилля, еротики або інших програм, поширення яких обмежується відповідно до Європейської конвенції про транскордонне телебачення або Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС, та наявність відповідної системи умовного доступу.

6. Якщо поширення іноземного лінійного медіа відбувається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до телеканалу або радіоканалу, а також упродовж трьох робочих днів з моменту подання заяви про реєстрацію надає

Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до телеканалу або радіоканалу для здійснення Національною радою моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, значена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу упродовж 14 днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді екземпляр такого обладнання.

7. За реєстрацію іноземного лінійного медіа стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

8. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

9. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частині п'ятій цієї статті Закону, Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію іноземного лінійного медіа, вносить відомості про це до Реєстру, та повідомляє про це заявника.

10. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини дев'ятої цієї статті Закону.

11. Іноземне лінійне медіа може поширюватись на території України в пакетах телеканалів та радіоканалів провайдерів аудіовізуальних сервісів з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа.

12. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті Закону, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім відомостей про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дату народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичних осіб.

Стаття 65. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа якщо:

1) інформація, що була подана заявником для реєстрації, не відповідає вимогам статті 64 цього Закону;

2) поширення іноземного лінійного медіа на території України в пакетах телеканалів та радіоканалів провайдерів аудіовізуальних сервісів заборонено на підставі рішення суду;

3) заявником у встановлений строк не виконано зобов'язань, передбачених частиною шостою статті 64 цього Закону;

4) заявником не сплачено реєстраційний збір.

2. Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про відмову у реєстрації іноземного лінійного медіа та повідомляє про це заявника.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Національна рада скасовує реєстрацію іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС та/або законодавства України;

2) виявлено, що заявником на дату подачі заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України «Про рекламу» щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) на підставі рішення суду.

5. Національна рада зобов'язана внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

6. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані припинити

поширення іноземного лінійного медіа, реєстрацію якого скасовано, негайно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

7. У разі скасування реєстрації іноземного лінійного медіа повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації.

Стаття 66. Реєстр суб'єктів у сфері медіа

1. Національна рада забезпечує ведення та оприлюднення на своєму веб-сайті Реєстру суб'єктів у сфері медіа (Реєстр).

Реєстр ведеться в електронному вигляді засобами автоматизованої апаратно-програмної системи.

Платформа, архітектура, інтерфейс та розміщення автоматизованої апаратно-програмної системи для ведення Реєстру визначаються Національною радою.

2. Національна рада забезпечує відкритий безоплатний цілодобовий доступ до Реєстру на веб-сайті Національної ради та на Єдиному державному веб-порталі відкритих даних за допомогою інтерфейсів прикладного програмування (server-side Web API) - набору готових функцій, що надається у вигляді сервісу для використання у зовнішніх прикладних програмах для забезпечення динамічного доступу до даних із можливістю перегляду, копіювання та друку інформації.

3. Реєстр включає відомості про всіх суб'єктів у сфері медіа, що отримали ліцензію або були зареєстровані Національною радою, а також про іноземні лінійні медіа, що були зареєстровані Національною радою.

4. У Реєстрі має зазначатись загальна кількість суб'єктів у сфері медіа, а також кількість суб'єктів у сфері медіа за кожним видом діяльності у сфері медіа та за територіальною категорією.

5. Відомості та копії документів, внесені до Реєстру, вважаються достовірними і можуть бути використані як офіційні.

6. Реєстр має передбачати можливість вільного пошуку через інтерфейс веб-сайту Національної ради щонайменше за такими пошуковими критеріями:

1) повне чи скорочене найменування юридичної особи, ім'я та прізвище фізичної особи, ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, реєстраційний номер облікової картки платника податків, серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків, повідомили про це відповідний контролюючий орган і мають відмітку в паспорті про право здійснювати платежі за серією та номером паспорта);

2) місцезнаходження ліцензіата чи реєстранта;

3) назва медіа, вихідні дані;

4) номер рішення Національної ради;

5) ідентифікатор суб'єкта у сфері медіа.

7. До Реєстру включаються:

1) інформація, передбачена статтями 53, 57 для ліцензіатів, статтею 61 для реєстрантів, статтею 64 для зареєстрованих іноземних лінійних медіа;

2) відомості про ліцензії, видані відповідно до цього Закону, а саме: відомості про вид ліцензії, дату і номер рішення про видачу ліцензії, строк дії ліцензії; дата і номер рішення про внесення змін до Реєстру; дату і номер рішення про анулювання ліцензії та підстави анулювання; інформація про інші підстави втрати чинності ліцензії;

3) відомості про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації;

4) відомості про реєстрацію іноземних лінійних медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації;

5) інформація про застосування до суб'єктів у сфері медіа заходів реагування або санкцій, передбачених цим Законом, у тому числі вид порушення з посиланням на положення цього Закону, заходи (санкції), що були застосовані, дата і номер відповідного рішення.

8. Відомості Реєстру є відкритими, крім відомостей про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, дату народження, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичних осіб.

9. У разі зміни інформації в Реєстрі, нові відомості додаються без

видалення попередніх та із зазначенням дати та часу внесення змін.

10. Інформація, що міститься в Реєстрі, надається також на запит відповідно до Закону України “Про доступ до публічної інформації”.

Стаття 67. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет створюється Національною радою з метою забезпечення ефективного механізму проведення ліцензійних та реєстраційних дій, ефективної комунікації між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа.

2. Електронний кабінет має забезпечувати щонайменше такі дії:

1) автоматизацію підготовки документів для ліцензування та інших реєстраційних дій та відтворення їх процедур;

2) заповнення та друк форм заяв, передбачених цим Законом, у тому числі автоматичний імпорт інформації та документів у машинозчитувальних форматах в повному обсязі;

3) ідентифікацію заявників, реєстрантів та ліцензіатів з використанням кваліфікованого електронного підпису та альтернативних кваліфікованому електронному підпису засобів ідентифікації таких суб'єктів;

4) ведення реєстраційних та ліцензійних справ в електронній формі та створення їх електронного архіву;

5) автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, інших державних реєстрів в обсязі необхідному для подання заяв, повідомлень та інших відомостей, відповідно до вимог цього Закону;

6) перегляд суб'єктом у сфері медіа стану розгляду поданих ним документів;

7) формування та подання запитів в електронній формі про надання витягів з реєстру;

8) сплату реєстраційного збору, плати за внесення змін до Реєстру;

9) подання відомостей про структуру власності та контролю, заяви про відсутність змін у структурі власності та контролю, оновлених відомостей про зміни у структурі власності та контролю, повідомлення про виявлення помилок у відомостях про структуру власності та контролю, відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

10) повідомлення про витребування від суб'єктів у сфері медіа інформації та документів, передбачених статтею 27 цього Закону, у разі початку проведення процедури дослідження питання дотримання вимог

щодо прозорості структури власності та контролю;

11) подання провайдерами аудіовізуальних сервісів інформації про кількість користувачів їх медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються таким користувачам відповідно до пункту 4 частини третьої статті 22 цього Закону;

12) подання заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються відповідно до статті 53 цього Закону;

13) отримання ліцензії у формі витягу з Реєстру відповідно до статей 57, 58, 59 цього Закону;

14) подання заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, відповідно до статті 58 цього Закону;

15) подання заяви про внесення змін до Реєстру та документів, що до неї додаються, відповідно до статті 59 цього Закону;

16) подання заяви про реєстрацію діяльності у сфері медіа та про внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів відповідно до статті 61 цього Закону;

17) подання заяви на отримання дозволів на тимчасове мовлення відповідно до статей 63 та 122 цього Закону;

18) подання заяви про реєстрацію іноземного лінійного медіа відповідно до статті 64 цього Закону;

19) самостійного внесення змін до Реєстру у випадках, встановлених статтями 59, 61 цього Закону;

20) подання заяв про анулювання ліцензій та скасування реєстрації;

21) повідомлення про початок мовлення (для лінійних аудіовізуальних медіа);

22) повідомлення ліцензіатів та реєстрантів про зміну стандартів (технологій)

ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, а також про припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення відповідно до статті 12 цього Закону;

23) повідомлення заявників про отримання заяв, відповідно до статей 53, 58, 59, 61, 63, 64, 122 цього Закону;

24) повідомлення претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу, відповідно до статті 53 цього Закону;

25) повідомлення учасників конкурсу про день, час, місце проведення конкурсу відповідно до статті 54 цього Закону;

26) повідомлення учасникам конкурсу рішення щодо поданих на

конкурс заяв та визначення переможця конкурсу відповідно до статті 55 цього Закону;

27) надсилання ліцензіату повідомлення про видачу ліцензії, про продовження строку дії ліцензії чи відмову в продовженні строку дії ліцензії, про внесення змін до Реєстру чи про відмову у внесенні змін до Реєстру відповідно до статей 57, 58, 59 цього Закону;

28) повідомлення про анулювання ліцензії, відповідно до статті 60 цього Закону;

29) повідомлення про реєстрацію, відмову в реєстрації та скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа, відповідно до статей 61, 62 цього Закону;

30) повідомлення заявника про видачу дозволу на тимчасове мовлення, його анулювання чи закінчення дії відповідно до статей 63 та 122 цього Закону;

31) повідомлення про реєстрацію, відмову в реєстрації та скасування реєстрації іноземного лінійного медіа відповідно до статті 64, 65 та 120 цього Закону;

32) автоматичне інформування провайдерів аудіовізуальних сервісів про зміни у Реєстрі щодо іноземних лінійних медіа, а також судові рішення щодо іноземних лінійних медіа;

33) автоматичне інформування суб'єктів у сфері медіа про зміни у Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

34) надсилання приписів, повідомлень про проведення перевірок, застосування заходів реагування та санкцій, передбачених цим Законом, будь-яких інших повідомлень Національної ради на адресу суб'єктів у сфері медіа;

35) інформування суб'єктів у сфері медіа про роботу електронного кабінету, технологічні перерви та технологічні збої в роботі електронного кабінету.

3. Електронний кабінет ведеться з використанням програмного забезпечення, що забезпечує його сумісність і взаємодію з державними реєстрами, іншими інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційний ресурс держави.

4. Національна рада затверджує порядок функціонування електронного кабінету, авторизацію кваліфікованого електронного підпису відповідного суб'єкта та його уповноважених осіб.

5. Національна рада зобов'язана забезпечити ефективну і безперебійну роботу електронного кабінету та цілодобовий доступ до нього.

6. До введення в експлуатацію електронного кабінету суб'єктів у сфері медіа комунікація між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа відбувається у паперовій формі.

Вважається, що повідомлення Національної ради надіслане (вручене) суб'єкту, якщо його було вручено безпосередньо суб'єкту чи його представникові, або надіслано рекомендованим листом на адресу, яка зазначена у Реєстрі, або за адресою, яка зазначена в поданих таким суб'єктом до Національної ради документах.

РОЗДІЛ VI

НАЦІОНАЛЬНА РАДА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ ТА ЇЇ ПОВНОВАЖЕННЯ

Стаття 68. Статус Національної ради

1. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (Національна рада) є незалежним, постійно діючим колегіальним державним органом, що діє на підставі Конституції України, цього та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа.

2. Національна рада є юридичною особою, має печатку із своїм найменуванням та зображенням Державного Герба України.

3. Місцезнаходженням Національної ради є столиця України – місто Київ.

Стаття 69. Принципи діяльності Національної ради

1. Національна рада здійснює свою діяльність на принципах верховенства права, законності, незалежності, об'єктивності, компетентності, професійності, колегіальності розгляду і вирішення питань, обґрунтованості прийнятих рішень, відкритості і публічності.

2. Національна рада здійснює державне регулювання та нагляд у сфері медіа базуючись на принципах пропорційності, прозорості та недискримінації, а саме:

1) дії, рішення Національної ради повинні бути необхідними і мінімально достатніми для досягнення основних завдань державної політики у сфері медіа, визначених цим Законом;

2) рішення Національної ради повинні бути належним чином

обґрунтовані та повідомлені суб'єктам, яких вони стосуються, у строки та в порядку, що передбачені цим Законом.

Стаття 70. Незалежність Національної ради

1. Національна рада є колегіальним державним органом, який здійснює свої повноваження самостійно, незалежно від інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб.

2. Національна рада та її члени зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, цим та іншими законами України.

3. Порядок утворення, склад, повноваження та організація діяльності Національної ради визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України.

4. Члени Національної ради відповідно до цього Закону є посадовими особами.

5. Втручання будь-яких органів, посадових і службових осіб, громадян та їх об'єднань у вирішення питань, що належать до повноважень Національної ради, не допускається, крім випадків, передбачених законами України.

6. Умови оплати праці членів та працівників апарату Національної ради, визначаються цим та іншими законами України.

Стаття 71. Склад Національної ради

1. Національна рада складається з восьми осіб. Верховна Рада України і Президент України призначають по половині складу Національної ради у порядку, визначеному цим Законом.

2. Національна рада є повноважною в разі призначення не менше шести її членів.

3. Повноваження члена Національної ради починаються з дня набрання чинності рішення відповідного суб'єкта про його призначення. Після закінчення п'яти років член (члени) Національної ради продовжує (продовжують) виконувати обов'язки до дня призначення нового члена

(членів) Національної ради суб'єктом призначення, за винятком випадків дострокового припинення повноважень члена Національної ради.

4. Одна і та сама особа не може бути призначена членом Національної ради більше двох строків підряд незалежно від тривалості кожного з таких строків.

Стаття 72. Вимоги до членів Національної ради

1. Кандидатом у члени Національної ради може бути особа, яка відповідає таким вимогам:

1) є громадянином України, на день призначення досягла тридцяти років, проживає в Україні не менше п'яти останніх років;

2) має вищу освіту;

3) має управлінський досвід, бездоганну репутацію, володіє високими морально-етичними якостями та здатна за станом здоров'я виконувати повноваження члена Національної ради;

4) останні п'ять років працювала у сфері медіа або електронних комунікацій;

5) володіє державною мовою.

2. Не може бути членом Національної ради особа, яка:

1) в установленому законом порядку визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість;

3) відповідно до вироку суду позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати відповідні посади;

4) є власником істотної участі, контролером чи бенефіціаром ліцензіатів або реєстрантів відповідно до цього Закону, а також ліцензіатів або реєстрантів у сфері електронних комунікацій;

3. На час виконання своїх службових обов'язків член Національної ради не може обіймати будь-які інші посади, у тому числі на громадських засадах, у державних та недержавних органах, організаціях, установах та на підприємствах, одержувати винагороди та разові гонорари за іншу роботу, крім наукової, викладацької та творчої (цей виняток не поширюється на наукову та творчу діяльність у телерадіоорганізаціях).

Член Національної ради зобов'язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду вийти зі складу наглядових або управлінських органів юридичних осіб, що є ліцензіатами або реєстрантами, а також юридичних осіб, що мають ліцензію або зареєстровані, як оператори чи

провайдери електронних комунікацій, скласти представницький мандат та звільнитися з будь яких інших посад.

4. На членів Національної ради поширюються вимоги та обмеження, передбачені Законами України “Про запобігання корупції” та «Про очищення влади».

Член Національної ради зобов’язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду усунути наявні у нього обмеження визначені цим Законом.

Стаття 73. Порядок відбору і призначення членів Національної ради

1. Відбір кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради розпочинається не пізніше ніж за 90 днів до дня закінчення п’ятирічного строку повноважень відповідного члена (членів) Національної ради. Строк проведення конкурсу не може перевищувати 85 днів.

2. У випадку дострокового припинення повноважень члена Національної ради відбір кандидатів розпочинається упродовж семи днів з дня оприлюднення рішення суб’єкта призначення, а у випадку визначеному цим Законом – з дня оприлюднення рішення Національної ради про дострокове припинення повноважень члена Національної ради.

3. Кандидатури на посаду члена Національної ради можуть бути висунуті громадськими об’єднаннями сфері медіа із всеукраїнським статусом.

Стаття 74. Процедура призначення членів Національної ради Верховною Радою України

1. Комітет Верховної Ради України, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики оприлюднює в строк визначений статтею 73 цього Закону на своєму веб-сайті, а також в медіа оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Верховної Ради України.

Пропозиції щодо кандидатур приймаються комітетом упродовж 21 дня з дня оприлюднення оголошення.

2. Упродовж 14 днів після закінчення терміну прийняття пропозицій щодо кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради комітет

Верховної Ради України, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики попередньо обговорює запропоновані кандидатури і вносить на розгляд Верховної Ради України відповідне подання по кожній кандидатурі з висновками і рекомендаціями.

У випадку невідповідності кандидатури вимогам цього Закону Комітет зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

3. Голосування у Верховній Раді України щодо призначення членом (членами) Національної ради відбувається одночасно на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України.

4. Вакантними вважаються всі посади членів Національної ради, повноваження яких припинені постановою Верховної Ради України або достроково припинені з підстав, передбачених цим Законом. Не вважається вакантною посада члена Національної ради, якщо його повноваження припинені в останній день строку подання пропозицій щодо кандидатур, передбаченого частиною першою цієї статті Закону, або після закінчення такого строку.

5. Кандидатури на посади членів Національної ради вносяться до проекту постанови Верховної Ради України у послідовності, визначеній попереднім рейтинговим голосуванням, та у кількості, що відповідає кількості вакантних посад членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України. Призначеними на посади членів Національної ради вважаються особи, за призначення яких проголосувала більшість від конституційного складу Верховної Ради України.

6. Якщо під час попереднього рейтингового голосування кілька кандидатур набрали однакову кількість голосів, черговість їх внесення до проекту постанови Верховної Ради України визначається додатковим рейтинговим голосуванням стосовно цих кандидатур, яке проводиться безпосередньо перед голосуванням щодо призначення членів Національної ради.

7. У разі якщо за результатами голосування Верховної Ради України не призначені члени Національної ради на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України, вся процедура призначення проводиться повторно, починаючи з оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради. Кандидатури на посаду члена Національної ради, які брали участь у попередньому відборі,

мають право брати участь у повторному відборі на загальних засадах, встановлених цим Законом.

Стаття 75. Порядок призначення членів Національної ради Президентом України

1. Для проведення відбору кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради Президент України утворює конкурсну комісію, у складі п'яти членів. Діяльність конкурсної комісії та проведення відбору забезпечує Офіс Президента України.

2. Конкурсна комісія в строк, визначений статтею 73 цього Закону, забезпечує оприлюднення на сайті Президента України, а також в медіа оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Президента України.

Пропозиції щодо кандидатур приймаються конкурсною комісією упродовж 21 дня з дня оприлюднення оголошення.

3. Упродовж 14 днів після закінчення терміну прийняття пропозицій щодо кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради конкурсна комісія попередньо обговорює запропоновані кандидатури і вносить на розгляд Президенту України відповідне подання по кожній кандидатурі з висновками і рекомендаціями.

У випадку невідповідності кандидатури вимогам цього Закону конкурсна комісія зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

4. Президент України призначає на вакантну посаду члена Національної ради особу з числа кандидатів, відібраних конкурсною комісією.

5. Призначення Президентом України членів Національної ради відбувається одночасно на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Президентом України.

Стаття 76. Статус, оплата праці та соціальне забезпечення членів Національної ради

1. Посади членів Національної ради відносяться до посад, на які не поширюється законодавство про державну службу.

2. Час виконання членом Національної ради своїх повноважень зараховується до загального стажу роботи за спеціальністю.

3. Оплата праці членів Національної ради повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання ними обов'язків, передбачених цим Законом та стимулювати сумлінну працю.

4. Посадовий оклад члена Національної ради встановлюється в розмірі 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, встановлених на 1 січня календарного року.

5. Посадовий оклад голови Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,3. Посадовий оклад першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,2.

6. Члени Національної ради мають право на щорічну відпустку сукупної річної тривалості 30 днів, але не довше 14 днів упродовж одного календарного місяця.

Стаття 77. Повноваження членів Національної ради

1. Член Національної ради:

1) вносить питання на розгляд Національної ради, бере участь у її засіданнях;

2) виконує або забезпечує в межах своєї компетенції виконання рішень Національної ради;

3) здійснює повноваження та координує роботу структурних підрозділів апарату Національної ради відповідно до визначеного Національною радою розподілу функціональних обов'язків;

4) за рішенням Національної ради представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в Україні та за кордоном;

5) за рішенням Національної ради представляє Національну раду в якості члена міждержавних груп або міжнародних організацій.

2. Член Національної ради при здійсненні своїх повноважень має право:

1) ознайомлюватися з будь-якими документами, що знаходяться у Національній раді;

2) пропонувати для включення до порядку денного засідання Національної ради питання, що належать до її компетенції;

3) виступати на засіданнях Національної ради, вносити пропозиції щодо питань, які розглядаються, вимагати проведення по них голосування;

4) бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також на засіданнях, що проводяться Кабінетом Міністрів України, у міністерствах та інших органах державної влади та органах місцевого самоврядування, стосовно розгляду питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа;

5) у разі незгоди з рішенням, прийнятим Національною радою, у письмовій формі викласти свою окрему думку, що додається до протоколу засідання Національної ради;

6) бути присутнім на всіх заходах, що проводяться Національною радою.

3. Організацію роботи членів Національної ради забезпечує патронатна служба. До складу патронатної служби Національної ради належать: помічник-консультант та секретар голови Національної ради та один радник члена Національної ради.

4. Посадовий оклад помічника-консультанта та секретаря голови Національної ради встановлюється в розмірі $\frac{1}{4}$ від розміру окладу, передбаченого частиною четвертою статті 76 цього Закону.

Стаття 78. Дострокове припинення повноважень члена Національної ради

1. Повноваження члена Національної ради припиняються достроково в разі:

1) подання заяви суб'єкту призначення про звільнення з посади за власним бажанням та копії відповідної заяви до Національної ради;

2) припинення ним громадянства України або виїзду на постійне проживання за межі України;

3) порушення ним обмежень та заборон, передбачених статтею 72 цього Закону;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;

5) неможливості виконувати свої обов'язки за станом здоров'я упродовж чотирьох і більше місяців за наявності медичного висновку;

6) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його

безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

7) неучасті у засіданнях Національної ради без поважних причин упродовж трьох засідань поспіль;

8) смерті.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає Національна рада після прийняття суб'єктом призначення акту про звільнення або після спливу чотирнадцяти днів з дня подання відповідної заяви у разі неприйняття суб'єктом призначення акту про звільнення відповідного члена Національної ради.

3. У випадках, передбачених пунктами 2, 4 та 6 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає Національна рада за поданням голови Національної ради або трьох членів Національної ради. Це рішення може бути оскаржено до суду протягом 15 днів з дня його прийняття. Рішення набирає чинності з дня закінчення цього строку, а у разі його оскарження - з дня набрання законної сили рішенням суду.

4. У випадках, передбачених пунктами 3, 5 та 7 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

5. У випадку, передбаченому пунктом 8 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає Національна рада.

6. У разі дострокового припинення повноважень члена Національної ради призначення нового члена Національної ради здійснюється в порядку, визначеному статтями 73-75 цього Закону.

7. Дострокове припинення повноважень всього складу Національної ради може відбутися внаслідок незатвердження річного звіту Національної ради за умови наявності відповідних рішень Верховної Ради України та Президента України. Такі рішення мають бути ухвалені упродовж одного місяця з дня отримання Верховною Радою України та Президентом України річного звіту Національної ради.

Стаття 79. Голова Національної ради

1. Голова Національної ради обирається Національною радою з числа її членів таємним голосуванням. Кандидатури на посаду голови Національної ради висуваються за поданням не менше трьох членів Національної ради. Обраним на посаду голови Національної ради вважається кандидат, за якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Голова Національної ради:

- 1) організовує діяльність Національної ради;
- 2) вносить на розгляд Національної ради проект порядку денного засідання Національної ради та інформує членів Національної ради про пропозиції, які не були включені до проекту порядку денного;
- 3) головує на засіданнях Національної ради;
- 4) скликає засідання Національної ради;
- 5) представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в тому числі інших країн та міжнародними організаціями як в Україні так і за кордоном;
- 6) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради протоколи засідань і рішення Національної ради, забезпечує оприлюднення рішень Національної ради на веб-сайті Національної ради;
- 7) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради ліцензії, що видаються Національною радою;
- 8) підписує інші, передбачені чинним законодавством документи;
- 9) має право бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також брати участь з правом дорадчого голосу у засіданнях Кабінету Міністрів України, центрального органу виконавчої влади у галузі зв'язку, у сфері забезпечення інформаційного суверенітету України, інших державних органів та органів місцевого самоврядування при розгляді питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа, фінансуванням Національної ради;
- 10) представляє Національну раду у відносинах з Кабінетом Міністрів України та Верховною Радою України під час підготовки проекту Закону про Державний бюджет України на відповідний рік;
- 11) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;
- 12) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

3. Повноваження голови Національної ради припиняються достроково:

- 1) у разі дострокового припинення його повноважень як члена Національної ради;
- 2) за власним бажанням;
- 3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою шляхом відкритого голосування за пропозицією не менше трьох членів Національної ради. Рішення про припинення повноважень голови Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.

4. Припинення повноважень голови Національної ради не припиняє його повноважень як члена Національної ради.

5. Голова Національної ради є розпорядником бюджетних асигнувань на утримання і забезпечення діяльності Національної ради та, на підставі рішень Національної ради, позабюджетних коштів, інших коштів, що надійшли на рахунок Національної ради з джерел, не заборонених законодавством України.

Стаття 80. Перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар Національної ради

1. Перший заступник голови, заступник голови та відповідальний секретар Національної ради обираються Національною радою з числа її членів шляхом таємного голосування. Обраним на відповідну посаду вважається кандидат, за обрання якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Не допускається обрання відповідальним секретарем та першим заступником голови члена Національної ради, призначеного суб'єктом, що призначив члена Національної ради, який обіймає посаду голови Національної ради.

3. Перший заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови Національної ради або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

4. Заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови та першого заступника голови Національної ради або неможливості здійснення ними своїх повноважень, а також виконує обов'язки відповідального секретаря у разі його відсутності або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

5. Відповідальний секретар:

- 1) здійснює підготовку проекту порядку денного засідання Національної ради, візує його та забезпечує підготовку питань до розгляду;
- 2) забезпечує повідомлення членів Національної ради про час скликання та проект порядку денного засідання Національної ради;
- 3) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;
- 4) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

6. Якщо першого заступника голови, заступника голови, відповідального секретаря Національної ради не було обрано чи вони не можуть або відмовляються виконувати свої посадові обов'язки, Національна рада своїм рішенням доручає тимчасово виконувати ці посадові обов'язки іншим членам Національної ради.

7. Повноваження першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради припиняються достроково:

- 1) у разі дострокового припинення їх повноважень як членів Національної ради;
- 2) за власним бажанням;
- 3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою.

8. Припинення повноважень першого заступника голови, заступника голови або відповідального секретаря не припиняє їх повноважень як членів Національної ради.

Стаття 81. Регіональні представництва Національної ради

1. Для забезпечення виконання повноважень Національної ради утворюються регіональні представництва Національної ради. За рішенням Національної ради регіональні представництва можуть бути об'єднані у міжрегіональні представництва.

2. Керівник регіонального представництва Національної ради призначається на посаду Національною радою в порядку, передбаченому Законом України «Про державну службу».

3. Керівник регіонального представництва та працівники регіонального представництва Національної ради є державними службовцями апарату

Національної ради.

4. Регіональне представництво Національної ради:

- 1) проводить моніторинг відповідно до цього Закону;
- 2) бере участь у проведенні перевірок, що проводяться Національною радою відповідно до цього Закону.

5. Національна рада затверджує положення про регіональне представництво Національної ради та кількісний склад представництв.

Стаття 82. Апарат Національної ради

1. Для юридичного, наукового, інформаційного, організаційного, матеріально-технічного та іншого забезпечення діяльності Національної ради створюється Апарат Національної ради (далі — Апарат). Працівники апарату Національної ради є державними службовцями (крім працівників, які виконують функції з обслуговування або займають посади патронатної служби).

2. Апарат очолює його керівник (далі — керівник апарату), який є керівником державної служби. Керівник апарату призначається на 5 років.

3. На посаду керівника апарату не може бути призначений:

- 1) член Національної ради або близькі особи члена Національної ради, відповідно до визначення Закону України «Про запобігання корупції»;
- 2) особа, яка підпадає під обмеження та заборони, визначені законами України «Про державну службу» та «Про запобігання корупції».

4. Новопризначений керівник апарату зобов'язаний усунути конфлікт інтересів протягом 30 днів після призначення на посаду.

5. Керівник апарату призначається Національною радою за результатами відкритого конкурсу чи шляхом переведення в порядку, визначеному Законом України "Про державну службу" або прийняття рішення на підставі заяви особи, що обіймає посаду керівника апарату, про повторне призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу (заява подається не пізніше ніж за 30 днів до завершення строку призначення і має бути розглянута Національною радою до спливу строку призначення).

6. Керівник апарату звільняється з посади Національною радою по

завершенню строку призначення (крім випадку повторного призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з підстав, визначених Законом України «Про державну службу».

7. Припинення повноважень членів Національної ради не є підставою для розірвання трудових договорів з працівниками апарату Національної ради.

8. Посади державних службовців Національної ради прирівнюються до відповідних посад працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України і належать до 1 рівня оплати праці відповідно до Закону України «Про державну службу».

9. Розмір посадових окладів працівників апарату Національної ради дорівнює трьом розмірам посадового окладу, встановленого Кабінетом Міністрів України для працівників, які займають відповідні посади Секретаріату Кабінету Міністрів України.

10. Розмір та порядок встановлення надбавок, премій, інших виплат працівникам апарату Національної ради визначаються Законом України «Про державну службу».

11. Національна рада затверджує структуру, граничну чисельність, штатний розпис і положення про апарат Національної ради.

Стаття 83. Організація діяльності Національної ради

1. Порядок організації та внутрішньої роботи Національної ради, що не врегульований цим Законом, визначається Регламентом Національної ради, який за поданням голови або не менше трьох членів Національної ради затверджується Національною радою більшістю від її складу.

2. Регламент Національної ради не може суперечити вимогам Конституції, цього та інших законів України.

Стаття 84. Засідання Національної ради

1. Засідання Національної ради є основною формою її роботи.

2. Засідання скликаються головою Національної ради відповідно до Регламенту Національної ради за власною ініціативою або на вимогу не

менше трьох членів Національної ради.

3. Засідання Національної ради є правомочним, якщо на ньому присутні не менше шести членів Національної ради.

4. Рішення Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.

5. Розгляд на засіданнях Національної ради питань про видачу, продовження, анулювання ліцензій, реєстрацію та скасування реєстрації, внесення змін до Реєстру, а також про порушення законодавства та/або умов ліцензії у передбачених цим Законом випадках відбувається за участі особи, якої стосується таке питання, чи її представників, яким обов'язково надається можливість виступити з відповідного питання, подавати усні чи письмові докази своїх доводів.

6. Суб'єкти у сфері медіа чи інші особи при розгляді питань, зазначених у частині п'ятій цієї статті Закону повідомляються про дату, час та місце проведення відповідного засідання Національної ради не пізніше як за три робочі дні до дня його проведення.

7. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті Закону повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про перенесення розгляду відповідного питання (окрім питання про підведення підсумків конкурсу), але не більше одного разу і на строк не більше десяти робочих днів.

8. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті Закону повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про участь в засіданні Національної ради під час розгляду відповідного питання в режимі відеоконференції. Відсутність зв'язку з боку особи у такому випадку не є підставою для перенесення Національною радою розгляду відповідного питання.

9. Якщо суб'єкт у сфері медіа чи його представник відсутні на засіданні, при цьому до Національної ради не надійшло повідомлення про можливість розгляду питання за їх відсутності, про відмову від участі у засіданні або клопотання, передбачене частинами сьомою чи восьмою цієї статті Закону, розгляд відповідного питання переноситься на наступне засідання Національної ради, про що повідомляється суб'єкт у сфері медіа.

Розгляд питання на такому наступному засіданні Національної ради

може проводитися без участі суб'єкта у сфері медіа чи його представника, якщо вони були належним чином повідомлені про дату, час та місце проведення засідання.

10. Рішення Національної ради упродовж трьох робочих днів після його прийняття підписується головою та відповідальним секретарем Національної ради або особами, які виконують їх обов'язки. У разі неможливості чи відмови голови Національної ради чи відповідального секретаря (або осіб, які виконують їх обов'язки) підписати рішення Національної ради, це рішення може бути підписано п'ятьма членами Національної ради, які брали участь у відповідному засіданні.

11. На засіданні Національної ради ведеться протокол, який упродовж п'яти робочих днів після засідання підписується головою Національної ради (або іншою особою, яка головувала на засіданні) та відповідальним секретарем Національної ради (або особою, яка виконує його обов'язки). У разі неможливості або відмови зазначених осіб підписати протокол засідання, протокол може бути підписаний не менше ніж чотирма членами Національної ради, які брали участь у засіданні. У протоколі засідання Національної ради зазначається факт та причина відсутності члена Національної ради на засіданні.

12. Протокол засідання Національної ради оприлюднюється на веб-сайті Національної ради упродовж двадцяти робочих днів з дня його підписання.

13. Засідання Національної ради є відкритими, крім випадків, передбачених Регламентом Національної ради.

14. Національна рада оприлюднює інформацію про дату, час і місце проведення засідання, проект порядку денного засідання на своєму веб-сайті не пізніше ніж за два робочих дні до дня засідання.

15. Будь-яка особа має право бути присутньою на відкритому засіданні Національної ради. Особи, присутні на засіданні Національної ради, мають право здійснювати звукозапис і відеозйомку, пряму трансляцію засідання.

16. Національна рада веде онлайн-трансляцію своїх відкритих засідань на своєму веб-сайті та зберігає запис трансляції засідань упродовж трьох місяців з дати їх проведення.

Стаття 85. Акти Національної ради

1. Національна рада в межах своїх повноважень приймає нормативно-правові акти (у тому числі регуляторні) та акти індивідуальної дії.

Акти Національної ради приймаються у формі рішень.

2. Акти індивідуальної дії Національної ради у своїй мотивувальній частині повинні містити:

1) виклад установлених фактів, з настанням яких закон пов'язує повноваження Національної ради прийняти відповідний акт;

2) обґрунтування рішення;

3) юридичні підстави для ухвалення акта, а саме посилання на акти законодавства України або, за наявності, рішення суду, якими керувалася Національна рада при прийнятті акта.

3. Акти Національної ради є обов'язковими до виконання суб'єктами, яким адресована їх дія.

4. Невиконання, неналежне, несвоєчасне виконання рішень та інших актів Національної ради тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

5. Нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні) не підлягають обов'язковій державній реєстрації та приймаються у порядку, визначеному цим Законом.

6. Проекти нормативно-правових актів Національної ради не потребують погодження з іншими державними органами, крім випадків передбачених цим Законом.

7. Національна рада затверджує План діяльності з підготовки проектів нормативно-правових актів на наступний календарний рік не пізніше 15 грудня поточного року та розміщує його на своєму веб-сайті.

8. Щодо кожного проекту нормативно-правового акта Національної ради готується пояснювальна записка відповідно до вимог, визначених Кабінетом Міністрів України, передбачених для проектів актів Кабінету Міністрів України.

9. Кожен проект нормативно-правового акта Національної ради разом із відповідною пояснювальною запискою оприлюднюється на веб-сайті

Національної ради з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

10. Повідомлення про оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради повинно містити:

- 1) стислий виклад змісту проекту;
- 2) текст проекту;
- 3) поштову та електронну адресу Національної ради на яку можуть надсилатися зауваження та пропозиції;
- 4) інформацію про строк, упродовж якого приймаються зауваження та пропозиції.

11. Строк, упродовж якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється Національною радою, але не може бути меншим ніж один місяць та більшим ніж три місяці з дня оприлюднення проекту.

12. Усі зауваження і пропозиції щодо проекту нормативно-правового акта, одержані упродовж встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду Національною радою. За результатами цього розгляду Національна рада повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє.

13. Оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту.

14. Особи, які подали зауваження та пропозиції до проекту нормативно-правового акта Національної ради, мають право бути присутніми на засіданні Національної ради, на якому розглядається зазначений проект.

15. Акти Національної ради, що не є регуляторними, не пізніше наступного робочого дня після їх підписання оприлюднюються на веб-сайті Національної ради і набувають чинності з дня їх оприлюднення, якщо інше не передбачено в самому акті, але не раніше дня оприлюднення.

16. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, їх об'єднання мають право подавати до Національної ради пропозиції про необхідність підготовки проектів актів Національної ради, а також про необхідність їх перегляду.

Стаття 86. Звітність та доступ до інформації Національної ради

1. Національна рада щорічно готує та затверджує звіт про свою діяльність та оприлюднює його на своєму веб-сайті до 1 березня наступного за звітним року.

2. Одночасно з оприлюдненням Національна рада надсилає звіт до Верховної Ради України і Президента України. Звіт про діяльність Національної ради на засіданні Верховної Ради України представляє голова Національної ради, а за потреби - інші члені Національної ради.

3. У звіті Національної ради зазначаються:

1) визначені Планом реалізації Стратегії завдання на звітний період та підсумки їх виконання, визначені Планом реалізації Стратегії діяльності завдання на наступний звітний період;

2) інформація про внесені за звітний період зміни до Стратегії та Плану реалізації Стратегії, пропозиції щодо внесення нових змін до Стратегії;

3) дані щодо ліцензування та реєстрації у сфері медіа за звітний період;

4) інформація про дотримання ліцензіатами умов ліцензій;

5) інформація про результати здійснення нагляду (контролю) Національною радою, у тому числі про порушення законодавства та/або умов ліцензії і притягнення осіб до відповідальності;

6) інформація про оскарження актів Національної ради в суді та узагальнення результатів такого оскарження;

7) узагальнення скарг, які надійшли до Національної ради за звітний період;

8) інформація про проведені консультації з фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями щодо проектів нормативно-правових актів Національної ради;

9) інформація про стан спільного регулювання у сфері медіа, результати співпраці з органом спільного регулювання;

10) інформація про виконання суб'єктами у сфері медіа вимог щодо розкриття інформації про структуру власності та контролю відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

11) оцінка, у межах повноважень Національної ради, стану конкуренції та рівня монополізації у сфері медіа;

12) аналіз стану розвитку сфери медіа, у тому числі результати проведених досліджень;

13) відомості про використання у звітному році бюджетних асигнувань, розпорядником яких є Національна рада, про кошти, які надійшли від плати

за видачу ліцензій, реєстрацію та інші послуги Національної ради, оцінка фінансового та матеріально-технічного забезпечення діяльності Національної ради;

14) інша інформація про виконання Національною радою своїх повноважень.

4. Після проведення виборів та референдумів Національна рада упродовж трьох місяців після дня голосування оприлюднює звіт про дотримання суб'єктами у сфері медіа визначених законодавством особливостей їх діяльності у період виборів та референдумів.

5. Національна рада розглядає та затверджує звіти на своєму засіданні.

6. Національна рада оприлюднює на своєму веб-сайті:

1) проект порядку денного засідань Національної ради та прийняті Національною радою рішення;

2) проекти нормативних актів Національної ради та документи до них;

3) акти Національної ради;

4) щорічний звіт про діяльність Національної ради;

5) звіти про використання коштів, виділених на фінансування діяльності Національної ради;

6) узагальнені дані моніторингу, що проводиться Національною радою (щоквартально);

7) записи онлайн-трансляції засідань Національної ради відповідно до вимог цього Закону;

8) Реєстр.

7. Апарат Національної ради забезпечує оприлюднення та доступ до інформації, що знаходиться у володінні Національної ради, у тому числі у формі відкритих даних, відповідно до Закону України “Про доступ до публічної інформації”.

Стаття 87. Фінансування Національної ради

1. Діяльність Національної ради фінансується з державного бюджету.

Держава забезпечує належне фінансування діяльності Національної ради, яке забезпечує її незалежність.

2. Додатковими джерелами фінансування Національної ради є:

1) кошти в обсязі не менше 4 відсотків фактичних надходжень від плати за користування радіочастотним ресурсом України за поточний рік;

2) надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій;

3) кошти міжнародної технічної допомоги;

4) інші джерела, не заборонені чинним законодавством України.

3. У Державному бюджеті України у видатках Національної ради на відповідний рік передбачаються видатки за окремими напрямками на:

1) регулювання та нагляд (контроль) у сфері медіа;

2) офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа;

3) проведення досліджень у сфері медіа, у тому числі досліджень потреб користувачів в отриманні інформації;

4) проведення експертизи.

4. Надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій спрямовуються до спеціального фонду Національної ради для цілей замовлення прорахунку частот та замовлення інших послуг, необхідних для реалізації Стратегії та Плану реалізації Стратегії.

5. Інформація про джерела та обсяги фінансування, визначені у цій статті Закону, є публічною інформацією.

Стаття 88. Повноваження Національної ради

1. Національна рада:

1) бере участь у розробці та реалізації державної політики у сфері медіа;

2) затверджує порядок визначення кола суб'єктів, на яких поширюється дія цього Закону, відповідно до статті 2 цього Закону, у випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, вживає заходів, передбачених Директивою 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС;

3) розробляє, затверджує та оприлюднює Стратегію діяльності Національної ради, зміни до Стратегії відповідно до статті 8 цього Закону;

4) розробляє, затверджує та оприлюднює План реалізації Стратегії, зміни до нього відповідно до статті 9 цього Закону;

5) здійснює аналіз стану розвитку сфери медіа, проводить (замовляє) дослідження щодо потреб користувачів в отриманні інформації та медіа-сервісів, інші дослідження, необхідні для підготовки Стратегії чи змін до неї, а також Планів реалізації Стратегії;

6) відповідно до Плану реалізації Стратегії ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на

отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;

7) визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії відповідно до частини шостої статті 10 цього Закону;

8) замовляє висновки про можливість та умови користування радіочастотним ресурсом для створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;

9) бере участь у розробці та погоджує проекту Національної таблиці розподілу смуг радіочастот України та Плану використання радіочастотного ресурсу України у частині смуг радіочастот, виділених для потреб телебачення і радіомовлення;

10) ухвалює рішення про зміну стандартів (технологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів відповідно до статті 11 цього Закону;

11) ухвалює рішення про припинення використання стандарту (технології) аналогового мовлення відповідно до статті 12 цього Закону;

12) узагальнює практику застосування законодавства у сфері медіа, готує і подає на розгляд Комітету Верховної Ради, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики, та інших державних органів пропозиції щодо вдосконалення законодавства у цій сфері;

13) веде переговори з провайдерами платформ спільного доступу до інформації та підписує з ними акти співрегулювання, прагнучи зафіксувати в таких актах обов'язок провайдерів передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до інформації заборону на поширення користувацької інформації, яка порушує вимоги законодавства України, в тому числі вимоги розділу IV цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права;

14) за погодженням з Антимонопольним комітетом України та Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, визначає порядок розробки та затвердження Максимально граничних тарифів на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, затверджує такі тарифи відповідно до статті 24 цього Закону;

15) встановлює порядок та форму подання до Національної ради суб'єктами у сфері медіа відомостей про структуру власності та контролю відповідно до статті 26 цього Закону;

16) розміщує на своєму веб-сайті актуальні відомості про структуру власності та контролю суб'єктів у сфері медіа відповідно до статті 26 цього Закону;

17) встановлює порядок проведення процедури дослідження питання

дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю, проводить таке дослідження відповідно до статті 27 цього Закону; приймає рішення про визнання структури власності та контролю непрозорою у випадках та в порядку, що передбачені статтею 27 цього Закону;

18) з метою дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності та контролю суб'єктів у сфері медіа запитує у суб'єктів у сфері медіа, державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Генеральну прокуратуру України, інформацію та документи, як це передбачено статтею 27 цього Закону;

19) звертається до Антимонопольного комітету України щодо визначення меж ринків у сфері аудіовізуальних медіа, у випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених статтею 7 цього Закону, звертається до Антимонопольного комітету України з повідомленням про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

20) затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області) або для всієї України, з урахуванням виду технології, що застосовується для провадження такої діяльності відповідно до статті 28 цього Закону;

21) здійснює нагляд та контроль за додержанням суб'єктами у сфері медіа:

а) вимог щодо прозорості структури власності та контролю суб'єктів у сфері медіа, передбачених статтею 25 цього Закону;

б) обов'язків щодо організації надання медіа-сервісів, визначених статтею 36 цього Закону;

в) обмежень щодо змісту інформації, встановлених статтею 37 цього Закону;

г) вимог щодо вихідних даних, визначених статтею 38 цього Закону;

г) вимог щодо національного та європейського продукту, визначених статтями 39, 40 цього Закону;

д) вимог щодо мови, визначених статтями 41, 42 цього Закону;

е) вимог щодо захисту неповнолітніх відповідно до статті 43 цього Закону;

є) вимог щодо мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті відповідно до статті 45 цього Закону;

ж) вимог щодо поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації відповідно до статті 46 цього Закону;

з) вимог щодо доступу до інформації про події значного суспільного

інтересу відповідно до статті 47 цього Закону;

и) вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами

(іграми, вікторинами) відповідно до статті 48 цього Закону;

і) вимог щодо обліку і зберігання програм та примірників друкованих медіа відповідно до вимог статті 49 цього Закону;

ї) вимог Закону України «Про рекламу» щодо спонсорства і порядку поширення (розповсюдження) реклами суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа;

к) законодавства про захист суспільної моралі;

л) законодавства про кінематографію щодо розповсюдження чи демонстрування суб'єктами у сфері медіа творів, розповсюдження і демонстрування яких заборонено законодавством про кінематографію;

м) законодавства про вибори та референдуми;

22) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги статті 37 цього Закону;

23) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та встановлює обсяги національного та європейського продукту для таких медіа відповідно до частини третьої статті 39, частини третьої статті 40 цього Закону;

24) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує вимоги щодо захисту неповнолітніх відповідно до частини сьомої статті 43 цього Закону;

25) визначає за власною ініціативою або за запитом суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа перелік подій значного суспільного інтересу відповідно до статті 47 цього Закону;

26) здійснює ліцензування у сфері медіа відповідно до цього Закону, у тому числі оголошує конкурси на мовлення у випадках, визначених статтею 52 цього Закону, визначає умови ліцензій відповідно до Плану реалізації Стратегії, встановлює форму заяви на участь у конкурсі та порядок подання до Національної ради документів на участь в конкурсі, ухвалює рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу у випадках, визначених статтею 53 цього Закону, ухвалює рішення про проведення конкурсу та проводить конкурс у випадках, визначених статтею 54 цього Закону, встановлює результати конкурсу та ухвалює рішення про переможця конкурсу відповідно до статті 55 цього Закону, ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в продовженні строку дії ліцензії відповідно до статті 58 цього Закону, ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру щодо ліцензіатів у випадках та в порядку, встановлених статтею 59 цього Закону, ухвалює рішення про

анулювання ліцензії у випадках та в порядку, встановлених статтею 60 цього Закону;

27) розробляє та затверджує методику розрахунку ліцензійного збору, реєстраційного збору, збору за внесення змін до Реєстру та порядок їх сплати;

28) розробляє та затверджує зразок витягу з Реєстру та його опис відповідно до статті 57 цього Закону;

29) здійснює реєстрацію суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, ухвалює рішення про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, встановлює форму та порядок подання заяви про внесення змін до Реєстру, ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру щодо реєстрантів відповідно до статті 61 цього Закону, ухвалює рішення про відмову в реєстрації та про скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа у випадках та в порядку, встановлених статтею 62 цього Закону;

30) затверджує порядок видачі та анулювання дозволу на тимчасове мовлення, визначає умови дозволів на тимчасове мовлення та видає дозволи на тимчасове мовлення відповідно до статей 63 та 122 цього Закону;

31) ухвалює рішення про реєстрацію, відмову в реєстрації або скасування реєстрації іноземних лінійних медіа відповідно до вимог статей 64, 65 та 120 цього Закону;

32) забезпечує ведення електронного кабінету і Реєстру, передбачених цим Законом, та оприлюднення і надання інформації з них;

33) здійснює офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа у порядку, визначеному Національною радою;

34) проводить перевірки суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону;

35) розглядає питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовує заходи реагування та санкції, передбачені цим Законом;

36) у випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення або Директивою 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС, іншими міжнародними договорами України, та цим Законом;

37) створює дорадчі та робочі органи Національної ради, визначає персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечує їх роботу;

38) у межах повноважень ініціює та здійснює співробітництво з

відповідними міжнародними і регіональними організаціями, органами регулювання у сфері медіа іноземних держав, іноземними установами та організаціями, у тому числі інституціями ЄС у рамках забезпечення процесу європейської інтеграції;

39) бере в установленому порядку участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, укладає відповідно до закону міжнародні договори міжвідомчого характеру;

40) видає, у межах своєї компетенції, нормативно-правові та інші акти, надає роз'яснення своїх нормативно-правових актів;

41) надає роз'яснення з питань застосування законодавства у сфері медіа;

42) веде та систематично оновлює веб-сайт Національної ради;

43) оприлюднює інформацію (документи), передбачені законодавством, у тому числі у формі відкритих даних, а також надає інформацію на запити в порядку, передбаченому Законом України "Про доступ до публічної інформації";

44) розглядає у встановленому законом порядку скарги, пропозиції та інші звернення осіб, ухвалює рішення за підсумками розгляду звернень у межах своїх повноважень, передбачених цим Законом;

45) здійснює інші повноваження, передбачені законодавством України.

2. Рішення з питань, що віднесені до повноважень Національної ради, обговорюються та приймаються виключно на засіданнях Національної ради.

Стаття 89. Права та обов'язки Національної ради

1. Національна рада з метою виконання своїх повноважень має:

1) ухвалювати рішення з питань, що належать до її компетенції;

2) отримувати безоплатно на свій запит від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інформацію та документи, необхідні для виконання покладених на Національну раду повноважень, у тому числі статистичну та звітну інформацію;

3) з метою отримання допомоги у встановленні особи, яка припустилась порушення вимог цього Закону, звертатись до державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Генеральну прокуратуру України, а також до підприємств та організацій, включаючи адміністраторів доменів, реєстраторів доменних імен, суб'єктів, провайдерів платформ спільного доступу до інформації, власників (адміністраторів) транснаціональних

платформ спільного доступу до інформації;

4) вимагати від юридичних чи фізичних осіб надання їй у визначені цим Законом або Національною радою строки, але не менш як упродовж десяти робочих днів, завірених в установленому законодавством порядку копій документів, пояснень та іншої інформації, пов'язаної з можливими порушеннями такими особами законодавства у сфері медіа, необхідних для виконання покладених на Національну раду повноважень;

5) передавати у встановленому законом порядку відповідним державним органам матеріали про виявлені факти порушення законодавства;

6) проводити планові чи позапланові перевірки (у разі виявлення ознак можливого порушення цього Закону);

7) звертатися до суду з підстав, передбачених законом, та здійснювати захист своїх прав, прав користувачів та їх законних інтересів у суді;

8) звертатися до міжнародних організацій, органів державної влади та неурядових організацій інших країн за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень;

9) звертатися безпосередньо до компетентних органів інших держав для вжиття заходів, передбачених міжнародними угодами;

10) звертатися до державних спеціалізованих установ та судових експертів для замовлення експертизи під час розгляду питань про порушення законодавства та/або умов ліцензії;

11) залучати представників органів влади, підприємств, установ та організацій, фахівців до розроблення проектів нормативно-правових актів, проведення консультацій та експертиз у сфері медіа;

12) звертатися безпосередньо до іноземних юридичних осіб - власників транснаціональних платформ спільного доступу до інформації за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень;

13) укладати угоди та меморандуми з іноземними юридичними особами - власниками транснаціональних платформ спільного доступу до інформації з питань, що відносяться до її повноважень;

14) укладати угоди про співробітництво з питань, що відносяться до її повноважень, з іноземними і міжнародними органами та організаціями, у тому числі з органами регулювання та нагляду (контролю) у сфері медіа інших держав;

15) утворювати у межах своєї компетенції робочі групи, постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, визначати персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечувати їх роботу;

16) розробляти та впроваджувати у співпраці з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, освітніми установами,

громадськими об'єднаннями програми, виставки, друковані та електронні публікації, веб-сайти, аудіовізуальні продукти, ігри з метою підвищення медіаграмотності;

17) інші права, визначені законом.

Стаття 90. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Національна рада здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа законодавства та умов ліцензій, зокрема шляхом проведення перевірок відповідно до вимог цього Закону.

Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері захисту економічної конкуренції, користування радіочастотним ресурсом для потреб телебачення і радіомовлення, регулювання діяльності у сфері електронних комунікацій, а також дотримання інших вимог законодавства, здійснюють органи державної влади в межах своєї компетенції.

У разі виявлення Національною радою ознак можливого порушення законодавства, реагування на які не відноситься до її повноважень, Національна рада звертається до державного органу, до повноважень якого належить вжиття відповідних заходів реагування.

Державний нагляд та контроль полягає у здійсненні Національною радою в межах повноважень, встановлених цим Законом, заходів та дій щодо виявлення та запобігання порушенням з боку суб'єктів у сфері медіа вимог цього Закону, забезпечення інтересів суспільства, захисту національної безпеки в інформаційній сфері.

Заходами державного нагляду та контролю є планові та позапланові перевірки суб'єктів у сфері медіа.

Офіційний моніторинг не є заходом державного нагляду та контролю. Дані офіційного моніторингу використовуються Національною радою для підтвердження встановлених в ньому фактів при прийнятті рішень про призначення перевірок, при розгляді результатів перевірок відповідно до цього Закону, та в інших цілях, визначених законодавством.

2. Національна рада визначає періодичність здійснення планових заходів нагляду та контролю залежно від таких критеріїв:

- 1) кількість користувачів медіа;
- 2) наявність попередніх порушень у суб'єкта у сфері медіа;
- 3) пріоритетності регіонів для заходів нагляду та контролю з метою забезпечення національних інтересів та прав користувачів у сфері медіа;
- 4) строку дії ліцензій.

Стаття 91. Принципи здійснення нагляду та контролю за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Під час здійснення нагляду та контролю Національна рада керується такими принципами:

- 1) рівності прав і законних інтересів усіх суб'єктів у сфері медіа;
- 2) гарантування прав та законних інтересів кожного суб'єкта у сфері медіа;
- 3) об'єктивності та неупередженості здійснення нагляду та контролю;
- 4) відкритості, прозорості нагляду та контролю;
- 5) невтручання у діяльність суб'єкта у сфері медіа, якщо вона здійснюється в межах закону;
- 6) незалежності Національної ради під час здійснення нагляду та контролю від політичних партій та будь-яких інших об'єднань громадян.

РОЗДІЛ VII

СПІЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 92. Зміст, предмет і мета спільного регулювання

1. Спільне регулювання у сфері медіа - це поєднання функцій та засобів державного регулювання та галузевого саморегулювання.

2. Предметом спільного регулювання є визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення такої інформації. При цьому суб'єкти у сфері медіа добровільно беруть на себе обов'язок дотримуватись цих вимог, а Національна рада визнає, що ці вимоги є достатніми для забезпечення суспільних інтересів.

Стаття 93. Створення органу спільного регулювання

1. Орган спільного регулювання утворюється у формі громадської спілки, що є юридичною особою, засновниками якої є ліцензіати та реєстранти, а також їх галузеві об'єднання.

Створення та вступ (приєднання) до такої громадської спілки не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

2. Орган спільного регулювання створюється за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері медіа, що є ліцензіатами чи реєстрантами.

3. Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня після отримання звернення ініціатора або ініціативної групи зобов'язана прийняти рішення про створення робочої групи із підготовки проекту статуту органу спільного регулювання. Заяви на участь у робочій групі суб'єкти у сфері медіа подають у довільній формі упродовж 30 днів з дати оприлюднення рішення про створення робочої групи. Національна рада затверджує склад робочої групи упродовж 7 днів після закінчення строку на подання заяв на участь у робочій групі. Національна рада може відмовити в участі у робочій групі лише у випадку подання заяви із порушенням строку або у випадку подання заяви особою, яка не є ліцензіатом, реєстрантом чи галузевим об'єднанням у сфері медіа.

Національна рада забезпечує координацію діяльності робочої групи, надає приміщення для проведення засідань робочої групи, забезпечує ведення стенограми засідань та підготовку протоколів засідань робочої групи.

4. Робоча група зобов'язана затвердити проект статуту органу спільного регулювання та провести установчі загальні збори органу спільного регулювання упродовж трьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи.

У разі, якщо орган спільного регулювання не зареєстрований упродовж чотирьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи, Національна рада ухвалює рішення про припинення діяльності робочої групи та повідомляє на своєму веб-сайті про можливість подання нових ініціатив щодо створення органу спільного регулювання.

Стаття 94. Статут органу спільного регулювання

1. Статут органу спільного регулювання має відповідати вимогам Закону України «Про громадські об'єднання» з урахуванням вимог цієї статті Закону.

2. Орган спільного регулювання діє на засадах:

1) відкритості до вступу, членом органу спільного регулювання може стати будь-який ліцензіат, реєстрант чи галузеве об'єднання у сфері медіа;

2) добровільності участі у спільному регулюванні, а також добровільності припинення такої участі за умови виконання всіх фінансових зобов'язань перед органом спільного регулювання;

3) спільного фінансування діяльності органу спільного регулювання його членами;

4) високого професійного рівня експертів органу спільного регулювання.

3. До повноважень органу спільного регулювання належить:

1) визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення інформації;

2) забезпечення функціонування механізму надання експертних висновків щодо поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту у випадках виявлення Національною радою ознак можливого порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

4. Загальні збори органу спільного регулювання призначають правління до складу якого мають бути включені представники всіх видів діяльності у сфері медіа.

5. До повноважень правління органу спільного регулювання, зокрема, належить:

1) затвердження правил (кодексів) створення та поширення інформації, щодо якої законодавством встановлено регулювання змісту, подання їх на затвердження Національної ради, та оголошення про готовність правил (кодексів) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) призначення на посаду та звільнення з посади виконавчого директора органу спільного регулювання;

3) створення експертних колегій, визначення їх кількісного складу, затвердження кандидатур членів експертних колегій та подання їх на затвердження Національної ради;

4) розгляд питань відводу членів експертних колегій у випадках, передбачених внутрішніми документами органу спільного регулювання;

5) визначення розміру оплати розгляду питань експертними колегіями.

6. Фінансування адміністративних витрат органу спільного регулювання здійснюється за рахунок внесків його членів та інших не заборонених законом джерел фінансування. Порядок визначення розміру членських внесків затверджується загальними зборами органу спільного регулювання.

7. Поточну діяльність органу спільного регулювання забезпечує секретаріат, керівником якого є виконавчий директор.

Стаття 95. Правила (кодекси) створення та поширення інформації

1. Правління органу спільного регулювання визначає перелік видів інформації, щодо якої законодавством встановлено регулювання змісту, та ухвалює рішення щодо доцільності розробки правил (кодексу) поширення кожного виду інформації, а також про черговість та строки розробки таких правил (кодексів).

Правління органу спільного регулювання створює робочу групу у складі представників членів органу спільного регулювання та представників Національної ради окремо для розробки кожних правил (кодексу). При цьому представники Національної ради мають складати не менш ніж третину загальної кількості членів кожної робочої групи.

2. Національна рада зобов'язана делегувати своїх представників до складу робочих груп. Представниками Національної ради можуть бути її члени, працівники апарату Національної ради або запрошені експерти.

3. Проект правил (кодексу), підготовлений робочою групою, виноситься на електронне голосування членів органу спільного регулювання і вважається прийнятим за умови, що його підтримали не менш ніж 55 відсотків членів органу спільного регулювання.

4. Проект правил (кодексу), підтриманого членами органу спільного регулювання, підписується головою правління органу спільного регулювання та передається ним на затвердження Національній раді.

5. Після прийняття Національною радою рішення про затвердження правил (кодексу), голова правління органу спільного регулювання розпочинає процедуру підписання правил (кодексу) суб'єктами у сфері медіа.

6. Члени органу спільного регулювання на власний розсуд приймають рішення про підписання правил (кодексів). Правила (кодекси) можуть бути також підписані будь-яким іншим суб'єктом у сфері медіа.

7. У разі, якщо Національна рада не прийме рішення про затвердження правил (кодексу) упродовж двох місяців після передачі кодексу Національній раді, правління може прийняти рішення про повернення кодексу робочій групі на доопрацювання або про початок процедури його підписання.

Стаття 96. Експертні колегії та експертні висновки органу спільного регулювання

1. Правління органу спільного регулювання створює експертні колегії для розробки висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктами у сфері медіа, правилам (кодексам) спільного регулювання.

2. Порядок діяльності колегій, вимоги до експертів, правила їх доброчесної поведінки, порядок призначення та відводу експертів, розмір та порядок виплати винагороди експертам визначаються внутрішніми документами органу спільного регулювання, з урахуванням вимог цього Закону.

3. Правління органу спільного регулювання визначає кандидатури членів експертних колегій та подає їх на затвердження Національної ради. При цьому кількість кандидатур має бути вдвічі більшою, ніж кількість членів відповідної експертної колегії. Національна рада упродовж одного місяця затверджує не менш ніж половину кандидатур членів експертних колегій.

4. На експертизу органу спільного регулювання можуть бути передані питання, що знаходяться на розгляді Національної ради у будь який момент до винесення нею остаточного рішення:

1) за ініціативою суб'єкта у сфері медіа, якщо це питання стосується порушення ним вимог законодавства та/або умов ліцензії щодо змісту поширеної ним інформації, та за умови, що він підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації;

2) за ініціативою Національної ради, якщо це питання стосується вимог до змісту інформації, що поширена суб'єктом у сфері медіа, який не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, і якщо таке питання має загальногалузеве значення.

5. Витрати на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання оплачує суб'єкт у сфері медіа, який ініціював розгляд питання. У випадку розгляду питання за ініціативою Національної ради, витрати на надання висновку експертною колегією фінансуються як адміністративні витрати органу спільного регулювання.

6. Експертні колегії зі встановленою правлінням періодичністю здійснюють узагальнення практики застосування правил (кодексів) спільного регулювання та висувають пропозиції щодо необхідності внесення

змін до них.

7. Висновки експертних колегій органу спільного регулювання мають рекомендаційний характер. Національна рада враховує ці висновки при прийнятті рішень або відхиляє із обґрунтуванням причин відхилення.

РОЗДІЛ VIII

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 97. Заходи реагування на порушення законодавства у сфері медіа та санкції за порушення законодавства у сфері медіа

1. До суб'єктів у сфері медіа застосовуються заходи реагування або санкції за порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії у випадках та на підставах, визначених цим Законом.

2. Заходами реагування Національної ради на порушення є:

- 1) припис;
- 2) звернення до суду щодо анулювання ліцензії, скасування реєстрації або заборони поширення медіа в Україні;
- 3) скасування реєстрації іноземного лінійного медіа.

3. Санкціями за порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії є:

- 1) стягнення штрафу;
- 2) анулювання ліцензії та/або скасування реєстрації;
- 3) заборона поширення медіа на території України.

4. Санкція у вигляді штрафу застосовується до суб'єктів за рішенням Національної ради.

5. Санкція у вигляді анулювання ліцензії та/або скасування реєстрації застосовується шляхом звернення Національної ради до суду з відповідним позовом. Рішення про анулювання ліцензії та/або скасування реєстрації ухвалюється судом. Справа розглядається у порядку скороченого провадження відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України.

В разі прийняття судом рішення про анулювання ліцензії та/або скасування реєстрації, своїм рішенням суд також встановлює заборону поширення медіа на території України.

6. Санкція у вигляді заборони поширення медіа на території України застосовується незалежно від того, чи був встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення, шляхом звернення Національної ради до суду з відповідним позовом. Рішення про застосування санкції у вигляді заборони поширення медіа на території України ухвалюється судом. Справа розглядається у порядку скороченого провадження відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України.

7. У разі якщо відповідно до цього Закону заборона поширення медіа на території України реалізується у формі обмеження доступу до веб-сайту, таке обмеження здійснюється шляхом заборони Інтернет-провайдерам надавати користувачам мережі Інтернет послуги з доступу до ресурсів/сервісів, та/або

зобов'язання провайдера послуг хостингу (в тому числі іноземного), що надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту (сторінки), тимчасово припинити надання таких послуг і (або) ресурсів та/або шляхом зобов'язання відповідного реєстратора доменних імен тимчасово призупинити надання послуг користування щодо відповідного доменного імені.

8. Суб'єкт, щодо якого прийняте рішення про обмеження доступу, має право звернутися до Національної ради з заявою про припинення обмеження доступу, надавши докази усунення порушень. Національна рада зобов'язана розглянути таку заяву упродовж десяти робочих днів з моменту її отримання. У разі відсутності підстав для відмови, Національна Рада невідкладно звертається до суду з заявою щодо відновлення доступу до веб-сайту медіа. Справа розглядається у порядку скороченого провадження відповідно до Кодексу адміністративного судочинства.

9. Національна рада ухвалює рішення про застосування заходів реагування на підставі актів моніторингу діяльності суб'єктів у сфері медіа, актів перевірок, звернень державних органів та інших документальних свідчень щодо порушення законодавства та/або умов ліцензії.

10. Національна рада повідомляє суб'єкта про застосування заходів реагування або санкції.

Відповідне рішення Національної ради про застосування заходів реагування або санкцій вважається надісланим (врученим) суб'єкту, якщо його було вручено безпосередньо суб'єкту чи його представникові, надіслано на адресу за місцем реєстрації (фізичної особи) або за адресою місцезнаходження суб'єкта, яка зазначена у Реєстрі з повідомленням про

вручення.

У разі коли пошта не може вручити суб'єкту рішення Національної ради через відсутність за місцезнаходженням посадових осіб, їх відмову прийняти відправлення, незнаходження фактичного місця розташування (місцезнаходження) суб'єкта, рішення Національної ради вважається врученим суб'єкту у день, зазначений поштовою службою в повідомленні про вручення із зазначенням причин невручення, за умови публікації такого рішення на сайті Національної ради.

У разі якщо вручити рішення Національної ради неможливо через помилку, допущену Національною радою, рішення вважається таким, що не вручено суб'єкту.

11. Рішення Національної ради про застосування заходів реагування та/або санкцій може бути оскаржене до адміністративного суду. У разі звернення суб'єкта до суду щодо оскарження рішення Національної ради про застосування санкцій у тридцятиденний строк з моменту вручення такому суб'єкту рішення Національної ради про застосування санкцій, дія відповідного рішення Національної ради призупиняється до дня набрання законної сили рішенням суду, яким закінчується розгляд справи про оскарження. Суб'єкт має повідомити Національну раду про судове оскарження рішення про застосування санкцій.

12. Рішення Національної ради про застосування санкцій у вигляді штрафів до суб'єктів у сфері медіа в порядку та на умовах визначених цим Законом є виконавчими документами, що підлягають примусовому виконанню у порядку визначеному Законом України «Про виконавче провадження». Національна рада направляє до органів державної виконавчої служби рішення про застосування санкцій у вигляді штрафу до суб'єктів у сфері медіа для їх подальшого примусового виконання за наступних умов:

а) суб'єкт у сфері медіа добровільно не сплатив штраф упродовж тридцяти банківських днів з моменту вручення йому відповідного рішення та

б) рішення Національної ради про застосування санкцій у вигляді штрафу не оскаржується в судовому порядку (відсутнє судове провадження за звернення суб'єкта щодо визнання протиправним та/або скасування рішення Національної ради).

Стаття 98. Припис

1. У разі першого порушення законодавства та/або умов ліцензії, за вчинення якого цим Законом передбачається можливість застосування

припису, Національна рада ухвалює рішення про винесення відповідному суб'єкту припису щодо припинення (у разі триваючого порушення) та неприпустимості в подальшому вчинення відповідного порушення.

Припис має містити докладний опис виявленого порушення та строк на виконання припису.

2. Національна рада направляє припис суб'єкту у сфері медіа за поштовою за електронною адресою, що зазначені в Реєстрі. Припис не зареєстрованому за цим Законом онлайн-медіа направляється Національною радою за електронною адресою, яка зазначена на веб-сайті, на якому онлайн-медіа доступне в мережі Інтернет (у разі, якщо така електронна адреса наявна на відповідному веб-сайті).

3. Суб'єкт, який отримав припис, зобов'язаний припинити порушення, яке триває і стало підставою для винесення припису, у строк, визначений Національною радою у приписі. Цей строк має бути достатнім для виконання вимог припису.

4. У випадку, якщо припис виконано і упродовж наступних шести місяців відповідне порушення не вчинялось повторно, для цілей застосування частини першої цієї статті Закону вважається, що суб'єкт не вчиняв відповідного порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 99. Строк для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій

1. Строк для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій не може перевищувати три місяця з моменту прийняття рішення про призначення перевірки. Перебіг такого строку може бути зупинений в порядку та з підстав, визначених статтею 101 цього Закону.

Стаття 100. Зупинення та поновлення строків розгляду питань про порушення законодавства у сфері медіа

1. Перебіг строку для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій може бути зупинено з ініціативи Національної ради чи за вмотивованим клопотанням суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, з таких підстав:

1) необхідність завершення розгляду Національною радою або судом справи, якщо рішення по такій справі може суттєво вплинути на рішення з

питання, яке розглядається;

2) розгляд іншим державним органом питання, вирішення якого має істотне значення для прийнятті рішення з питання, яке розглядається;

3) звернення до органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання та нагляду (контролю);

4) направлення запиту на отримання від державних чи інших органів влади іноземних держав інформації, що необхідна для отримання доказів для розгляду питання;

5) замовлення експертизи.

3. Про зупинення та поновлення строку для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій Національна рада приймає рішення.

Стаття 101. Призначення перевірки

1. У разі виявлення ознак можливого порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії Національна рада може прийняти рішення про призначення перевірки.

Національна рада має право не призначати перевірку щодо порушення законодавства та/або умов ліцензії, якщо порушення є малозначним, зокрема, не завдає істотної шкоди суспільному інтересу чи інтересам конкретних осіб. В такому випадку Національна рада може застосувати захід реагування у вигляді припису.

2. При виявленні ознак можливого порушення законодавства та у разі неможливості встановлення суб'єкта, щодо якого може бути прийняте рішення щодо призначення перевірки, Національна рада має право вживати всіх необхідних заходів для визначення такого суб'єкта.

3. Національна рада, виходячи з тяжкості потенційних порушень, а також інших обставин може призначати виїзні або безвиїзні, планові або позапланові перевірки у визначеному Національною радою порядку.

4. Підставами для проведення перевірки є:

1) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації, що має подаватися суб'єктом у сфері медіа відповідно до цього Закону;

2) неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на законну та мотивовану вимогу Національної ради;

3) надходження скарг від юридичних та фізичних осіб, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, що свідчать про можливе порушення законодавства та/або умов ліцензії;

4) подання суб'єктом у сфері медіа письмової заяви до Національної ради про проведення перевірки за його бажанням (ініціативою);

5) виявлення Національною радою за наслідками розгляду результатів моніторингу ознак можливого порушення законодавства та/або умов ліцензії;

6) необхідності перевірки виконання суб'єктом у сфері медіа рішень чи приписів Національної ради щодо усунення порушень вимог законодавства та/або умов ліцензії, прийнятих і виданих за результатами проведених перевірок;

7) отримання обґрунтованої інформації, окрім звернень фізичних та юридичних осіб, органів державної влади та місцевого самоврядування, що свідчить про наявність ознак можливого порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

5. Інформація, що міститься в анонімному зверненні, не може бути підставою для призначення перевірки.

6. Перевірки проводяться на підставі рішення Національної ради про призначення перевірки, у якому зазначається найменування суб'єкта у сфері медіа, щодо якого буде проводитись перевірка, вид та предмет перевірки.

Планова перевірка суб'єкта у сфері медіа призначається відповідно до затвердженого Національною радою плану проведення перевірок, але не частіше одного разу на рік. Про проведення планової перевірки апарат Національної ради повідомляє суб'єкта у сфері медіа не пізніше ніж за 10 днів до її початку.

7. Рішення про призначення перевірки надсилається суб'єкту щодо якого вона призначена упродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

Стаття 102. Проведення перевірки

1. Перевірки Національної ради проводяться уповноваженими особами, які є працівниками апарату Національної ради. У разі потреби, за рішенням Національної ради до проведення перевірки можуть залучатися також представники інших державних органів за їх згодою.

2. Вийсною перевіркою є комплекс встановлених законом заходів

нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами за місцезнаходженням, місцем провадження діяльності суб'єкта у сфері медіа або його відокремлених підрозділів або в приміщенні Національної ради у випадках, встановлених законом.

Виїзна перевірка проводиться у випадку, якщо інформація, що повинна бути встановлена (перевірена), не може бути перевірена шляхом проведення безвиїзної перевірки

Виїзна перевірка повинна проводитися у присутності керівника юридичної особи, діяльність якої підлягає перевірці, або іншої уповноваженої особи. Перевірка щодо фізичної особи - підприємця повинна здійснюватися за його присутності або за присутності уповноваженої ним особи.

3. Безвиїзною перевіркою є комплекс встановлених законом заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами на підставі даних офіційного моніторингу та документів, отриманих Національною радою. Безвиїзна перевірка проводиться виключно у приміщенні Національної ради.

Безвиїзна перевірка проводиться, якщо інформація, що повинна бути встановлена (перевірена), може бути перевірена шляхом проведення безвиїзної перевірки.

4. У разі отримання додаткової інформації щодо предмета перевірки після її завершення та винесення за її наслідками рішення, Національна рада може переглянути таке рішення постановивши нове рішення щодо предмета перевірки. Рішення не може бути переглянутим у випадку, якщо ця інформація була в розпорядженні Національної ради та (або) уповноважених Національною радою осіб, які проводили перевірку.

5. Під час проведення перевірки уповноважені особи Національної ради мають право:

1) отримувати на свою вимогу та мати доступ до будь-якої інформації (документів), у тому числі інформації з обмеженим доступом, суб'єктів господарювання, державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, інших фізичних та юридичних осіб, в межах, що стосуються предмету перевірки;

2) здійснювати фіксацію процесу перевірки в цілому чи кожної окремої дії аудіо та відеотехнічними засобами;

3) вимагати припинення дій, що перешкоджають проведенню перевірки;

4) одержувати пояснення, довідки, копії документів, відомості з питань, що виникають під час перевірки.

6. Працівники Національної ради, що здійснюють перевірку зобов'язані не розголошувати відомості (документи, інформацію тощо), отримані під час перевірки, крім випадків коли ці відомості стали підставою для накладання санкції.

7. Під час проведення перевірок не допускається вилучення у суб'єктів у сфері медіа оригіналів фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, комп'ютерів, іншого майна, а також будь-яких їхніх частин.

8. Керівник або представник суб'єкта у сфері медіа під час проведення перевірки зобов'язаний:

1) допускати уповноважених осіб Національної ради до місця проведення перевірки (у разі проведення виїзної перевірки);;

2) забезпечити належні умови для проведення перевірки уповноваженими особами Національної ради (у разі проведення виїзної перевірки);

3) надавати уповноваженим особам Національної ради пояснення, довідки, документи, матеріали, відомості з питань, що виникають під час перевірки.

9. Відмова суб'єкта у сфері медіа у проведенні уповноваженими особами Національної ради перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону є грубим порушенням та тягне наслідки, передбачені цим Законом.

Відмовою суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки вважається:

1) відсутність суб'єкта у сфері медіа за місцезнаходженням, зазначеним у Реєстрі;

2) перешкоджання уповноваженим особам Національної ради у проведенні перевірки;

3) необґрунтоване ненадання суб'єктом у сфері медіа запитуваних Національною радою документів, необхідних для проведення перевірки;

4) перешкоджання в доступі уповноважених осіб Національної ради до головної станції провайдера аудіовізуальних сервісів для проведення перевірки та/або здійснення моніторингу діяльності такого провайдера.

10. За результатами перевірки складається акт у двох примірниках, який

підписують уповноважені особи Національної ради, які здійснювали перевірку.

Один примірник акта про результати перевірки передається суб'єкту у сфері медіа, діяльність якого перевірялася, або уповноваженій ним особі.

11. Суб'єкт у сфері медіа, діяльність якого перевірялася, має право надати письмові пояснення щодо проведеної перевірки та виявлених порушень у строк до п'яти робочих днів з дня отримання акта про результати перевірки.

12. На підставі акта про результати перевірки Національна рада може прийняти рішення про початок розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 103. Права суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки

1. Суб'єкт, щодо якого прийнято рішення про призначення перевірки, має право:

1) ознайомлюватися з матеріалами перевірки (крім конфіденційної інформації про фізичну особу);

2) подавати Національній раді докази, клопотання, усні й письмові пояснення (заперечення), а також пропозиції щодо питань, які виносяться на експертизу;

3) одержувати копії рішень Національної ради, прийнятих щодо перевірки (витяги з них, з вилученням конфіденційної інформації про особу);

4) користуватися правовою допомогою при проведенні перевірки та розгляді Національною радою її результатів.

Стаття 104. Докази при розгляді питань про порушення законодавства у сфері медіа

1. Доказами при розгляді питань про порушення законодавства та/або умов ліцензії є будь-які фактичні дані, що дають можливість встановити наявність або відсутність порушення, які встановлюються на підставі:

1) результатів офіційного моніторингу Національної ради;

2) пояснень сторін, посадових і службових осіб, інших осіб;

3) висновків експертів,

4) письмових та речових доказів, в тому числі інформації, яка надана іншими державними органами в межах їх компетенції;

5) матеріалів перевірок, проведених Національною радою.

Стаття 105. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства у сфері медіа

1. Особа не може бути притягнена до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії, якщо минув строк давності притягнення до відповідальності.

2. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії становить один рік з дня вчинення порушення, а в разі триваючого порушення - один рік з дня закінчення вчинення порушення або останнього факту встановлення наявності порушення.

3. Перебіг строку давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії зупиняється на час розгляду Національною радою питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 106. Проведення експертизи

1. Національна рада за власною ініціативою чи за клопотанням суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, має право звернутися до державних спеціалізованих установ або судових експертів та замовити проведення експертизи в порядку, визначеному Законом України "Про судову експертизу", про що приймається рішення Національної ради.

2. При замовленні експертизи та визначенні кола питань, які слід поставити перед експертами, Національна рада враховує пропозиції суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки. Національна рада повинна обґрунтувати відхилення питань, запропонованих таким суб'єктом.

3. Національна рада для отримання кваліфікованих висновків з окремих питань звертається до державних організацій і недержавних інституцій, які є фаховими та спеціалізованими з визначеної тематики.

Стаття 107. Особливості розгляду порушень у сферах спільного регулювання

1. Під час розгляду питання про порушення законодавства та/або умов

ліцензії до моменту винесення рішення Національною радою, Національна рада або суб'єкт, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, має право звернутися до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання в порядку, визначеному статтею 96 цього Закону.

2. Національна рада своїм рішенням зупиняє розгляд питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії та надає органу спільного регулювання необхідні матеріали для отримання висновку.

3. Орган спільного регулювання передає отримані матеріали відповідній експертній колегії. Експертна колегія органу спільного регулювання розглядає звернення та ухвалює свій висновок не пізніше двадцяти робочих днів з дня отримання матеріалів від Національної ради.

4. Експертна колегія органу спільного регулювання може запитати від Національної ради додаткові матеріали необхідні для ухвалення висновку. Такі матеріали мають бути надані Національною радою упродовж трьох робочих днів. У випадку ненадання або відсутності запитуваних матеріалів експертна рада зобов'язана про це вказати у висновку.

5. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не був ухвалений у термін, визначений частиною третьою цієї статті Закону, Національна рада ухвалює рішення про поновлення розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії, про що повідомляє суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, та орган спільного регулювання.

6. У випадку необхідності подовження строку розгляду питання експертною колегією органу спільного регулювання, у зв'язку зі складністю питання що розглядається, Національна рада подовжує такий термін, але не більше ніж на строк визначений у частині третій цієї статті Закону.

7. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання має містити короткий виклад поставленого питання, мотивувальну та резолютивну частину.

8. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання передається Національній раді упродовж двох робочих днів з дня його ухвалення та оприлюднюється на веб-сайті Національної ради.

Стаття 108. Рішення за результатами розгляду питання про порушення законодавства у сфері медіа

1. За результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;
- 2) про припинення розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії;
- 3) про притягнення суб'єкта у сфері медіа до відповідальності шляхом застосування до нього передбачених цим Законом санкцій;
- 4) про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії, скасування реєстрації чи заборону поширення медіа на території України.

2. Рішення за результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії повинно містити його обґрунтування.

3. Рішення за результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії оприлюднюється на веб-сайті Національної ради, розміщується в електронному кабінеті, а також надсилається у письмовій формі суб'єкту, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки упродовж трьох робочих днів з дня його ухвалення.

4. Рішення за результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії може бути оскаржено в суді.

Стаття 109. Підстави припинення розгляду питання про порушення законодавства у сфері медіа

1. Розгляд питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії припиняється, якщо:

- 1) питання не належить до сфери повноважень Національної ради;
- 2) завершився строк розгляду питання, передбачений цим Законом;
- 3) не встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення, або його місцезнаходження, крім випадків, коли розгляд питання може відбуватися за фактом порушення;
- 4) припинено юридичну особу – суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, або припинено підприємницьку діяльність фізичної особи-підприємця.

Стаття 110. Відповідальність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Залежно від ступеню суспільної небезпеки порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення умов ліцензії, визначених ліцензією на мовлення у частині програмної концепції;

2) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

3) порушення встановлених статтею 26 цього Закону строків подання Національній раді відомостей про структуру власності та контролю, заяв про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності та контролю на строк, що не перевищує десяти днів;

4) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності та контролю на своєму веб-сайті (в разі його наявності);

5) порушення встановлених статтею 38 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

6) порушення встановлених статтею 45 цього Закону вимог мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті;

7) порушення встановленого статтею 47 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;

8) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);

9) порушення встановлених статтею 49 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;

10) порушення не більш як на 10 відсотків встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень, які виражені у відсотках чи хвилинах, щодо спонсорства, а також порядку розповсюдження реклами, суб'єктами у сфері медіа;

11) порушення порядку проведення інформування та агітації, встановлених законом вимог щодо особливостей поширення інформації про результати опитування громадської думки, пов'язаного з виборами чи референдумом;

12) порушення встановлених законом вимог щодо збереження аудіо-, відеозапису програм, що містять передвиборну агітацію;

13) порушення порядку проведення інформування та агітації, визначеного

законодавством про вибори та референдуми, крім випадків порушення в цій сфері, які прямо визначено цією статтею Закону;

14) порушення ліцензіатами та/чи реєстрантами строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

15) розповсюдження суб'єктом у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення фільмів, програм, одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує Національна рада в порядку, визначеному статтею 124 цього Закону;

16) невиконання припису Національної ради про усунення незначного порушення.

3. До значних порушень відноситься:

1) висловлювання, що є дискримінаційними щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, фізичних вад, стану здоров'я, сексуальної орієнтації або за іншою ознакою;

2) розповсюдження, надання доступу до фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

4) поширення програм, що містять пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

5) поширення програм, що містять пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

6) поширення програм, у яких надаються інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

7) поширення програм, у яких користувачам надаються послуги з ворожіння та гадання, а також платні послуги у сфері народної або нетрадиційної медицини;

8) поширення програм, у яких заперечується або виправдовується злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створюється позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету

і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовується діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

9) поширення програм, в яких демонструється символіка комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру;

10) порушення більш як на 5 відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;

11) порушення встановлених статтею 41 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

12) поширення інформації, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, без спеціальних графічних попереджень та/або з порушенням часу розповсюдження;

13) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо спонсорства, а також порядку розповсюдження реклами суб'єктами у сфері медіа, окрім порушень, які відносяться до незначних порушень ;

14) порушення встановлених законом правил щодо рівної оплати за одиницю ефірного часу при розповсюдженні передвиборної агітації;

15) одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу України на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях мовлення, крім випадку, коли таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології що запроваджується і в діючій технології;

16) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (окрім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

17) розповсюдження лінійним медіа аудіовізуальних творів (фільмів, програм), одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує Національна рада в порядку, визначеному статтею 124 цього Закону;

18) невиконання умов ліцензії, окрім вимог до програмної концепції.

4. До грубих порушень відноситься:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу

України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України, поширення матеріалів або інформації, які виправдовують чи пропагують дії, спрямовані на насильницьку зміну, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України;

2) висловлювання, що розпалюють національну, расову чи релігійну ворожнечу чи ненависть до окремих осіб чи їх груп;

3) пропаганда або заклики до тероризму та терористичних актів, поширення матеріалів або інформації, що виправдовують такі дії;

4) відмова в поширенні офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації у випадках, встановлених статтею 46 цього Закону;

5) неподання Національній раді відомостей про структуру власності та контролю, заяв про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності та контролю упродовж одного календарного року;

6) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності та контролю у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

7) порушення вимог розділу IX цього Закону, окрім передбачених пунктом третім частини першої статті 119 цього Закону;

8) відсутність мовлення лінійного медіа упродовж 14 днів поспіль;

9) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії та/або реєстрації (обов'язкова реєстрація), без отримання відповідної ліцензії та/або без реєстрації;

10) надання суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа – нерезидентом України користувачам на території України доступу до своїх медіа-сервісів на умовах, що передбачають оплату користувачами доступу чи користування такими медіа-сервісами, без реєстрації;

11) відмова у проведенні перевірки.

5. Заборона поширення медіа на території України відповідно до цієї статті Закону реалізується у формі заборони поширення лінійного медіа у пакетах телеканалів чи радіоканалів провайдером аудіовізуальних сервісів, обмеження доступу до веб-сайту лінійного чи нелінійного медіа (заборони Інтернет-провайдером надавати користувачам мережі Інтернет послуги з доступу до ресурсів/сервісів, та/або зобов'язання провайдера послуг хостингу (в тому числі іноземного), що надає послуги і (або) ресурси для

розміщення відповідного веб-сайту (сторінки), тимчасово припинити надання таких послуг і (або) ресурсів та/або шляхом зобов'язання відповідного реєстратора доменних імен тимчасово призупинити надання послуг користування щодо відповідного доменного імені).

6. За грубі порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 25 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 10 до 75 розмірів мінімальної заробітної плати для інших суб'єктів.

За значні порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 50 розмірів мінімальної заробітної плати для інших суб'єктів.

За незначні порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 5 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від одного до 25 розмірів мінімальної заробітної плати для інших суб'єктів.

7. У разі виявлення двох і більше порушень Національна рада стягує штраф у розмірі, передбаченому за більш грубе порушення з числа вчинених.

Якщо ліцензіат має декілька ліцензій з різною програмною концепцією, розмір штрафу розраховується виходячи із розміру ліцензійного збору лише тієї ліцензії, яка дає право на здійснення діяльності щодо якої мало місце порушення.

Якщо ліцензіат має декілька ліцензій з однаковою програмною концепцією мовлення на різних територіях мовлення, розмір штрафу встановлюється шляхом складання сум штрафів, що підлягають нарахуванню за відповідні порушення.

Стаття 111. Відповідальність суб'єктів у сфері друкованих медіа

1. Залежно від ступеню суспільної небезпеки порушення вимог законодавства суб'єктами у сфері друкованих медіа, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 49 цього Закону вимог щодо зберігання примірників друкованих медіа;

2) порушення порядку проведення інформування та агітації, визначеного законодавством про вибори та референдуми;

3) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник).

4) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом.

5) невиконання припису Національної ради про усунення незначного порушення.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення друкованим медіа інформації з порушенням вимог статті 37 цього Закону;

2) порушення встановлених статтею 38 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних;

3) поширення за допомогою друкованих медіа визначеної статтею 43 цього Закону інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх, крім спеціалізованих друкованих медіа, що призначені для дорослої аудиторії, та мають обмеження на розповсюдження серед неповнолітніх;

4) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (окрім змін, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник));

5) неподання Національній раді на її вимогу відомостей про структуру власності та контролю.

4. До грубих порушень відноситься:

1) виготовлення, випуск або розповсюдження друкованих медіа без реєстрації;

2) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності та контролю у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

3) відмова у проведенні перевірки;

4) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. Заборона поширення медіа на території України відповідно до цієї статті Закону реалізується у формі припинення розповсюдження (вилучення) тиражу друкованого медіа, в якому міститься інформація, поширення якої заборонено законом, заборони розповсюдження друкованого медіа поштовими службами, в тому числі за передплатою.

Національна рада має право в межах своїх повноважень звертатись до

суду, правоохоронних органів, органів державної влади та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа, а так само про притягнення осіб, винних у вчиненні порушень, зазначених у частині першій цієї статті Закону (зокрема – осіб, відповідальних за виготовлення, випуск або розповсюдження друкованих медіа, власників та/або керівників друкованих медіа, редакторів (головних редакторів) друкованих медіа, журналістів друкованих медіа тощо) до дисциплінарної, цивільно-правової, адміністративної або кримінальної відповідальності згідно з чинним законодавством України.

6. За грубі порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 розмірів мінімальної заробітної плати, за значні порушення – у розмірі від 5 до 50 розмірів мінімальної заробітної плати, за незначні порушення – від одного до 25 розмірів мінімальної заробітної плати.

Стаття 112. Відповідальність суб'єктів у сфері онлайн-медіа

1. Залежно від ступеню суспільної небезпеки порушення вимог законодавства суб'єктами у сфері онлайн-медіа, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення реєстрантом (у разі добровільної реєстрації) строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

2) порушення порядку проведення інформування та агітації, визначеного законодавством про вибори та референдуми;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

4) невиконання припису Національної ради про усунення незначного порушення.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення онлайн-медіа інформації з порушенням вимог статті 37 цього Закону;

2) порушення встановлених статтею 38 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних;

3) поширення за допомогою онлайн-медіа визначеної статтею 43 цього Закону інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку неповнолітніх поза визначеними проміжками часу (якщо йдеться про трансляцію чи одноразове поширення) або без використання системи умовного доступу (батьківського контролю) (до інформації, що залишається у постійному доступі на веб-сайті/сторінці онлайн-медіа);

4) у разі, якщо онлайн-медіа є зареєстрованим - неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (окрім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

5) надання суб'єктом у сфері онлайн-медіа - нерезидентом України користувачам на території України доступу до своїх медіа-сервісів на умовах, що передбачають оплату користувачами доступу чи користування такими медіа-сервісами, без реєстрації;

6) неподання Національній раді на її вимогу відомостей про структуру власності та контролю.

4. До грубих порушень відноситься:

1) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності та контролю у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

2) відмова у проведенні перевірки;

3) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. Заборона поширення медіа на території України відповідно до цієї статті Закону реалізується у формі обмеження доступу до веб-сайту онлайн-медіа (заборони Інтернет-провайдером надавати користувачам мережі Інтернет послуги з доступу до ресурсів/сервісів, та/або зобов'язання провайдера послуг хостингу (в тому числі іноземного), що надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту (сторінки), тимчасово припинити надання таких послуг і (або) ресурсів та/або шляхом зобов'язання відповідного реєстратора доменних імен тимчасово призупинити надання послуг користування щодо відповідного доменного імені).

6. За порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від одного до 5 розмірів мінімальної заробітної плати.

Стаття 113. Відповідальність провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Залежно від ступеню суспільної небезпеки, порушення вимог законодавства провайдерами аудіовізуальних сервісів, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

2) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

3) порушення встановлених статтею 26 цього Закону строків подання Національній раді відомостей про структуру власності та контролю, заяв про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності та контролю на строк, що не перевищує десяти днів;

4) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності та контролю на своєму веб-сайті (в разі його наявності);

5) ненадання або невчасне надання, надання недостовірних відомостей про кількість користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам;

6) невиконання припису Національної ради про усунення незначного порушення.

3. До значних порушень відноситься:

1) демонстрація і реклама порнографічних матеріалів та предметів;

2) порушення встановлених статтею 22 цього Закону зобов'язань щодо універсального медіа-сервісу;

3) порушення встановлених статтею 41 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

4) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (окрім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник)).

4. До грубих порушень відноситься:

1) надання сервісу доступу до пакетів телеканалів та радіоканалів без реєстрації;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу, який не зареєстрований Національною радою відповідно до вимог статей 51, 61, 63, 64, 122 цього Закону;

3) незастосування системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ неповнолітніх до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

4) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу без укладення договору про надання прав з правовласником телеканалу або радіоканалу (у випадку якщо укладення такого договору є обов'язковим);

5) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності та контролю у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

6) відмова у проведенні перевірки;

7) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. У разі виявлення Національною радою факту надання сервісу доступу до пакетів телеканалів та радіоканалів суб'єктом, який не зареєстрований відповідно до вимог цього Закону, Національна рада застосовує до такого суб'єкта відповідні санкції у вигляді штрафу, а також заходи реагування у загальному порядку, що встановлений цим Законом для зареєстрованих суб'єктів.

6. За грубі поруби порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 розмірів мінімальної заробітної плати, за значні порушення – у розмірі від 5 до 50 розмірів мінімальної заробітної плати, за незначні порушення – від одного до 25 розмірів мінімальної заробітної плати.

Стаття 114. Відповідальність провайдерів платформ спільного доступу до інформації

1. Національна рада має право застосовувати санкції до провайдерів платформ спільного доступу до інформації за такі значні порушення:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) невиконання припису Національної ради про усунення порушення;

3) нерозміщення умов користування сервісом платформи спільного доступу до інформації на такій платформі;

4) відсутність в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до інформації заборони на поширення користувацької інформації,

яка порушує вимоги законодавства України, в тому числі вимоги розділу IV цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права;

5) незабезпечення перевірки віку користувача перед отриманням ним доступу до інформації, що може зашкодити фізичному, моральному або ментальному розвитку неповнолітніх, незабезпечення можливості встановлення систем батьківського контролю з метою захисту неповнолітніх від такої інформації;

6) відсутність дієвого механізму направлення користувачами звернень щодо інформації або матеріалів, що поширені на платформі спільного доступу до інформації, а також ефективного механізму реагування на звернення;

7) розміщення на території України провайдером платформи спільного доступу – нерезидентом України, реклами, яка не була оплачена резиденту України;

8) надання провайдером платформи спільного доступу – нерезидентом України користувачам на території України доступу до платформи спільного доступу до інформації на умовах, що передбачають оплату користувачами доступу чи користування такою платформою, без реєстрації.

2. За значні порушення до провайдерів платформ спільного доступу до інформації застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 розмірів мінімальної заробітної плати.

Стаття 115. Відповідальність постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Залежно від ступеню суспільної небезпеки порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії постачальниками електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) порушення встановлених статтею 26 цього Закону строків подання Національній раді відомостей про структуру власності та контролю, заяв про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності та контролю на строк, що не перевищує десяти днів;

3) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності та контролю на своєму веб-сайті (в разі його наявності);

4) порушення ліцензіатами строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

5) невиконання припису Національної ради про усунення незначного порушення.

3. До значних порушень відноситься:

1) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (окрім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру (телефон, адреса, електронна пошта, керівник);

2) невиконання умов ліцензії.

4. До грубих порушень відноситься:

1) неподання Національній раді відомостей про структуру власності та контролю, заяв про відсутність змін у структурі власності та контролю, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності та контролю упродовж одного календарного року;

2) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності та контролю у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

3) ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення упродовж 5 днів поспіль;

4) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. За грубі порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу застосовується штраф у розмірі 25 відсотків розміру ліцензійного збору, за значні порушення – у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору, за незначні порушення - у розмірі 5 відсотків розміру ліцензійного збору.

Стаття 116. Застосування заходів реагування та санкцій Національною радою

1. У разі вчинення суб'єктом, який зареєстрований або отримав

ліцензію в порядку передбаченому цим Законом, незначного або значного порушення, Національна рада має право застосувати до такого суб'єкта заходи реагування у вигляді припису. У разі невиконання таким суб'єктом вимог припису щодо припинення незначного або значного триваючого порушення та/або вчинення упродовж шести місяців з моменту застосування заходу реагування у вигляді припису нового аналогічного порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта санкцію у вигляді штрафу. При вчиненні таким суб'єктом нового аналогічного незначного порушення упродовж шести місяців з моменту застосування Національною радою санкції у вигляді штрафу, до такого суб'єкта застосовується штраф у подвійному розмірі. При вчиненні таким суб'єктом нового аналогічного значного порушення упродовж шести місяців з моменту застосування Національною радою санкції у вигляді штрафу, до такого суб'єкта застосовується санкція у вигляді штрафу без застосування процедури винесення припису. Застосування до такого суб'єкта двох санкцій у вигляді штрафу за вчиненні значні порушення упродовж будь-якого безперервного періоду у шість місяців та вчинення таким суб'єктом нового аналогічного значного порушення у зазначений період є підставою для застосування до такого суб'єкта санкції у вигляді скасування реєстрації та/або анулювання ліцензії.

2. У разі вчинення суб'єктом, який зареєстрований або отримав ліцензію в порядку передбаченому цим Законом, грубого порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта санкцію у вигляді штрафу без застосування процедури винесення припису. Застосування до такого суб'єкта санкцій у вигляді штрафу за вчинене грубе порушення та вчинення таким суб'єктом нового аналогічного значного порушення упродовж періоду у шість місяців, є підставою для застосування до такого суб'єкта санкції у вигляді скасування реєстрації та/або анулювання ліцензії.

3. У разі вчинення порушення суб'єктом, який не зареєстрований або не отримав ліцензію в порядку передбаченому цим Законом, порушення (незначного, значного або грубого), Національна рада застосовує заходи реагування у вигляді припису. Припис направляється на електронну адресу, яка зазначена в якості контактної на відповідному сервісі, а у випадку відсутності такої інформації, публікується на сайті Національної ради та вважається отриманою відповідним суб'єктом з моменту направлення відповідного повідомлення на електронну адресу та/або публікації на сайті Національної ради.

Невиконання таким суб'єктом вимог припису щодо припинення порушення та/або вчинення упродовж шести місяців з моменту застосування

заходу реагування у вигляді припису нового аналогічного порушення, є підставою для застосування до такого суб'єкта санкції у вигляді заборони поширення медіа на території України.

4. Розмір штрафу встановлюється Національною радою залежно від наявності пом'якшуючих (визнання своєї провини та зобов'язання не вчиняти порушення у майбутньому) та обтяжуючих обставин (неодноразове застосування заходів реагування та санкцій щодо інших порушень), а також розміру потенційної аудиторії відповідного медіа.

Стаття 117. Звільнення від відповідальності

1. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, забороненої цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця інформація:

1) є дослівним відтворенням матеріалів, опублікованих іншим зареєстрованим медіа з посиланням на нього;

2) була отримана у відповідь на запит на інформацію, поданий відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації", або у відповідь на звернення, подане відповідно до Закону України "Про звернення громадян";

3) містилася в офіційних повідомленнях або одержана від державних органів, органів місцевого самоврядування у письмовій формі, в тому числі була оприлюднена на їх веб-сайтах та сторінках на платформах спільного доступу до інформації;

4) є дослівним відтворенням публічних виступів чи повідомлень суб'єктів владних повноважень, посадових і службових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, народних депутатів України, кандидатів на виборні посади;

5) поширювалася вперше, без попереднього запису, та містилася у виступах осіб, які не є працівниками відповідного суб'єкта у сфері медіа, якщо працівники такого суб'єкта вжили заходів щодо припинення порушення.

2. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, що містить таємницю, яка спеціально охороняється законом, якщо ці відомості не було отримано журналістом незаконним шляхом.

3. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за

поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановив, що ця інформація є суспільно необхідною (суспільно значимою).

4. Звільнення від відповідальності за поширення інформації може бути передбачено також іншими законами України.

РОЗДІЛ IX

ОБМЕЖЕННЯ ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ ЗБРОЙНОЮ АГРЕСІЄЮ

Стаття 118. Дія розділу в часі

1. Обмеження, передбачені цим Розділом IX, діють з моменту визнання Верховною Радою України певної держави державою-агресором (державою-окупантом) та до моменту прийняття Верховною Радою України рішення про скасування зазначеного статусу. У випадку правонаступництва щодо держави агресора (держави-окупанта) передбачені цим розділом обмеження стосуються всіх суб'єктів, що є правонаступниками держави-агресора (держави-окупанта) до моменту прийняття Верховною Радою України рішення про скасування зазначеного статусу.

Стаття 119. Обмеження щодо змісту інформації у медіа, пов'язані зі збройною агресією

1. В медіа забороняється поширювати:

1) матеріали, що містять популяризацію або пропаганду органів держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), та їх окремих дій, що виправдовують чи визнають правомірною збройну агресію, анексію території України, порушення територіальної цілісності, суверенітету України, зокрема і публічне заперечення зазначених дій;

2) недостовірні матеріали щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі та ненависті або заклики до насильницької зміни територіальної цілісності чи конституційного ладу;

3) програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує Національна рада в порядку, визначеному статтею 124 цього Закону.

2. Національна рада спільно з органом спільного регулювання

розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги частини першої цієї статті Закону.

3. Забороняється позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта). Інформація про їх діяльність має подаватися за дотримання принципів об'єктивності та збалансованості.

Стаття 120. Обмеження ретрансляції медіа держави-агресора (держави-окупанта)

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа, що зареєстроване в державі-агресорі (державі-окупанту) або якщо Національною радою виявлено ознаки того, що редакційний контроль щодо такого іноземного лінійного медіа здійснюється фізичними або юридичними особами – резидентами держави-агресора (держави-окупанта).

2. Національна рада скасовує реєстрацію іноземного лінійного медіа, що змінило країну реєстрації на державу-агресора (державу-окупанта), або якщо під час моніторингу виявлено ознаки того, що редакційний контроль щодо такого іноземного лінійного медіа здійснюється з території держави-агресора (держави-окупанта), протягом одного тижня з моменту виявлення зазначених фактів.

3. Як виняток, Національна рада може зареєструвати або не скасовувати реєстрацію іноземних лінійних медіа, зазначених у частинах першій-другій цієї статті. Таке рішення має бути належно обґрунтованим та враховувати інтереси забезпечення інформаційної безпеки України.

Стаття 121. Обмеження щодо структури власності та фінансування медіа під час збройної агресії

1. Суб'єктом у сфері медіа в Україні не може бути:

1) фізична особа, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта);

2) юридична особа, в якій власником істотної участі, контролером чи бенефіціаром на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

3) юридична особа, що отримує фінансування (кредити, займи, позики, інвестиції, внески спонсорів, благодійні внески, іншу фінансову допомогу)

від фізичних осіб, що є громадянами держави-агресора (держави-окупанта), юридичних осіб, зареєстрованих в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі

2. Рішення про припинення діяльності на території України відповідних суб'єктів, приймається Національною радою упродовж одного місяця з дня виявлення відомостей, зазначених у частині першій цієї статті Закону.

3. Рішення про припинення діяльності на території України відповідних суб'єктів може бути переглянуте Національною радою у випадку надання такими суб'єктами відомостей про приведення структури власності та механізмів фінансування у відповідність з законодавством України.

Стаття 122. Видача тимчасових дозволів на мовлення на територіях з особливим режимом мовлення під час збройної агресії

1. З метою протидії інформаційній агресії Національна рада надає дозволи на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення у порядку, передбаченому статтею 63 цього Закону з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею.

Для цілей цього Закону територіями з особливим режимом мовлення є райони України, що межують з тимчасово окупованою територією України (Автономною Республікою Крим та містом Севастополем), райони Донецької і Луганської областей, прикордонні райони, що межують з територією держави-агресора (держави-окупанта), а також прикордонні райони, що межують з територією інших країн, з яких шляхом ефірного мовлення поширюються програми держави-агресора (держави-окупанта).

2. Національна рада самостійно визначає умови дозволу на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення.

3. Національна рада може видати дозвіл на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення повторно за умови перегляду Національною радою умов дозволу та з урахуванням фактичних обставин, що визначають необхідність видачі дозволів на тимчасове мовлення на конкретній території.

Дія дозволу на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення припиняється протягом одного місяця з припинення стану агресії.

4. Міністерство оборони України може створювати суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа для задоволення інформаційних потреб населення

територій з особливим режимом мовлення.

Стаття 123. Інші обмеження щодо діяльності суб'єктів у сфері медіа під час збройної агресії

1. До європейського та національного продукту не може відноситися програма, в тому числі фільм, якщо щонайменше один виробник, продюсер чи особа, за рахунок якої здійснено фінансування виробництва, є громадянином держави-агресора (держави-окупанта) або юридичною особою, в якій власником істотної участі, контролером чи бенефіціаром на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

Стаття 124. Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України

1. Національна рада затверджує та оновлює Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України (далі – Перелік). Оновлення Переліку здійснюється шляхом внесення змін та/або доповнень до попередньої редакції Переліку у разі виникнення підстав, визначених частинами другою та восьмою цієї статті Закону.

2. До Переліку включаються фізичні особи, щодо яких:

а) відкрито кримінальне провадження щодо вчинення ними злочинів проти основ національної безпеки, злочинів проти миру, людства та міжнародного правопорядку;

б) застосовані персональні спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України «Про санкції»;

в) встановлені факти систематичного умисного поширення інформації, забороненої до поширення пунктами першим, другим, четвертим, одинадцятим частини першої статті 37, пунктами першим та другим частини першої статті 119 цього Закону.

3. Фізичні особи включаються до переліку за ініціативою Національної ради чи на підставі звернень Ради національної безпеки і оборони України та Служби безпеки України.

4. У Переліку зазначається така інформація про особу:

1) ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з

прізвища, власного імені та по батькові;

2) громадянство (за відсутності відомостей про громадянство – інформація про відсутність в особи громадянства України);

3) вид діяльності (рід занять, за наявності);

4) підстави для включення особи до Переліку (за ініціативою Національної ради чи за зверненням органу, зазначеного в частині третій цієї статті Закону);

5) дата прийняття рішення про включення особи до Переліку;

6) строк, на який особу включено до Переліку;

7) дата та підстави виключення особи з Переліку згідно з частиною восьмою цієї статті Закону.

5. У разі наявності підстав, визначених частиною другою цієї статті Закону, будь-який суб'єкт з визначених у частині третій цієї статті Закону надсилає до Національної ради звернення про включення особи (осіб) до Переліку. У зверненні зазначається:

1) підстава для включення особи до Переліку згідно з частиною другою цієї статті Закону;

2) відомості, що ідентифікують особу, яку пропонується включити до Переліку: ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені та по батькові, творчий псевдонім, дата народження, громадянство (за відсутності відомостей про громадянство - інформація про відсутність в особи громадянства України), вид діяльності (рід занять, за наявності). За відсутності перерахованих відомостей використовуються інші дані, що дають змогу ідентифікувати відповідну особу;

3) строк, на який особу пропонується включити до Переліку.

6. Особа, щодо якої рішенням Ради національної безпеки і оборони, введеним в дію відповідним Указом Президента України, застосовані санкції, включається до Переліку на строк застосування санкцій.

7. Національна рада на найближчому засіданні розглядає звернення та приймає рішення щодо включення чи не включення особи до Переліку.

8. Особа виключається з Переліку у разі:

1) набрання законної сили рішенням суду про виключення особи з Переліку;

2) закінчення строку, на який особа була включена до Переліку;

3) закриття кримінального провадження, що було підставою для включення особи до Переліку, або набрання законної сили виправдувальним

ви роком суду щодо такої особи.

9. Національна рада на найближчому засіданні після виникнення підстав, визначених частиною восьмою цієї статті Закону, приймає рішення про виключення особи з Переліку чи про продовження строку, на який особа була включена до Переліку.

10. Рішення Національної ради про затвердження та оновлення Переліку оприлюднюються на веб-сайті Національної ради впродовж трьох робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

РОЗДІЛ X

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дні його опублікування, крім випадків передбачених цим Розділом X.

2. Положення частини першої статті 41 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти один-два частини першої статті 41 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин)».

3. Положення частини другої статті 41 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти один-два частини другої статті 41 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

3) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті Закону, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин)».

4. Положення пункту третього частини першої статті 41 цього Закону в частині обсягу ведення програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року пункт третій частини першої статті

41 цього Закону діє в такій редакції:

«3) забезпечувати не менше 60 відсотків добового обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника.»

5. Положення частини четвертої статті 41 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинності з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, частина четверта статті 41 цього Закону діє в такій редакції:

«4. Обсяг програм новин телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом, здійснює супутникове мовлення чи мовлення в мережі Інтернет, має становити не менше 75 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 23.00».

6. Пункт 2 частини восьмої статті 41 цього Закону втрачає чинність з 17 липня 2024 року.

7. З дня набрання чинності цим Законом частка загальної кількості програм, передбачених частиною дванадцятою статті 41 цього Закону, становить 10 відсотків, через один рік з дня набрання чинності цим Законом – 15 відсотків, через два роки – 25 відсотків.

8. Частина друга статті 53 та частина п'ята статті 61 цього Закону набуває чинності з моменту ухвалення рішення Національної ради про введення в експлуатацію електронного кабінету.

9. До приведення законодавства у відповідність із цим Законом акти законодавства застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону та відповідають критерію *lex specialis*.

10. Ліцензії, видані Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення до введення в дію цього Закону, діють до закінчення визначеного в них строку дії без переоформлення.

У разі видачі або продовження строку дії ліцензії в період між датою опублікування цього Закону та набрання ним чинності, Національна рада України видає (продовжує) ліцензії строком на один рік та шість місяців з застереженням про необхідність їх переоформлення відповідно до вимог

цього Закону або переходу до системи реєстрації у сфері медіа.

11. У разі використання на підставі ліцензії каналу мовлення Національної суспільної телерадіокомпанії України (код — 23152907) іншим суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у шестимісячний термін з моменту набрання чинності цим Законом забезпечує видачу ліцензії на мовлення такому суб'єкту в аналогічній технології розповсюдження на позаконкурсній основі.

12. Реєстрація суб'єктів, які здійснюють діяльність на підставі діючої на момент набрання чинності Законом ліцензії, здійснюється автоматично Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення. У випадку необхідності подання додаткової інформації, що необхідна для реєстрації, Національна рада направляє таким суб'єктам повідомлення про необхідність подачі такої інформації, що має бути подана до Національної ради упродовж двох місяців. Цей строк за клопотанням суб'єкта може бути подовжений до шести місяців, у випадку необхідності приведення структури власності суб'єкта у сфері медіа у відповідність до вимог цього Закону.

13. Протягом року з моменту набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері друкованих медіа, що діють, на момент набрання чинності цим Законом, на підставі свідоцтв про реєстрацію друкованих засобів масової інформації, виданих органами державної влади, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 61 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про реєстрацію друкованих засобів масової інформації вважаються анульованими.

14. Суб'єкти, які підлягають реєстрації відповідно до цього Закону, повинні надіслати заяву на реєстрацію у встановленому цим Законом порядку упродовж шести місяців з дня введення в дію цього Закону.

15. Суб'єкти у сфері медіа, які відповідно до вимог цього Закону зобов'язані подати до Національної ради відомості про структуру власності та контролю, зобов'язані подати таку інформацію упродовж шести місяців з дня введення в дію цього Закону.

16. Перехід від аналогового до цифрового наземного ефірного мовлення, а також інші зміни технології наземного ефірного мовлення, що ліцензується відповідно до цього Закону, здійснюються відповідно до Стратегії розвитку та планів її реалізації із забезпеченням права користувачів на отримання аудіовізуальної інформації, яку вони отримували до такого

переходу (змін).

Рішення про припинення аналогового наземного ефірного мовлення або про інші зміни технології наземного ефірного мовлення, у тому числі щодо етапності такого припинення або змін, приймає Кабінет Міністрів України за поданням Національної ради.

Внесення змін до ліцензії у зв'язку з таким переходом здійснюється шляхом її переоформлення в порядку, визначеному цим Законом.

Ліцензіат має право продовжити ефірне аналогове мовлення до анулювання його ліцензії у визначеному цим Законом порядку.

Якщо два чи більше ліцензіати мають право здійснювати аналогове наземне ефірне мовлення з використанням одного каналу мовлення, то їм надається право надавати аудіовізуальний медіа-сервіс на окремих каналах мовлення ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі).

17. На час проведення антитерористичної операції, період якої визначено Законом України "Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції", або операції об'єднаних сил, право на створення друкованого медіа має Міністерство оборони України. Фінансування діяльності такого друкованого медіа здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

До складу редакційної колегії такого друкованого медіа входять представник Міністерства з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України, пропорційно прес-офіцери прес-центру штабу антитерористичної операції або штабу операції об'єднаних сил, журналісти, які працюють у районі проведення антитерористичної операції або операції об'єднаних сил і висвітлюють військову тематику, а також представники громадських організацій та об'єднань.

Інформація, розміщена в такому друкованому медіа, повинна відповідати дійсності, бути перевіреною та неупередженою. Реклама програм політичних партій, виборчих блоків, діяльності їх керівників та членів, що має агітаційний характер, забороняється.

Протягом трьох місяців після закінчення антитерористичної операції, період якої визначено Законом України "Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції", або операції об'єднаних сил друковане медіа, засноване Міністерством оборони України на час проведення антитерористичної операції або операції об'єднаних сил підлягає реформуванню відповідно до Закону України "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації".

18. Протягом одного року з моменту набрання чинності цим Законом органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого

самоврядування зобов'язані забезпечити реформування суб'єктів у сфері друкованих медіа, що були засновані такими органами влади, та приведення їх у відповідність до вимог статті 15 цього Закону.

19. У цілях застосування цього Закону враховується, що станом на день його прийняття державою-агресором (державою-окупантом) є Російська Федерація.

20. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Закон України "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 1, ст. 1);

2) Закон України "Про телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 10, ст. 43; 2006, № 18, ст.155).

3) Закон України "Про інформаційні агентства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 13, ст. 83);

4) Закон України "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 48, ст.296);

5) Закон України "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 49, ст. 299);

21. Внести зміни до таких законів України:

21.1. у Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984, додаток до № 51, ст. 1122):

1) статтю 164 доповнити частиною четвертою такого змісту:

«Провадження діяльності у сфері медіа без реєстрації у випадках, коли відповідна діяльність підлягає обов'язковій реєстрації відповідно до Закону України «Про медіа», -

тягне за собою накладення штрафу від п'яти тисяч до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією знарядь виробництва і грошей, одержаних внаслідок вчинення цього адміністративного правопорушення.»

2) статтю 186⁶ виключити;

3) доповнити статтею 188⁵² такого змісту:

“Стаття 188⁵². Невиконання законних вимог Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення

Невиконання керівниками та іншими посадовими особами суб'єктів господарювання законних вимог Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, ненадання інформації, документів, а також

порушення встановлених законом строків їх надання, надання недостовірної інформації або не в повному обсязі, –

тягне за собою попередження або накладення штрафу у розмірі від ста до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яку упродовж року було піддано адміністративному стягненню за те ж порушення, -

тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян”;

4) у статті 212⁹:

а) у абзаці першому частини першої слова "в продукції інформаційного агентства" та "інформаційних агентств" виключити;

б) у абзаці першому частини другої слова "інформаційних агентств" виключити;

5) доповнити статтею 244²⁴ такого змісту:

“Стаття 244²⁴. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення розглядає справи про адміністративні правопорушення, передбачені частиною четвертою статті 164, статтею 188⁵².

Від імені Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення має голова Національної ради”.

6) у пункті 1 частини першої статті 255:

в абзаці "спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань реалізації державної політики у сфері телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сферах (стаття 186⁷ - у частині недоставляння або порушення строку доставляння обов'язкового безоплатного примірника видань, стаття 212⁹ - в частині порушення порядку ведення передвиборної агітації, агітації під час підготовки і проведення референдуму, порядку участі в інформаційному забезпеченні виборів з використанням друкованих засобів масової інформації та інформаційних агентств, стаття 212¹¹ - в частині ненадання можливості оприлюднити відповідь щодо інформації, поширеної стосовно суб'єкта виборчого процесу друкованим засобом масової інформації чи інформаційним агентством); " слова "та інформаційних агентств" та "чи інформаційним агентствам" виключити;

7) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.2. у тексті Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст.131) слова «інформаційні агентства»

виключити, слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.3. у тексті Господарського процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 1992, № 6, ст.56) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.4. У Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002, № 3, ст.27):

1) частину другу статті 92 доповнити пунктом "є" такого змісту:

"є) публічне акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України", утворене відповідно до Закону України "Про Суспільні медіа України";

2) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.5. У частині третій статті 112 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст.144) слова "засобів масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.6. у тексті Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 40-44, ст.356) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.7. у тексті Кримінально-виконавчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 3-4, ст. 21) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.8. у тексті Цивільного процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 40-41, 42, ст.492) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.9. У Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005, №№ 35-37, ст. 446):

1) доповнити частину першу статті 19 пунктом шістнадцять наступного змісту:

«16) спорах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа».

2) у абзаці четвертому пункту 2 частини першої статті 20 слова "інформаційних агентств" та "та інформаційних агентств" виключити;

3) у статті 66:

а) у назві слова "інформаційних агентств" та "та інформаційних агентств" виключити;

б) у частині першій та третій слова "інформаційних агентств" та "та інформаційних агентств" виключити;

в) у частині шостій слова "чи інформаційним агентством" виключити;

4) доповнити частину другу статті 272 після цифр 280-288 цифрами

289¹;

5) доповнити частину четверту статті 272 після цифри 288, цифрами 289¹ виклавши в такій редакції: «Судові рішення суду апеляційної інстанції у справах, визначених статтями 280, 281, 287, 288 та 289¹ цього Кодексу, можуть бути оскаржені до суду касаційної інстанції.»;

6) доповнити статтею 289¹ такого змісту:

«289¹. Особливості провадження у справах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа.

1. Справи щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа розглядаються окружним адміністративним судом в апеляційному окрузі, що включає місто Київ.

2. Суд вирішує справи, визначені цією статтею, не пізніше ніж через тридцять днів з дня надходження позовної заяви.

3. У випадках нагальної суспільної потреби, наявність якої визначає державний орган, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, з метою запобігання негативним (невідворотнім) наслідкам і в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, суд за наявності достатнього обґрунтування державного органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, розглядає справу не пізніше двох днів з дня надходження позовної заяви.

4. Суд невідкладно повідомляє учасників справи про відкриття провадження.

5. Апеляційні скарги та касаційні скарги на судові рішення за наслідками розгляду справ, визначених цією статтею, можуть бути подані у десятиденний строк з дня їх проголошення.

6. Суд апеляційної та касаційної інстанції розглядає справу у десятиденний строк після закінчення строку на апеляційне, касаційне оскарження з повідомленням учасників справи.

7. Копія судового рішення невідкладно видається особам, які брали участь у справі, або надсилається їм, якщо вони не були присутні під час його проголошення.

8. В разі, якщо неможливо ідентифікувати особу, яка порушує законодавство у сфері засобів медіа, суд вправі за заявою державного органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, встановити факт порушення та вжити заходів, визначених законодавством. Така заява розглядається за правилами Кодексу адміністративного судочинства України з особливостями визначеними даною статтею.»;

7) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа".

21.10. у частині другій статті 96 Повітряного кодексу України

(Відомості Верховної Ради України, 2011, № 48-49, ст.536) слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

21.11. у тексті Кримінального процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2012, 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.12. у тексті Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013, № 34-35, ст.458) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.13. у текстах Законів України:

1) "Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 49, ст.682),

2) "Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 11, ст.152),

3) "Про оперативно-розшукову діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 22, ст.303),

4) "Про Службу безпеки України " (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.382),

5) "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.385),

6) "Про оренду державного та комунального майна" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 30, ст.416),

7) "Про ветеринарну медицину" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.531),

8) "Про національні меншини в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.529),

9) "Про державну статистику" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 43, ст.608)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.14. у Законі України "Про інформацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст.650):

1) частину другу статті 22 викласти в такій редакції:

«2. Основним суб'єктом поширення масової інформації є медіа, правовий статус яких визначається Законом України «Про медіа».»;

2) в статті 25:

а) в частині четвертій слова «працівник засобу масової інформації» замінити словом «журналіст»;

б) в частині сьомій слова «працівник засобу масової інформації» виключити;

3) в статті 26:

а) в абзаці першому частини другої слова «подання засобу масової інформації» замінити словами «подання суб'єкта у сфері медіа.»;

б) в абзаці третьому частини другої слова «У поданні засобу масової інформації» замінити словами «У поданні суб'єкта у сфері медіа»;

в) в частині сьомій слова «звернення засобу масової інформації» замінити словами «звернення суб'єкта у сфері медіа»;

г) в частині восьмій слова «надсилається засобу масової інформації» замінити словами «надсилається суб'єкту у сфері медіа»;

г) в назві та тексті статті слова «працівників засобів масової інформації» у всіх відмінках і числах виключити;

4) в статті 30:

а) в абзаці другому частини другої слова «у тому самому засобі масової інформації» виключити;

б) частину четверту викласти в такій редакції:

«4. Додаткові підстави звільнення від відповідальності медіа та журналістів встановлюються Законом України "Про медіа" та іншими законами України.»;

5) у тексті Закону слова «засоби масової інформації» в усіх відмінках і числах замінити словом «медіа»;

21.15. у текстах Законів України:

1) "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 49, ст.668),

2) "Про основи містобудування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 52, ст.683),

3) "Про дорожній рух" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 31, ст.338),

4) "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 35, ст.358),

5) "Про колективні договори і угоди" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 36, ст.361),

6) "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 44, ст.416),

7) "Про Антимонопольний комітет України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 50, ст.472),

8) "Про авторське право і суміжні права" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 13, ст.64),

9) "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 14, ст.80),

10) "Про державну таємницю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 16, ст.93),

11) "Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 1, ст. 1),

12) "Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 6, ст. 35),

13) "Про наукову і науково-технічну експертизу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 9, ст.56),

14) "Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, N 10, ст.62),

15) "Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 12, ст.81),

16) "Про комітети Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 19, ст.134),

17) "Про страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 18, ст. 78),

18) "Про звернення громадян" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 47, ст.256),

19) "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 51, ст.292),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.16. у тексті Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст.170):

1) пункт 8 частини першої статті 26 викласти в такій редакції:

«8) заснування комунальних некомерційних підприємств, що здійснюють мовлення територіальних громад, призначення їх керівників;»

2) пункт «б» частини першої статті 32 доповнити підпунктом 3 в такій редакції:

«забезпечення інформаційних потреб населення шляхом заснування та фінансування діяльності комунальних некомерційних підприємств, що здійснюють мовлення територіальних громад, відповідно до Закону України «Про медіа»

у зв'язку з чим пункти 3-11 вважати відповідно пунктами 4-12;

3) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.17. в абзаці другому статті 2 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 29, ст. 389) слова «телебачення і радіомовлення» замінити словом «медіа»;

21.18. у Законі України "Про видавничу справу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 32, ст.206):

1) у статті 4 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" виключити;

2) у тексті закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.19. у Законі України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 50, ст. 302):

1) у назві Закону слова «засобів масової інформації» замінити словом «медіа»;

2) у частині першій статті 1:

а) абзац третій, четвертий, п'ятий, сьомий та дев'ятий виключити;

б) абзац десятий викласти в такій редакції:

«журналіст – творчий працівник суб'єкта у сфері медіа, який професійно збирає, одержує, створює, редагує, поширює і займається підготовкою інформації для медіа. Статус журналіста підтверджується документом, виданим суб'єктом у сфері медіа, професійною чи творчою спілкою журналістів. Документ, який підтверджує статус журналіста має містити найменування та вид медіа, його ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа, фото, прізвище, ім'я та по-батькові журналіста, номер документу, дату видачі і строк його дії, підпис особи, яка видала документ»;

в) абзац одинадцятий викласти в такій редакції:

«медіа рекламного характеру - медіа, в якому реклама перевищує: 40 відсотків обсягу одного номера друкованого медіа, 15 відсотків - загального обсягу мовлення телеканалу або радіоканалу;»

г) абзац тринадцятий викласти в такій редакції:

«собівартість виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа - будь-які прямі матеріальні і загальновиробничі витрати, пов'язані із створенням друкованого медіа, без урахування колірності друку та витрат на оформлення передплати, доставку передплатникам чи будь-яких інших витрат розповсюджувача»;

3) у статті 2:

а) частину другу виключити;

б) у частині четвертій слова «і, в межах, визначених його окремими статтями, прирівняних до них інших творчих працівників зазначених засобів масової інформації.» виключити;

4) статтю 3 викласти у такій редакції:

«Державна адресна підтримка надається виключно медіа для дітей та юнацтва, для осіб з інвалідністю, спеціалізованим науковим друкованим медіа, що видаються науковими установами та навчальними закладами не

нижче третього рівня акредитації, і медіа, які цілеспрямовано сприяють розвитку мов та культур національних меншин та корінних народів України, а також друкованим медіа літературно-художнього напрямку.

Державна підтримка медіа припиняється у разі встановлення судом порушень відповідним суб'єктом вимог Конституції України, фактів зловживання свободою діяльності медіа, що завдає матеріальної і моральної шкоди юридичним і фізичним особам. Відновлення державної підтримки можливе лише після виконання судового рішення у повному обсязі та не раніше ніж через рік після її припинення.»

5) у статті 4:

а) абзац другий частини третьої виключити;

б) абзац третій частини третьої викласти в такій редакції:

«фінансової допомоги медіа визначеної у статті 3 цього закону»

6) у статті 5:

а) у частині першій слова «періодичних видань друкованих засобів масової інформації» замінити словами «друкованих медіа»;

б) у частині другій слова «редакцій (юридичних осіб) засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

в) частини третю, четверту та п'яту виключити.

7) статті 6, 7 та 8 виключити;

8) у статті 9:

а) частину першу та четверту виключити;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«Тариф на оформлення передплати та доставку передплатникам друкованих медіа повинен становити не більше 40 відсотків собівартості виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа.»;

в) у частині третій слова «періодичних друкованих видань» замінити словами «друкованих медіа».

9) Розділ III виключити;

10) Розділ IV доповнити статтею 11¹ такого змісту:

«Стаття 11¹. Права та обов'язки журналіста

1. Журналіст має право:

1) під час виконання професійних обов'язків здійснювати письмові, аудіо- та відеозаписи із застосуванням необхідних технічних засобів, за винятком випадків, передбачених законом;

2) безперешкодно відвідувати приміщення суб'єктів владних повноважень, відкриті заходи, які ними проводяться, та бути особисто прийнятим у розумні строки їх посадовими і службовими особами, крім випадків, визначених законодавством;

3) не розкривати джерело інформації або інформацію, яка дозволяє встановити джерела інформації, крім випадків, коли його зобов'язано до

цього рішенням суду на основі закону;

4) після пред'явлення документа, що засвідчує його професійну належність, має право збирати інформацію в районах стихійного лиха, катастроф, у місцях аварій, масових безпорядків, воєнних дій, крім випадків, передбачених законом;

5) поширювати підготовлені ним матеріали (фонограми, відеозаписи, письмові тексти тощо) за власним підписом (авторством) або під умовним ім'ям (псевдонімом);

6) відмовитися від авторства (підпису) на матеріал, якщо його зміст після редакційної правки (редагування) суперечить його переконанням;

7) на вільний доступ до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів; обмеження цього доступу зумовлюються лише специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються чинним законодавством України.

2. Журналіст зобов'язаний:

1) подавати для поширення достовірну інформацію та дотримуватись вимог Кодексу етики українського журналіста;

2) задовольняти прохання осіб, які надають інформацію, щодо їх авторства або збереження таємниці авторства;

3) відмовлятися від доручення редактора (керівника медіа) чи редакції, якщо воно не може бути виконано без порушення Закону;

4) представлятися та у разі особистої присутності пред'являти документ, що підтверджує його професійну належність;

5) утримуватися від поширення в комерційних цілях інформаційних матеріалів, які містять рекламні відомості про реквізити виробника продукції чи послуг (його адресу, контактний телефон, банківський рахунок), комерційні ознаки товару чи послуг тощо.

3. Права та обов'язки журналіста, працівника засобу масової інформації, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних медіа, які працюють в Україні.»

11) у статті 13:

а) у частині третій слова «власників (засновників, співзасновників) засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

б) у частині четвертій слова «власниками (засновниками, співзасновниками) засобу масової інформації» замінити словами «суб'єктами у сфері медіа»;

12) у частині п'ятій статті 14 слова «телерадіоорганізації» замінити словами «суб'єкта у сфері медіа»

13) у статті 15:

а) у частині першій слова «Редакції (юридичні особи) засобів масової інформації» замінити словами «Суб'єкти у сфері медіа»;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«До журналістів для цілей цієї статті Закону, статей 12 і 13 цього Закону прирівнюються кіно- і телеоператори, режисери та інші працівники медіа, якщо вони за необхідності входять до складу відряджених творчих груп.»;

в) у частині третій слова «засоби масової інформації» замінити словами «суб'єкти у сфері медіа»;

г) частину четверту викласти в такій редакції:

«Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані забезпечувати відряджених журналістів належними документами, знаковими, сигнальними та іншими засобами позначення особи представника медіа.»;

г) у частині п'ятій та шостій слова «учасник творчої групи» виключити.

14) у статті 17 слова «засіб масової інформації» у всіх відмінках замінити словами «суб'єкт у сфері медіа» у відповідному відмінку;

15) частину четверту статті 18 викласти в такій редакції:

«Суб'єктом у сфері медіа у разі смерті журналіста його сім'ї подається матеріальна допомога та допомога в організації похорону. Витрати на похорон журналіста, який загинув при виконанні службових обов'язків, ритуальні послуги, спорудження надгробка повністю здійснюються за рахунок суб'єкта у сфері медіа.»

16) Розділ V виключити;

17) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.20. у текстах Законів України:

1) "Про професійних творчих працівників та творчі спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 52, ст.312),

2) "Про торгово-промислові палати в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 13, ст.52),

3) "Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 19, ст. 98),

4) "Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 20, ст.99)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.21. у Законі України «Про кінематографію» (Відомості Верховної Ради України, 1998, N 22, ст.114):

1) у статті 3:

а) абзац десятий, одинадцятий викласти у такій редакції:

«демонстрування (публічний показ, публічне сповіщення і публічна демонстрація) фільму - професійна кінематографічна діяльність, що полягає в показі фільму глядачам у призначених для цього приміщеннях (кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах), на відеоустановках, а також

аудіовізуальними медіа, онлайн-медіа, платформами спільного доступу до інформації;

держава-агресор (держава-окупант) – держава, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;»

б) доповнити статтю частиною другою наступного змісту:

«Термін «суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про медіа».»

2) в абзаці п'ятому частини першої статті 7 слова «канали мовлення телебачення (ефірного, кабельного, ефірно-кабельного, супутникового тощо)» замінити словами «аудіовізуальні медіа (незалежно від способу та технології демонстрування фільмів), онлайн-медіа та платформи спільного доступу до інформації»;

3) у частині другій статті 14 після слів «Законом України "Про забезпечення функціонування української мови як державної"» доповнити словами «а щодо суб'єктів у сфері медіа – також Законом України "Про медіа".»;

4) у статті 15:

а) частину першу викласти в такій редакції:

«Право на розповсюдження фільмів виробниками, дистриб'юторами (прокатниками) фільмів, кінокопіювальними підприємствами, фондами фільмів, архівами кіно-, фото-, фонодокументів і демонстрування кінотеатрами, кіноустановками, відеоустановками, лінійними аудіовізуальними медіа національних та іноземних фільмів на всіх видах носіїв зображення підтверджується суб'єктам кінематографії центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії. Документом, який засвідчує це право та визначає умови розповсюдження і демонстрування, є державне посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів. Фільми, на які видані державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування, вносяться до державного реєстру фільмів. Положення про державне посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів затверджується Кабінетом Міністрів України.»;

б) в абзаці четвертому частини третьої слова «Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці» замінити словами «Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України»;

в) в абзаці четвертому частини четвертої слова «Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці» замінити словами «Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України»;

г) частину шосту викласти у такій редакції:

«Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, затверджує та оприлюднює Національна рада України з питань

телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному Законом України «Про медіа».»;

г) частину сьому виключити;

5) статтю 15-2 викласти в такій редакції:

«З метою сприяння виробництву фільмів в Україні, а також доступу глядачів до перегляду творів національної кінематографічної спадщини демонстратори фільмів, які не є суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, зобов'язані до 1 січня 2022 року щонайменше 15 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів, а після 1 січня 2022 року - щонайменше 30 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів здійснювати демонстрацію національних фільмів, інших фільмів, вироблених суб'єктами кінематографії України, і творів національної кінематографічної спадщини.»;

6) у частині восьмій статті 17 слова «та телебачення» виключити;

21.22. у текстах Законів України:

1) "Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 23, ст.121),

2) "Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 29, ст.191),

3) "Про Раду національної безпеки і оборони України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 35, ст.237),

4) "Про відходи" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 36-37, ст.242),

5) "Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 40-41, ст.249),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.23. у Законі України "Про вибори Президента" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 14, ст.81):

1) у статті 64:

а) у частині четвертій слово "державним та" виключити;

б) у частині п'ятій слова "передачу на телебаченні, радіо" замінити словом "програму телеканалу чи радіоканалу";

в) у частині сьомій слова "в державних" виключити;

г) у частині восьмій слова "регіональні державні та" виключити;

г) частину дев'яту виключити;

д) у частині десятій слова "до інформаційних теле-, радіопрограм" замінити словами "програм телеканалів чи радіоканалів";

е) у частині одинадцятій слова “передачі передвиборних програм” замінити словами “програми передвиборної агітації”

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

3) у тексті Закону слова "інформаційні агентства" в усіх відмінках і числах виключити;

21.24. у текстах Законів України:

1) "Про гідрометеорологічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 16, ст.95),

2) "Про обов'язковий примірник документів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 22-23, ст.199),

3) "Про загальну середню освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 28, ст.230),

4) "Про Національний банк України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 29, ст.238),

5) "Про архітектурну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 31, ст.246),

6) "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 45, ст.397),

7) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 46-47, ст.403),

8) "Про гуманітарну допомогу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 51, ст.451),

9) "Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 12, ст.95),

10) "Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 17, ст.122),

11) "Про психіатричну допомогу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 19, ст.143),

12) "Про бджільництво" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 21, ст.157),

13) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 22, ст.171),

14) "Про правовий режим надзвичайного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 23, ст.176),

15) "Про захист населення від інфекційних хвороб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити

словом "медіа";

21.25. у Законі України “Про природні монополії” (Відомості Верховної Ради України, 2000, № 30, ст. 238):

1) абзац другий частини першої статті 4 після слів “може здійснюватися” доповнити словами “Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення”;

2) частину першу статті 5 доповнити абзацом такого змісту:

“технічне обслуговування і експлуатація мереж ефірного телемовлення, мереж ефірного радіомовлення, ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі”;

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.26. у тексті Закону України "Про зону надзвичайної екологічної ситуації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 42, ст.348) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.27. у Законі України "Про захист економічної конкуренції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 12, ст.64):

1) частину четверту статті 4 доповнити абзацом такого змісту:

“Державний контроль за додержанням законодавства про захист економічної конкуренції, захист інтересів суб’єктів господарювання та користувачів від його порушень у сфері медіа здійснюється органами Антимонопольного комітету України з врахуванням положень Закону України “Про медіа”;

2) абзац другий частини першої статті 5 викласти в такій редакції:

«Узгодженими діями є також створення суб’єкта господарювання, об’єднання, метою чи наслідком створення якого є координація конкурентної поведінки між суб’єктами господарювання, що створили зазначений суб’єкт господарювання, об’єднання, або між ними та новоствореним суб’єктом господарювання, або вступ до такого об’єднання, крім випадків, передбачених Законом України «Про медіа».»;

3) в абзаці першому частини четвертої статті 27 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

21.28. у текстах Законів України:

1) "Про об’єкти підвищеної небезпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 15, ст.73),

2) "Про розвідувальні органи України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 19, ст.94),

3) "Про політичні партії в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 23, ст.118),

4) "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР),

2001, № 30, ст.142),

5) "Про народні художні промисли" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 41, ст.199),

6) "Про протидію захворюванню на туберкульоз" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.258),

7) "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.259),

8) "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 1, ст. 1),

9) "Про поштовий зв'язок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 6, ст.39),

10) "Про кредитні спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 15, ст.101),

11) "Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 16, ст.112),

12) "Про Червону книгу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст.201),

13) "Про інноваційну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 36, ст.266),

14) "Про статус депутатів місцевих рад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 40, ст.290),

15) "Про Товариство Червоного Хреста України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 5, ст.47),

16) "Про контророзвідувальну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 12, ст.89),

17) "Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 24, ст.162),

18) "Про боротьбу з тероризмом" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 25, ст.180),

19) "Про землеустрій" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 36, ст.282),

20) "Про іпотеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38, ст.313),

21) "Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38, ст.314),

22) "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 49-51, ст. 376),

23) "Про іпотечне кредитування, операції з консолідованим іпотечним боргом та іпотечні сертифікати" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 1, ст. 1)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.29. у Законі України "Про рекламу" (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 8, ст.62):

1) у статті 1:

а) абзац шістнадцятий частини першої викласти у такій редакції:

«соціальна реклама – суспільно-корисна інформація, спрямована на розвиток особистості та суспільства, популяризацію загальнолюдських цінностей, здорового способу життя, освіти, науки, культури, історії, розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку та/або не спонукає виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу. До соціальної реклами може відноситися інформація про висвітлення державних безкоштовних програм, спрямованих на захист державності, громадського порядку, підвищення обороноздатності держави тощо;»

б) у абзаці вісімнадцятому частини першої слова «на телебаченні» замінити словами «лінійними медіа»;

в) доповнити статтю новою частиною такого змісту:

«Терміни «медіа», «аудіовізуальні медіа», «аудіальні медіа», «лінійні медіа», вживаються у значеннях, визначених Законом України «Про медіа».»;

2) у статті 5:

а) у частині першій слова «теле-, радіопередачах, матеріалах в інших засобах масової інформації» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа, матеріалах в інших медіа»;

б) у абзаці другому частини першій слова «телепередачах» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа»;

в) у частині п'ятій слово «видання» замінити словом «медіа»;

3) у статті 5-1:

а) у частині другій слова «телерадіоорганізаціями будь-якої форми власності» замінити словами «будь-якого лінійного медіа»;

б) у частині третій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних медіа»;

в) частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Обмеження щодо часу мовлення та частки телепродажу протягом астрономічної години, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, не поширюються на спеціалізовані з телепродажу лінійні медіа, а так само трансляцію телепродажу у вигляді окремої програми (телемагазину) не спеціалізованими з телепродажу лінійними медіа за умови дотримання вимог, передбачених частиною сьомою цієї статті.»;

г) у частині шостій слова «канали мовлення» замінити словами «лінійні медіа»;

г) частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Трансляція телепродажу, що здійснюється не спеціалізованими з телепродажу лінійними медіа, у вигляді окремої програми (телемагазину) повинна мати безперервну мінімальну тривалість 15 хвилин. Максимальна кількість таких програм (телемагазинів) протягом астрономічної доби у неспеціалізованих з телепродажу лінійних медіа не може перевищувати восьми, а загальна тривалість їх трансляції не повинна перевищувати трьох годин на добу.»;

4) у статті 8:

а) у частині шостій слова «по телебаченню і радіо» замінити словами «лінійними медіа»;

б) доповнити статтю новими частинами десятою та одинадцятою такого змісту:

«10. Розміщення реклами в мережі Інтернет на веб-сайтах, включених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності до відповідного переліку (бази даних) веб-сайтів, до яких є претензії з боку правовласників, щодо дотримання прав інтелектуальної власності, забороняється.

11. Розміщення на території України провайдерами платформ спільного доступу – нерезидентами України, реклами, яка не була оплачена резиденту України, забороняється.»;

5) у статті 9:

а) у частині другій слова «у теле- і радіопередачах, програмах» замінити словами «у лінійних медіа»;

б) частину четверту викласти у такій редакції:

«4. Логотип лінійного медіа не є рекламою, крім випадків поширення реклами такого лінійного медіа в інших медіа чи за допомогою інших рекламних засобів.»

б) статтю 12 викласти в такій редакції:

«Стаття 12. Соціальна реклама

Рекламодавцем соціальної реклами може бути будь-яка особа.

На соціальну рекламу поширюються загальні вимоги до реклами.

Соціальна реклама не повинна містити зазначення прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб, посилань на конкретний товар та/або його виробника, на рекламодавця (крім випадків, коли рекламодавцем є громадське об'єднання чи благодійна організація, які не мають на меті отримання прибутку), на об'єкти права інтелектуальної власності, що належать виробнику товару або рекламодавцю соціальної реклами, крім реклами національних фільмів.

Реклама національних фільмів прирівнюється до соціальної реклами та може розміщуватися і розповсюджуватися, за умови дотримання вимог, встановлених абзацом дванадцятим частини першої статті 8 цього Закону.

Соціальна реклама, яка розповсюджується на замовлення органу державної влади та/або органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб не повинна містити інформації, яка сприяє формуванню і підтриманню обізнаності, інтересу до певної політичної партії, виборчого блоку, їх програм, угод, політичних заходів, які проводяться чи підтримуються ними, керівників або членів певної політичної партії, виборчого блоку, окремих кандидатів.

Не вважається соціальною рекламою інформація, спрямована на досягнення суспільно корисних цілей, популяризацію загальнолюдських цінностей і розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку, якщо така інформація слугує цілям спонукання виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу чи містить посилення на програму певної політичної партії, виборчого блоку, політичні заходи (діяльність), які проводяться чи підтримуються ними, керівників або членів певної політичної партії, виборчого блоку, окремих кандидатів.

Соціальна реклама у програмах аудіовізуальних медіа повинна бути чітко відокремлена від інших програм на їх початку і наприкінці за допомогою аудіо-, відео-, комбінованих засобів, титрів, логотипу або коментарів ведучих з використанням слова “соціальна реклама”.

На соціальну рекламу не поширюються вимоги абзацу сьомого частини першої статті 8 цього Закону, якщо рекламодавцями цієї соціальної реклами є державні органи.

3. На осіб, які безоплатно виробляють і розповсюджують соціальну рекламу, та на осіб, які передають свої майно і кошти іншим особам для виробництва і розповсюдження соціальної реклами, поширюються пільги, передбачені законодавством України для благодійної діяльності.

4. Медіа - розповсюджувачі реклами, діяльність яких повністю або частково фінансується з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані розміщувати соціальну рекламу державних органів та органів місцевого самоврядування, громадських організацій безкоштовно в обсязі не менше 5 відсотків ефірного часу, друкованої площі, відведених для реклами.

Лінійне медіа, яке безкоштовно транслює соціальну рекламу у обсязі, який перевищує 5 відсотків ефірного часу, має право пропорційно збільшити час мовлення відведений на рекламу і телепродаж, для аудіовізуальних медіа до 20 відсотків, а для аудіальних медіа до 25 відсотків протягом кожної астрономічної години фактичного мовлення.

5. Медіа - розповсюджувачі реклами, що повністю або частково фінансуються з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані надавати пільги при розміщенні соціальної реклами, замовником якої є заклади освіти, культури, охорони здоров'я, які утримуються за рахунок державного або місцевих бюджетів, а також благодійні організації.

6. У разі виникнення сумніву щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, рекламодавець або розповсюджувач реклами може звернутись до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення стосовно надання висновку щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами.

У випадку, коли рекламодавцем соціальної реклами є орган державної влади та/або орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, отримання висновку Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами є обов'язковим.

Поширення аудіовізуальним медіа соціальної реклами, рекламодавцем якої є державний орган та/або орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, без позитивного висновку Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення забороняється.

Поширення аудіовізуальним медіа соціальної реклами, рекламодавцем якої не є державний орган та/або орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, у випадку наявності негативного висновку Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, забороняється.

7. Тривалість окремої соціальної реклами у аудіовізуальних медіа не може перевищувати 1 хвилину.»;

7) у статті 13:

а) у назві статті слова «на телебаченні і радіо» замінити словами «в аудіовізуальних медіа»;

б) у частині першій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних аудіовізуальних медіа»;

в) у частині другій слова «на радіо» замінити словами «в лінійних аудіальних медіа»;

г) у абзаці другому частини третьої слова «передачі та правам їх власників» замінити словами «програми та правам її правовласників»;

г) у частині сьомій слова «телерадіоорганізація» замінити словами «відповідний суб'єкт у сфері лінійних медіа»;

д) доповнити частину дев'яту новим абзацом такого змісту:

«Розміщення на території України суб'єктами у сфері нелінійних медіа – нерезидентами України реклами, яка не була оплачена резиденту України, забороняється.»;

8) доповнити статтею 14-1 такого змісту:

«Стаття 14-1. Реклама в онлайн-медіа

1. Обсяг реклами у онлайн-медіа визначається ними самостійно.»;

9) у частині тринадцятій статті 21 слова «теле-, радіопередач та програм» замінити словами «програм лінійних медіа»;

10) у статті 22:

а) абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження, а також на онлайн-медіа та платформах спільного доступу до інформації;»;

б) абзац другий та третій частини другої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження, а також на онлайн-медіа та платформах спільного доступу до інформації з 6 до 23 години за Київським часом;

в усіх виданнях для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих видань;»;

в) у частині четвертій слова «теле-, радіопередач» замінити словами «програм аудіовізуальних медіа»;

11) у абзаці четвертому частини першої статті 26 слово «телерадіоорганізацій» замінити словом «медіа»;

12) у статті 27:

а) в абзаці першому частини четвертої після слів «виключно до компетенції» доповнити словами «Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення»;

б) доповнити частину десяту абзацом другим такого змісту:

«Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у порядку, передбаченому Законом України «Про медіа» притягає суб'єктів у сфері медіа до відповідальності за порушення вимог цього Закону щодо порядку розповсюдження реклами.»;

13) у тексті Закону слово "передача" в усіх відмінках і числах виключити;

14) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

15) у тексті Закону слово "телерадіоорганізація" в усіх відмінках і числах замінити словами "лінійні медіа" у відповідному числі і відмінку;

21.30. у Законі України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 9, ст. 79):

1) частину другу статті 3 доповнити абзацом такого змісту:

“актів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення”;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.31. у Законі України “Про телекомунікації” (Відомості Верховної

Ради України, 2004, № 12, ст.155):

1) у статті 1 у визначенні терміну “телемережі” слова “програм радіо- і телебачення” замінити словами “програм телеканалів або радіоканалів, на які поширюється дія Закону України “Про медіа”;

2) у частині четвертій статті 22 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

3) статтю 28 викласти в такій редакції:

“Стаття 28. Використання телекомунікаційних мереж загального користування для потреб телебачення і радіомовлення

1. Використання ресурсів телекомунікаційних мереж загального користування для потреб телебачення і радіомовлення здійснюється на договірних засадах відповідно до законодавства.

2. Особливості надання телекомунікаційних послуг для потреб телебачення і радіомовлення та вимоги до постачальників відповідних послуг (операторів телекомунікацій, які здійснюють діяльність з надання послуг з технічного обслуговування і експлуатації багатоканальних цифрових мереж ефірного мовлення) визначаються Законом України “Про медіа”»;

4) частину першу статті 39 доповнити пунктом 8-1 такого змісту:

“8-1) не допускати під час надання послуг доступу до Інтернет, послуг передачі даних з використанням телекомунікаційних мереж дискримінації користувачів послуг, у тому числі надання будь-якої переваги одним користувачам порівняно з іншими, залежно від змісту послуги, що надається, змісту та обсягу даних, які передаються, кінцевого обладнання користувача чи за іншою ознакою. Не є дискримінацією у розумінні цього пункту управління трафіком тією мірою, яка є необхідною для забезпечення інформаційної безпеки телекомунікаційної мережі, а також виконання вимог закону чи рішень державних органів у передбачених законом випадках щодо обмеження доступу до послуг чи окремих даних, надання пріоритету державним органам при наданні телекомунікаційних послуг”;

5) у пункті 4 частини сьомої статті 42 слова “мереж ефірного теле- і радіомовлення, проводового радіомовлення” замінити словами “мереж ефірного мовлення, проводового мовлення”;

21.32. у текстах Законів України:

1) "Про захист суспільної моралі" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 14, ст.192),

2) "Про оцінку земель" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 15, ст.229),

3) "Про державні цільові програми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 25, ст.352),

4) "Про Центральну виборчу комісію" (Відомості Верховної Ради

України (ВВР), 2004, № 36, ст.448),

5) "Про екологічну мережу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 45, ст.502),

6) "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 46, ст.511),

7) "Про молоко та молочні продукти" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 47, ст.513)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.33. у Законі України "Про радіочастотний ресурс" (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 48, ст.526):

1) у пункті 7 частини третьої статті 16 слово "телерадіомовлення" замінити словами "потреб аудіовізуальних медіа-сервісів";

2) у частині десятій статті 21 слово "телерадіопростору" замінити словами "ринків у сфері медіа";

3) у статті 24 слово "телерадіомовлення" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

4) у пункті 2 частини другої статті 30 слово "телерадіоорганізаціями" замінити словами "суб'єктами у сфері медіа";

5) частину п'яту статті 31 викласти в такій редакції:

"5. Користування радіочастотним ресурсом України для потреб аудіовізуальних медіа-сервісів здійснюється на підставі ліцензії, що видається відповідно до Закону України "Про медіа", та не потребує ліцензії на користування радіочастотним ресурсом України";

6) у частині шостій статті 41 слово "телерадіомовлення" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

7) у статті 42:

а) у частині четвертій перше речення викласти в такій редакції:

"Термін дії дозволу на експлуатацію не може бути меншим за термін дії відповідної ліцензії на користування радіочастотним ресурсом України або відповідної ліцензії чи дозволу на тимчасове мовлення що видається відповідно до Закону України "Про медіа.";

б) пункт 3 частини сьомої викласти в такій редакції:

"3) для радіоелектронних засобів мовлення - копію ліцензії або або копію рішення про дозвіл на тимчасове мовлення, що видається відповідно до Закону України "Про медіа";

8) пункт 2 частини другої статті 45 викласти в такій редакції:

«2) анулювання ліцензії, що видається відповідно до Закону України "Про медіа" або відповідного подання Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо багатоканальних телемереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України;»;

9) у статті 50:

а) у назві та тексті статті слово “телерадіомовлення” замінити словами “аудіовізуальних медіа-сервісів”;

б) у частині першій слова “законами України “Про телебачення і радіомовлення”, “Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення” замінити словами “Законом України “Про медіа”;

в) частину четверту викласти в такій редакції:

“Присвоєння радіочастот радіоелектронним засобам у смугах радіочастот, виділених для аудіовізуальних медіа-сервісів, та видача відповідних дозволів на експлуатацію радіоелектронних засобів здійснюється УДЦР на підставі ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, що видається відповідно до Закону України “Про медіа” або подання Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення для багатоканальних телемереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України.”

г) у першому реченні частини шостої слова “анулювання відповідної ліцензії на мовлення” замінити словом “ліцензії, дозволу на тимчасове мовлення”;

21.34. у текстах Законів України:

1) "Про міський електричний транспорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 51, ст.548).

2) "Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 6, ст.147),

3) "Про географічні назви" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 27, ст.360),

4) "Про теплопостачання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 28, ст.373),

5) "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 30, ст.409),

6) "Про стимулювання розвитку регіонів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 51, ст.548),

7) "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.561),

8) "Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.565),

9) "Про доступ до судових рішень" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 15, ст. 128),

10) "Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 30, ст.258),

11) "Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 47, ст.464),

12) "Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 10, ст.88),

13) "Про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 14, ст.168),

14) "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2007, № 29, ст. 389),

15) "Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 35, ст.484),

16) "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2008, № 45, ст.313),

17) "Про асоціації органів місцевого самоврядування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 38, ст.534),

18) "Про оптові ринки сільськогосподарської продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 51, ст.755),

19) "Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 1, ст.2),

20) "Про Регламент Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 14-15, № 16-17, ст.133)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.35. у Законі України "Про посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 30, ст.397):

1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.36. у текстах Законів України:

1) "Про державно-приватне партнерство" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.524),

2) "Про засади внутрішньої і зовнішньої політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.527),

3) "Про державне регулювання у сфері комунальних послуг" (Відомості

Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 49, ст.571),

4) "Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 21, ст.144),

5) "Про загальну безпечність нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 22, ст.145),

6) "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 24, ст.168),

7) "Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 26, ст. 218),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.37. Законі України «Про доступ до публічної інформації» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 32, ст. 314) доповнити статтею 15-1 наступного змісту:

«Стаття 15-1. Офіційні друковані видання

Офіційними друкованими виданнями є видання Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Конституційного Суду України, Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів, центральних органів виконавчої влади, інших державних органів, що видаються з метою опублікування нормативно-правових актів, рішень цих органів та інформації, обов'язковість опублікування якої передбачена законодавством, під час підготовки яких не використовується творча праця журналістів.

Забороняється розміщувати у офіційних друкованих виданнях рекламу або будь-яку іншу інформацію, обов'язковість опублікування якої не передбачена законодавством.

Положення частини другої цієї статті не поширюються на газети "Голос України" та "Урядовий кур'єр".»;

21.38. у текстах Законів України:

1) "Про регулювання містобудівної діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст.343),

2) "Про центральні органи виконавчої влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 38, ст.385),

3) "Про волонтерську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 42, ст.435),

4) "Про особливості передачі в оренду об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 11, ст.71),

5) "Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим" (Відомості

Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 2-3, ст.3)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.39. у Законі України "Про вибори народних депутатів України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 10-11, ст.73):

1) у статті 68 частину третю виключити;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

3) у тексті Закону слова "інформаційні агентства" в усіх відмінках і числах виключити;

21.40. у Законі України «Про судовий збір» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 14, ст.87):

1) доповнити частину другу статті 3 пунктом сімнадцять наступного змісту:

«17) позовних заяв та заяв державного органу, що здійснює регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа»;

21.41. у текстах Законів України:

1) "Про особливості оренди об'єктів паливно-енергетичного комплексу, що перебувають у державній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 18, ст.157),

2) "Про протидію торгівлі людьми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.173),

3) "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.179),

4) "Про Фонд державного майна України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 28, ст.311),

5) "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 50, ст.564),

6) "Про громадські об'єднання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 1, ст.1),

7) "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 3, ст.23),

8) "Про індустріальні парки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.212),

9) "Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.216),

10) "Про засади державної мовної політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 23, ст.218),

11) "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 24, ст.243),

12) "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 27, ст.282),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.42. у Законі України "Про адміністративні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 32, ст.409):

1) частину другу статті 2 доповнити пунктом 16 наступного змісту:

«15) здійснення державного регулювання у сфері медіа»;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.43. у тексті Законів України:

1) «Про всеукраїнський референдум» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 44-45, ст.634);

2) «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 13, ст.222);

3) "Про утилізацію транспортних засобів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 20-21, ст.719),

4) "Про відновлення довіри до судової влади в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 23, ст.870),

5) "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 26, ст.896)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.44. у Законі України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 27, ст.904):

1) назву закону викласти у редакції "Про Суспільні медіа України";

2) абзац перший частини другої статті 1 викласти в такій редакції:

"Суспільні медіа України надаються неприбутковим акціонерним товариством "Національна суспільна телерадіокомпанія України" (далі - НСТУ), 100 відсотків акцій якого належить державі.»

3) у частині першій статті 2 назву закону "Про телебачення і радіомовлення" замінити на "Про медіа";

4) статтю 5 викласти в новій редакції:

"Стаття 5. Суспільні медіа

1. Суспільні медіа поширюються НСТУ у формі лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісів, а також у формі онлайн-медіа, відповідно до принципів, мети і завдань, визначених цим Законом.

2. Держава гарантує надання НСТУ каналів мовлення або каналів ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі для поширення:

а) не менше ніж двох загальнонаціональних телеканалів (суспільно-політичному та культурно-освітньому);

б) не менше ніж на трьох загальнонаціональних ефірних радіоканалах (суспільно-політичному, культурно-освітньому, молодіжному);

в) регіональних телеканалів в кількості відповідно до концепції регіонального мовлення;

3. НСТУ може поширювати свої програми у лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісах, через платформи спільного доступу до інформації, в онлайн-іграх тощо.”

5) в абзаці третьому частини п'ятої статті 8 слова “телерадіомовлення” замінити словами “медійної індустрії”;

6) у статті 9:

а) пункт третій частини другої викласти в такій редакції:

“3) працівники чи представники суб'єктів у сфері медіа (крім НСТУ), що мають ліцензію на здійснення мовлення або зареєстровані як суб'єкти у сфері медіа в Україні, або виконують будь-яку оплачувану роботу (реалізують товари, надають послуги) для телерадіоорганізацій;”

б) у пункті четвертому частини другої слова “телерадіоорганізацій” замінити словами “суб'єктами у сфері медіа”;

7) статтю 17 викласти в новій редакції:

“Стаття 17. Ліцензування та реєстрація суспільних медіа

1. НСТУ отримує, продовжує строк дії та переоформляє ліцензії та реєстрацію лінійних, нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісів, онлайн-медіа, а також отримує дозволи на тимчасове мовлення у порядку, встановленому Законом України "Про медіа", з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. При переході на нову технологію каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі НСТУ отримує ліцензію на надання аудіовізуальних медіа-сервісів з використанням радіочастотного ресурсу України в обсязі визначеному у статті 5 цього Закону на позаконкурсних засадах без оплати ліцензійного збору. Отримання ліцензій понад визначені гарантії здійснюється на загальних засадах”.

8) статтю 18 доповнити частиною четвертою-п'ятою такого змісту:

“4. НСТУ виробляє та поширює програми в мережі Інтернет у тому числі на платформах спільного доступу до інформації.

5. НСТУ вживає заходів для забезпечення доступності своїх програм для сприйняття особами з вадами зору чи слуху шляхом адаптування програм за допомогою аудіо опису, субтитрування або перекладу на жестову мову.

Частка таких адаптованих програм повинна становити не менше п'яти відсотків обсягу добового мовлення телеканалів у проміжках часу між 07.00 та 22.00 за винятком часу, відведеного на аудіовізуальну комерційну

інформацію.”

9) у частині першій статті 19 назву закону “Про телебачення і радіомовлення” замінити на “Про медіа”;

10) абзац другий частини 2-1 розділу IV “Прикінцеві та перехідні положення” викласти в такій редакції:

«НСТУ є правонаступником усіх прав та обов’язків, у тому числі на всі об’єкти права інтелектуальної власності юридичних осіб, визначених у статті 1 цього Закону. НСТУ також належать всі права на програми, включно з правами на об’єкти прав інтелектуальної власності та іншу аудіовізуальну інформацію (записи), що містять такі програми, створені (вироблені) юридичними особами, визначеними у статті 1 цього Закону, а також юридичними особами, права яких переходили раніше до зазначених у статті 1 цього Закону юридичних осіб, окрім фільмів».

21.45. у тексті Законів України:

1) "Про співробітництво територіальних громад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 34, ст.1167),

2) "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 37-38, ст.2004),

3) "Про очищення влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 44, ст.2041),

4) "Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 45, ст.2043),

5) "Про Національне антикорупційне бюро України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 47, ст.2051),

6) "Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 49, ст.2056),

7) "Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 2-3, ст.12),

8) "Про засади державної регіональної політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 13, ст.90)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.46. у Законі України “Про ліцензування видів господарської діяльності” (Відомості Верховної Ради, 2015, № 23, ст.158):

1) пункт 2 частини другої статті 2 викласти в такій редакції:

“2) діяльність у сфері медіа, яка здійснюється відповідно до Закону України “Про медіа”;

2) пункт 4 частини другої статті 7 викласти в такій редакції:

«4) діяльність у сфері медіа, яка ліцензується відповідно до Закону України "Про медіа";

21.47. у тексті Законів України:

1) "Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 24, ст.171),

2) "Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 25, ст.191),

3) "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 26, ст.219),

4) "Про правовий режим воєнного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 28, ст.250),

5) "Про Рахункову палату" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 36, ст.360)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.48. у Законі України "Про місцеві вибори" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 37-38, ст.366):

1) у пункті сьомому частини п'ятої статті 54 слова "телепередач" замінити словом "програм";

2) у статті 60 слово «передача» замінити словом «програма» в усіх відмінках і числах;

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

4) у тексті Закону слова "інформаційні агентства" в усіх відмінках і числах виключити;

21.49. у текстах Законів України:

1) "Про Національну поліцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379),

2) "Про зовнішню трудову міграцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 49-50, ст.463),

3) "Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 51, ст.472),

4) "Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 1, ст.2),

5) "Про наукову і науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.25)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.50. у Законі України "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.34):

- 1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";
- 2) у статті 7 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити на слова "Про медіа"
- 3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.51. у Закону України "Про систему іномовлення України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.37):

- 1) у статті 1 та статті 4 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами «Про медіа»;
- 2) у статті 4 слова "Про інформаційні агентства", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" виключити;
- 2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.52. у текстах Законів України:

- 1) "Про особливості доступу до інформації у сферах постачання електричної енергії, природного газу, теплопостачання, централізованого постачання гарячої води, централізованого питного водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст. 42),

- 2) "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.43),

- 3) "Про Державне бюро розслідувань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 6, ст.55),

- 4) "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 29, ст.535),

- 5) "Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 51, ст.833),

- 6) "Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 16, ст.199)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21.53. у тексті Закону України «Про державну підтримку кінематографії в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2017, N 20, ст.240):

- 1) в частині першій статті 2 слова «Про телебачення і радіомовлення» замінити словами «Про медіа»;

2) у пункті 2 частини першої статті 8 слово «телерадіоорганізаціями» замінити словами «суб'єктами у сфері лінійних медіа»;

21.54. у текстах Законів України:

1) "Про оцінку впливу на довкілля" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 29, ст.315),

2) "Про Конституційний Суд України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 35, ст.376),

3) "Про житлово-комунальні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 1, ст.1),

4) "Про запобігання та протидію домашньому насильству" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 5, ст.35),

5) "Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 10, ст.54),

6) "Про приватизацію державного і комунального майна" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 12, ст.68),

7) "Про стратегічну екологічну оцінку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 16, ст.138),

8) "Про Вищий антикорупційний суд" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 24, ст.212),

9) "Про Дисциплінарний статут Національної поліції України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 29, ст.233),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа".

21.55. частину першу статті 4 Закону України "Про валюту і валютні операції" (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 30, ст.239) викласти в наступній редакції:

«1. Валютні операції здійснюються без обмежень відповідно до законодавства України, крім випадків, встановлених законами України, що регулюють відносини у сферах забезпечення національної безпеки, запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму чи фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, поширення масової інформації в медіа, виконання взятих Україною зобов'язань за міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також випадків запровадження Національним банком України відповідно до цього Закону заходів захисту.»

21.56. у текстах Законів України:

1) "Про національну безпеку України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 31, ст.241),

2) "Про протимінну діяльність в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 6, ст.39),

3) "Про особливу процедуру усунення Президента України з поста (імпічмент)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 40, ст.212) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа".

22. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

1) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

2) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

3) передбачати у проектах законів України про Державний бюджет України на наступні роки формування спеціального фонду Державного бюджету України відповідно до положень цього Закону;

4) спільно з Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення та іншими органами державної влади забезпечити завершення переходу на цифрову технологію мовлення відповідно до Регіональної угоди Міжнародного союзу електрозв'язку, яка стосується планування цифрової наземної радіомовної служби в Районі 1 (частинах Району 1, розташованих на захід від меридіана 170 град.сх.д. й на північ від паралелі 40 град.пд.ш., за винятком території Монголії) та в Ісламській Республіці Іран у смугах частот 174-230 МГц і 470-862 МГц ("Женева-2006").

23. Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення:

1) впродовж місяця з дня набрання чинності цим Законом затвердити Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України шляхом перегляду Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, та оприлюднених на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв;

2) не пізніше двох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

а) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

б) затвердити нормативно-правові акти, зразки документів, передбачені цим Законом;

в) внести до Реєстру відомості про суб'єктів господарювання, які здійснюють діяльність, що реєструється відповідно до цього Закону, на підставі ліцензії, виданої Національною радою України з питань телебачення

і радіомовлення до введення в дію цього Закону;

3) упродовж року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом.

24. Національному банку України у тримісячний строк з моменту набрання чинності цим Законом забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації положень Закону при здійсненні валютних операцій по оплаті користувачами платежів за доступ чи користування медіа-сервісом на користь суб'єктів у сфері медіа – нерезидентів України.

25. Органам місцевого самоврядування у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом прийняти рішення про реорганізацію комунальних телерадіоорганізацій у мовників громад відповідно до вимог цього Закону.